

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2019. OKTÓBER

Liahóna

**Amikor a gyermekek
szembesülnek a
pornográfiával – miként
segíthet a szeretet? 36**

Világosan az evangélium
szemüvegén keresztül, 12

Öt mód, ahogy Jézus védelmezte
a gyermekeket, 18

A templomi áldások 100
éve a csendes-óceáni
térsegekben, 28

ITT
VAN AZ
EGYHÁZ

Madagaszkár

Antananarivo

kár

Madagaszkár és az egyház – néhány tény:

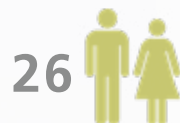
18

A szigeten élő
bennszülött
törzsek száma.

Főbb kulturális
hatások: polinéz,
arab, ázsiai, afrikai
és francia.

5

26

Ennyi millió
lakosa van
Madagaszkárnak.

Hivatalos nyelvek:
malgas és francia.

2

12 000

Az egyháztagek
létszáma.

40

A gyülekezetek száma.

1986

Megkeresztelkedik az
első malgas egyháztage
a franciaországi
Bordeaux-ban

1990

Öt ember keresztelkedik
meg és confirmál

1998

Az első misszió
megalapítása

2000

Az első cövek
megszervezése

FÉNYKÉP: A GETTY IMAGES JÓVOLTÁBÓL

Jézus szereti a gyermekeinket

Sok időt töltök azzal, hogy a gyerekekre gondolok. Szeretem a családomhoz vagy a baráti körömhöz tartozó gyerekeket. Továbbá az Egyházi folyóiratoknál betöltött állásom is azzal jár, hogy különféle oldalakat készítek és szerkesztek a világszerte élő gyermekek számára. Néhány évvel ezelőtt azonban rájöttem, hogy még soha nem tanulmányoztam azt, amit a szentírások a gyermekekről tanítanak. Ezért eldöntöttem, hogy elolvasom az Újszövetséget és a Mormon könyvét, és közben kiemelt figyelmet fordítok arra, amit erről a különleges csoportról tanulhatok.

Ez a kíséret megváltoztatta az életemet! A számos igazság között, amelyre ráleltem, a legértékesebb annak a jobb megértése volt, hogy Jézus milyen nagyon törődik a gyermekekkel. A gyermekeknek mint egy különleges, a többiekől elkülönített csoportnak nyújtott szolgáltatást újra és újra. Hogyan követhetjük az Ő példáját?

A 18. oldalon található cikkem megoszt néhányat azokból a tanulságokból, melyeket e szentírás-tanulmányozási gyakorlat során szűrtem le, kiegészítve több, a bántalmazás megelőzésével foglalkozó szakember gondolataival és meglátásaival.

A gyermekek nagyon értékesek. Remélem, hogy együtt tudunk dolgozni a megvédésükön és erősebbé tételükön, és úgy viszonyulunk hozzájuk, ahogy Jézus tenné!

Szeretettel:

Marissa Widdison

Az evangéliumi távlat áldásai
Gary E. Stevenson elder

12

A Hawaii Laie templom: az egybegyűjtés száz éve
Clinton D. Christensen és Angela R. Christensen

28

Lenni vagy változni: az itt a kérdés
Joni L. Koch elder

24

Mit kezdünk a pornográfiával? Védelem, válasz és gyógyír
Joy D. Jones

36

Tartalomjegyzék

- 5 **Megóvni a gyermekeket a pornográfiától** 🕒
- 6 **A hit képmásai**
Wilson Di Paula – Uruguay, San José 🕒
Amikor Wilson lebénult egy motoros balesetben, majd pedig röviddel később meghalt a felesége, nem tudta, hogy mitévő legyen. Az evangélium azonban válaszokkal szolgált számára.
- 8 **Szolgálattételi tantételek**
Vajon kihagyod a szolgálattételnek ezt a létfontosságú részét?
Ne csak „sírjatok a sírókkal”, hanem „örüljete az örülőkkel” is! Íme négy mód ennek megtételére.
- 12 **Az evangéliumi távlat áldásai**
Írta: Gary E. Stevenson elder
A lelki egyensúly fenntartása esetén jobb lesz az evangéliumi rálátásunk is.
- 18 **Megóvni a gyermekeket**
Írta: Marissa Widdison
Jézus Krisztus szerette és óvta a gyermekeket. Te miként tudod követni az Ő példáját?
- 24 **Lenni vagy változni: az itt a kérdés**
Írta: Joni L. Koch elder
Könnyű ítélni mások felett, de óvatossá kell lennünk, hogy igazlelkűen ítéljünk, és úgy lássunk másokat, ahogy Isten látja őket.
- 28 **A Hawaii Laie templom: az egybegyűjtés száz éve**
Írta: Clinton D. Christensen és Angela R. Christensen
A Hawaiiin lévő templom immár 100 éve teszi lehetővé a csendes-óceáni térségben élő szenteknek, hogy elnyerjék a templomi áldásokat.
- 32 **Utolsó napi szentek történetei** 🕒
Két nővér elvezérlése a szolgálatra; a misszionáriusok üzenete sokat jelentett; egy püspök eldönti, mit tegyen a prémiumával; egy levél segít helyrehozni egy megromlott kapcsolatot.
- 36 **Mit kezdjünk a pornográfiával? Védelem, válasz és gyógyír**
Írta: Joy D. Jones
A gyermekekre hatással van a pornográfia, találkoznak is vele, azonban a szeretetted segíthet nekik elkerülni és leküzdeni annak káros befolyását.

🕒 Rövid olvasmányok

A borítón:
Illusztrációs célból
használt, beállított fénykép
a Getty Images jóvoltából

Rovatok

Fiatal felnőtteknek

42

Ebben a hónapban azt vesszük szemügyre, hogy **mit tehetsz**, ha **olyasvalakivel randizol**, akinek **gondja van a pornográfiával**, valamint megosztjuk olyan férfiak és nők **reményteli történeteit**, akik már szembesültek a pornográfiával a romantikus kapcsolataik során.

Fiataloknak

50

Mit jelent **igaz barát**nak lenni, hogyan **osztja meg az evangéliumot** az egyik fiatal, és emlékezés az egyház legfőbb szegletkövére.

Gyermekeknek

Jóbarát

Fedezzétek fel, **hogyan szerethettek másokat** úgy, ahogy Jézus teszi. Egy ima segített Prodinak, amikor félt. Florence ápolónő lesz. Te is **felkészülhetsz a templomra**.

KIEMELT, NYOMTATÁSBAN MEG NEM JELENŐ CIKKEK

Én megküzdöttem azért, hogy legyőzzem a pornográfiát. Ő miért nem tesz ugyanígy?*Név a szerkesztőségben*

Egy guatemalai fiatal felnőtt elmeséli a tapasztalatát arról, amikor az Űrban bízva hozott meg egy nehéz döntést.

Így léptem tovább, miután megtudtam, hogy a vőlegényem pornográfiahasználó*Név a szerkesztőségben*

Egy Tahitiről származó fiatal felnőtt megosztja a meglátásait arról, milyen hatással volt a pornográfia a kapcsolatára.

Hogyan reagálunk, amikor valaki beismeri, hogy a pornográfiával küszködik*Név a szerkesztőségben*

Amikor megtudjuk valakiről, hogy pornográfiahasználó, az sokféle érzelmeket válthat ki belőlünk, de ez a fiatal felnőtt a Szabadítóra támaszkodott, hogy megtudja, hogyan reagáljon szeretetteljesen.

BŐVEBBEN

Az Evangéliumi könyvtár alkalmazás, valamint a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldal a következőkre kínál lehetőséget:

- Megtálálhatod a legfrissebb lapszámot.
- Megtekinthetsz csak digitálisan elérhető tartalmakat.
- Visszakereshetsz korábbi lapszámokat.
- Beküldheted a történeteidet, és írhat sz visszajelzést.
- Előfizethetsz magadnak vagy ajándékként.
- Digitális eszközök segítségével jobbá teheted a tanulmányozásodat.
- Megoszthatod a kedvenc cikkeidet és rövidfilmjeidet.
- Cikkeket tölthetsz le és nyomtathatsz ki.

LÉPJ KAPCSOLATBA VELÜNK

A kérdéseidet vagy visszajelzésedet küldd el íméiben a liahona@ChurchofJesusChrist.org címre.

Küldj be hitet tápláló történeteket a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon vagy a következő levelezési címre:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

2019. OKTÓBER XXVII. ÉVFOLYAM 10. SZÁM LIAHONA 18610 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Randy D. Funk

Tanácsadók: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Adrián Ochoa, Vern P. Stanfill

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Camila Castrillón

Alkotói és szerkesztői csoport: David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Nelson Gonzalez

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímélt: orderseu@ChurchofJesusChrist.org

Online Store internetes áruház: store.ChurchofJesusChrist.org

Az előfizetés éves díja: 5 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon

küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: *Liahona*, Rm. 2420,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT

84150-0024, USA; vagy íméiben: liahona@ChurchofJesusChrist.org

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon

könyvében szerepel és „iránytűt” vagy

„iránymutatót” jelent) a következő

nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlam, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2019. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13,

Salt Lake City, UT 84150, USA; íméiben: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org

For Readers in the United States and Canada: October 2019 Vol. 27 No. 10.

Liahona (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store. ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

MEGÓVNI A GYERMEKEKET A PORNOGRÁFIÁTÓL

Joy D. Jones nővér, az Elemi általános elnöke annak ad hangot, hogy a pornográfia elleni legnagyobb fegyver a szeretet: „...miközben közismert, hogy úgymond »a pornó megöli a szerelmet«, azt sem feledhetjük, hogy a szeretet megöli a pornót.” Íme három módja annak, ahogyan a szeretet kifejezése megóvjaa a gyermekeket a pornográfiától.

VÉDELEM:

„Szeretlek”

Teremts olyan kapcsolatot, amelyben a gyermekeid biztonságban és szeretve érzik magukat.

VÁLASZ:

„Továbbra is szeretlek”

Beszélgess el a gyermekeiddel a pornográfiáról, és kérd meg őket, hogy hozzád forduljanak a kérdéseikkel.

GYÓGYÍR:

„Mindig is szeretni foglak”

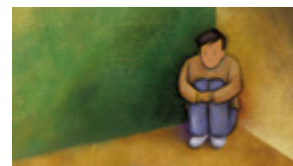
Biztosítsd a gyermekeidet arról, hogy még ha küszködnek is a pornográfiával, a te szereteted nem változik.

Jones nővér részletesebben kifejti az egyes ötleteket a 36. oldalon található cikkében.

AMIT TE TEHETSZ

- Szokd meg, hogy feszengés nélkül beszélsz a gyermekeiddel a nemiségről és arról, miként védheted meg őket a pornográfiától.
- Segíts a gyermekeknek megérteni a *miért*eket.
- Minden okostelefonon, táblagépen és számítógépen lennie kellene védelemnek – még a tizenévesekén és a felnőttekén is!
- Soha ne hagyj senkit egyedül bármely eszközzel egy szobában.
- Ne ítéld el azokat a gyermekeket, akik bevallják, hogy pornográfiával küszködnek.

„Mindaddig oltalmazzuk a gyermekeinket, amíg képesek nem lesznek saját magukat oltalmazni.”

Jason S. Carroll, a családi élet professzora a Brigham Young Egyetemen

Wilson Di Paula

Uruguay, San José

Wilson egy motoros balesetben lebénult. Egy évre rá elhunyt a felesége. Özvegyen, két kislány apjaként Wilson nem tudta, mitévő legyen. Nem tudta, hogy van-e célja az életnek. Meg is keseredhetett volna. Ehelyett inkább elkezdte keresni az igazságot.

FÉNYKÉPEZTE: CODY BELL

Sok kérdésem volt. Miért történnek rossz dolgok? Bár igyekeztem a helyes dolgokat tenni, mégis elvitetett tőlem a feleségem, én magam kerekesszéke kényszerültem, később pedig az orvosoknak ki kellett műteniük egy daganatot az egyik lányom fejéből. Kezdtém azt gondolni, hogy az élet céltalan.

Rájöttem, hogy rá kell találnom az igazságra. Több vallási csoportnak is utánanéztem, és rátaláltam Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházára. Éreztem, hogy ott az igazság.

Most már tudom, hogy van célja a földi ittlétünknek. Mennyei Atya örökkévaló terve részeként vagyunk itt. Van egy Szabadítónk, aki legyőzte a halált, és feltámadt. Ez a tudás erőt ad nekem. Immár arra töreksem, hogy kitartsak és tovább haladjak előre. Van célom, és tudom, hogy ha igyekszem érdemesen élni, akkor örökkévaló családom lehet.

TUDJ MEG TÖBBET!

Ismerd meg részletesebben Wilson hitbéli utazását, többek között további fényképeken keresztül, ennek a cikknek az Evangéliumi könyvtárban vagy online, a **ChurchofJesusChrist.org/go/10196** oldalon olvasható változatában.

HOGYAN KÜLDHETSZ BE ANYAGOT A HIT KÉPMÁSAI ROVATHOZ?

A **liahona.ChurchofJesusChrist.org** oldalon beküldhetsz egy rövid leírást és egy nagy felbontású fényképet valakiről, akinek a hite lélekemelő hatással van rád.

Szolgálattételi tantételek

Vajon kihagyod a szolgálattételnek ezt a *létfontosságú részét*?

A szolgálattétel legalább annyira jelenti azt, hogy „örüljetek az örülőkkel”, mint amennyire azt, hogy „sírjatok a sírókkal” (Rómabeliek 12:15).

A mikor a szolgálattételre gondolunk, könnyű a szükséget szenvedők megsegítésére gondolni. Beszélünk az özvegnél végzett kerti munkáról, a betegnek vitt ételről vagy a küszködők megsegítéséről. Jól emlékszünk Pál tanácsára, miszerint „sírjatok a sírókkal”, de vajon eléggé odafigyelünk-e a vers *első* részére: „örüljetek az örülőkkel” (Rómabeliek 12:15)? Együtt örülni azokkal, akiknek szolgálattételt nyújtunk – legyen szó akár a sikereik megünnepléséről, akár arról, hogy segítünk nekik örömelelni a nehéz időkben – fontos részét képezi a Szabadító módján végzett szolgálattételnek.

Íme három ötlet, amely segíthet (és egy, amely kerüendő), amikor mindarra a jóra próbálunk összpontosítani, melyet Isten helyezett az életünkbe.

1. Figyelj oda!

Bonnie H. Cordon, a Fiatal Nők általános elnöke segít megértenünk, hogy meg kell *látnunk* azokat, akiknek szolgálattételt nyújtunk – nemcsak a terveiket és a küszködéseiket kell látnunk, hanem az

OSZD MEG AZ ÉLMÉNYEIDET!

Küldd el nekünk a másoknak nyújtott szolgálattal vagy azzal kapcsolatos élményeidet, amikor neked nyújtott valaki szolgálattételt. Menj a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalra, és kattints a Submit an Article or Feedback feliratra.

erősségeiket, tehetségeiket és sikereiket is. Azt mondta, hogy leljenek bennünk „pártfogóra és bizalmasra...”, olyasvalakire, aki előtt nem ismeretlenek a körülményeik, és aki támogatja őket a reményeikben és a törekvéseikben”¹.

A juhok és a kecskék példázatában a Szabadító azt mondta, hogy azok, akik a jobb keze felől állnak majd, ezt kérdezik: „Uram, mikor láttuk, hogy éhezteél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?

És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna?” (Máté 25:37–38). „Fivérek és nővérek! A kulcsszó az, hogy *láttuk* – mondta Cordon nővér. – Az igazlelkűek látták a szükségét szenvedőket, mert figyeltek és észrevették őket. Mi is lehetünk figyelő szemek, hogy segítsünk és vigasztaljunk, ünnepeljünk és akár még álmódzunk is.”²

2. Találj okot az ünneplésre!

Ünnepeld meg a kis és nagy sikereket. Lehet, hogy legyűrte a rákot vagy éppen egy szakításon van túl, új állást talált vagy meglett az elveszett cipője, túlélte egy hónapot a szerette elvesztését követően vagy túlélte egy hetet cukor nélkül.

Hívd fel és gratulálj neki, dobj be egy lapot vagy menjetek el ebédelni! Amikor közösen osztozunk az áldásainkban, hálásan élünk és megünnepeljük a másokat ért áldásokat és sikereket, akkor „örvendez[ünk] testvéreink örömeiben” (Alma 30:34).

A SZABADÍTÓ PÉLDÁJA

Jézus Krisztus gyakran örvendezett mások boldogsága felett. Részt vett a kánai menyegzőn, ahol nem csupán megünnepelte ezt a boldog eseményt, de a vizet is borrá változtatta (lásd János 2:1–11). Mi is tehetünk erőfeszítéseket azért, hogy részesei legyünk azon emberek különleges életeseményeinek, akiknek szolgálattételt nyújtunk.

Azt is látjuk, hogy a Szabadító mások igazlelkűsége felett is örvendezett. Amikor meglátogatta a nefitákat, ezt mondta: „Áldottak vagytok, a hitetek miatt. És most íme, teljes az örömöm” (3 Nefi 17:20).

3. Lásd meg az Úr kezét!

Másokkal együtt örvendezni olykor azt jelenti, hogy segítünk nekik okot találni az örvendezésre – függetlenül attól, hogy milyen nehézségek vagy örömek érnek minket az életben. Az öröm hihetetlen forrása lehet az az egyszerű igazság, miszerint Mennyei Atya tud rólunk, és készen áll, hogy felemeljen.

Segíthetsz másoknak is észrevenni az Úr kezét az életükben, ha elmondod, hogyan ismerted fel azt a sajátodban. Tárulkozz ki eléggé ahhoz, hogy megmutasd, miként segített neked Mennyei Atya a nehézségeid során. Ez a bizonyosság segíthet másoknak felismerni és elismerni, hogy miként segített nekik is (lásd Móziás 24:14).

4. Ne korlátozd az örvendezésre való képességedet!

Néha sajnós korlátozhatjuk a saját képességünket arra, hogy együtt örvendezzünk másokkal, különösképpen akkor, amikor bizonytalanok vagyunk abban, hogy mit tudnánk nyújtani, vagy hogy hol tartunk az életben. Ahelyett, hogy örömmre lelnénk mások boldogságában, az összehasonlítás csapdájába esünk. Ahogy pedig azt Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából tanította: „Az áldások összehasonlítását szinte biztosan elúzi az örömet. Nem lehetünk egyszerre hálások és irigyek.”³

„Miként küzdhetjük le ezt a hajlamot, amely szinte mindenkit jellemez?” – tette fel a kérdést Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. Majd így válaszolt: „[M]egszámlálhatjuk számos áldásunkat, és örülhetünk mások eredményeinek. Ami pedig a legjobb: szolgálhatunk másokat, ami a szív számára valaha is felírt legkiválóbb gyakorlat.”⁴ Összehasonlítás helyett megdicsérhetjük azokat, akiknek szolgálattételt nyújtunk. Ne fogd vissza magadat, amikor arról van szó, hogy mit becsülsz bennük vagy a családtagjaikban.

Ahogy arra Pál emlékeztet bennünket, mindannyian Krisztus testének tagjai vagyunk, és amikor „tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind” (1 Korinthusbeliek 12:26). Mennyei Atya segítségével odafigyelhetünk arra, mi történik másokkal; megünnepelhetjük a kisebb és nagyobb sikereiket; segíthetünk nekik felismerni az Úr kezét az életükben; és leküzdhetjük az irigységet, hogy igazán együtt örvezzünk mások áldásai, tehetségei és boldogsága felett. ■

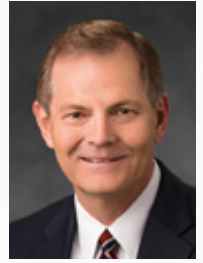
JEGYZETEK

1. Bonnie H. Cordon: Pásztorrá válni. *Liahóna*, 2018. nov. 75.
2. Bonnie H. Cordon: Pásztorrá válni. 75.
3. Quentin L. Cook, “Rejoice!” *Ensign*, Nov. 1996, 30.
4. Vö. Jeffrey R. Holland: A másik tékozló fiú. *Liahóna*, 2002. júl. 71.

FELKÉRÉS A CSELEKVÉSRE

Gondolj azokra, akiknek szolgálattételt nyújtasz. Milyen tehetségeik és erősségeik vannak? Milyen lehetőségeik vagy sikereik voltak? Hogyan örvendezhetsz velük, dicsérheted meg vagy buzdíthatod őket?

Az evangéliumi távlat áldásai

Az evangéliumi látószög birtokában világosabban tudtok majd az életetek fontossági sorrendjén gondolkodni, gondokat megoldani, és a személyes kísértésekkel szembenézni.

Mily nagy áldás, hogy abban az adományozási korszakban lehetünk Jézus Krisztus egyházának tagjai, amikor a királyság kulcsai visszaállításának és a jövődőlés beteljesedésének köszönhetően első kézből tapasztalhatjuk meg, miként „gördül tovább az evangélium a földnek széleiig, akár a kéz nélkül hegyből kivágott kő gördül tovább, mígnem az egész földet betölti” (Tan és szövetségek 65:2).

Olyan, mintha éppen most teljesedne be ez az ószövetségi Dániel által elmondott, és ebben az adományozási korszakban is elismételt jövődőlés, amint belegondolunk, hogy mára már több mint 3300 cövek lett megszervezve az egyházban. Az elmúlt 50 évben az egyháztagság 2,1 milliőről több mint 16 millióra nőtt.¹

Amennyire lenyűgöz engem ez a burjánzó növekedés és változás, éppúgy nyűgöz le az a tény is, hogy az evangélium tanítélei és gyakorlatai – köztük az isteni kormányzásnak a Jézus Krisztus egyháza számára kinyilatkoztatott modellje is – ugyanazok maradnak. Ez a modell teszi lehetővé a cövek megszervezését, melyek rendeltetése, hogy „védelemmé lehessen[ek], és menedékké a zivatar, valamint a harag elől, amikor az elegyítetlenül kiömlik az egész földre” (Tan és szövetségek 115:6).

Halandó létezésetek egyik legnagyobb csodája az a képességetek lesz, hogy egyensúlyt találjatok a lelkiségetek és az életetek egyéb fontos szerepei között.

Fivérek és nővérek! Az Úr nagylelkű a nekünk biztosított áldások terén. Értékes tanulságot tartogat számunkra, ha megértjük, hogy az áldások a parancsolatoknak való engedelmségünk függvénye, és hogy a parancsolatok betartása az Isten iránti szeretetünk kimutatása. Az ilyen evangéliumi tantételek fontos távlatot biztosítanak számunkra.

Ezzel rátérek két olyan pontra, amelyeket ki szeretnék emelni. Megjegyezném, hogy 2015-ben Dallin H. Oaks elnök, az Első Elnökség első tanácsosa már megosztotta ezt a két pontot a fiatal egyedülálló felnőttekkel.

Tartsátok fenn az evangéliumi távlatot!

Oaks elnök azt mondta, „a távlat azt jelenti, hogy egy jelentőségteljes kapcsolat minden tényét, a teljes képet ismerjük”². Íme néhány dolog, amelyeket megértetek akkor, amikor evangéliumi távlatból tekintetek rájuk:

- Egy szerető Mennyei Atya gyermekei vagytok (lásd Tan és szövetségek 76:24).
- A földi tartózkodásotoknak célja van, és képesek vagytok döntéseket hozni (lásd 2 Nefi 2:27; 10:23).
- „Mert szükségképpen minden dologban ellentétnek kell lennie” (2 Nefi 2:11).
- Jézus Krisztus a Szabadítónk, és Ő a szószólónk az Atyánál (lásd 1 János 2:1; Tan és szövetségek 110:4).

Gondoljatok bele, mi történik akkor, ha az életetek minden részletét az evangéliumi távlat szemüvegén keresztül kezditek

vizsgálni. Az evangéliumi látószög birtokában világosabban tudtok majd az életetek fontossági sorrendjén gondolkodni, gondokat megoldani, és a személyes kísértésekkel szembenézni. Ez ténylegesen kihathat arra, ahogy általában hozzáálltok az egész élethez, továbbá a különböző döntésekre is, amelyeket menet közben meg fogtok hozni.

E távlatból tekintve tisztában vagyunk vele, hogy az Úr azt szeretné, ha minden egyes héten vennénk az úrvacsorából, valamint ha naponta tanulmányoznánk a szentírásokat, és imádkoznánk Őhöz. Ráadásul azt is tudjuk, hogy Sátán meg fog kísértani minket, hogy ne kövessük a Szabadítót, és ne hallgassunk a Szentlélek csendes késztetéseire sem. Ekképpen jobban tudatában lehetünk annak, hogy az ellenség a szenvedélybetegségek – többek között a kábítószeres és a pornográfia – által arra törekszik, hogy megfosszon bennünket az önrendelkezésünkől és attól a képességünkől, hogy ellen tudjunk állni az erőfeszítéseinek.

Ezzel éles ellentétben az evangélium szemüvege tiszta képet ad nekünk a családalapítás – az igazlelkűségben történő házasságkötés és gyermeknevelés melletti döntés – fontosságáról. Ez a látószög arra is megnyitja a szemünket, hogy az ellenség szeretné megsemmisíteni a család szervezetét mint olyat, a nemi szerepeket pedig összezavarni, hogy ezáltal a társadalom szemében leértékelje a családok alapítását és építését.

Tartsátok fenn a lelki egyensúlyt!

Oaks elnök kijelentette: „Amikor a fiatal felnőttek rendelkeznek ezzel a távlattal – ezzel az általános rálátással – akkor életbevágóan fontos, hogy fenntartsák az életükben a lelki egyensúlyt. Ehhez tartózkodnotok kell a világ egyes vonzó dolgaitól, és azokat a dolgokat kell tennetek, amelyek közelebb visznek benneteket a Szabadítóhoz.”³

Egyfelől ott van a sok sürgető ügyetek és az életetek mindenféle fontos kérdése, amelyek mind odafigyelést, összpontosítást

és iránymutatást igényelnek. Ezek felsorolása mindegyikötök esetében a személyes körülményeitektől függően igencsak eltérő lehet, de minden bizonnyal ott szerepel köztük a tanulás, a munka, a házasság, valamint a jó érzelmi és testi közérzet. A ti kihívásotok természetesen abban áll, hogy egyensúlyba hozzátok ezeket a fontos életszerepeket a lelkiségetekkel.

Oaks elnök azzal kapcsolatban is tanácsot adott, hogy „körültekintően kell beosztanotok az időtöket, nehogy lelkiileg kihatározzatok magatokat, miközben az elsődlegesen beütemezett tevékenységeitek éppen más területeken zajlanak. Ez az elv indokolja azt, hogy miért kiemelten fontos a fiatal felnőttek számára azon tanács követése, miszerint vegyenek részt az egyházi gyűléseken, családként letérdelve imádkozzanak és tanulmányozzák a szentírásokat naponta, valamint szolgáljanak egyházi elhívásokban.”⁴

Azon egyéni és változatos szükségleteitek közepette, hogy az életetek törekvéseit egyensúlyba hozzátok a saját lelkiségetekkel, rá fogtok ébredni, hogy az egyensúly igenis elérhető. Az Úr nem követel tőletek olyat, amit képtelenek lennétek megvalósítani. Számos alkalommal hallottam Thomas S. Monson elnöktől (1927–2018), hogy „akit az Úr elhív, azt alkalmassá is teszi”⁵. Szerintem ez különösen igaz az egyház tagjaira.

Megígérem, hogy bármennyire ijesztőnek tűnjön is ezen egyensúly fenntartása, halandó létezésetek egyik legnagyobb csodája az a képességetek lesz, hogy egyensúlyt találjatok a lelkiségetek és az életetek egyéb fontos szerepei között. Mindez oly módon mehet végbe, hogy ne csak szinten tartani legyetek képesek a lelkiségeteket és az élet egyéb fontos szerepeit, hanem növekedni és fejlődni is tudjatok mindkét fontos területen.

A fő oka annak, amiért ez lehetséges, az az, hogy az Úr a támpont. Ő az egyensúly tökéletes középpontja, aki isteni érdeklődéssel figyel személyesen téged, mint az Ő egyik gyermekét. Ám az ilyen végeredmény feltétele, hogy te is a kellő

figyelmet és erőfeszítést szentelj az egyensúly megtalálásának.

Én azt látom, és ez a személyes tapasztalatom is, hogy mintha hajlamosak lennénk az életünk során erőteljesen az egyik vagy a másik irányba dőlni. Állandó erőfeszítést és törődést igényel részünkről, hogy az életünket egyensúlyban tartsuk. Tudatosan tegyetek azért, hogy kiegyensúlyozottak maradjatok!

Érdekes módon ez mindkét irányban igaz lehet. Időnként talán úgy találjátok, hogy gondos odafigyelést igényel, hogy az iskolai vagy szakmai munkátokra összpontosítsatok, „az egyházi szolgálatot pedig az egyházi szolgálatra szánt időben végezzétek”.⁶ Azonban ne feledjétek az Urat megtartani támpontként, hogy megtalálhassátok a megfelelő lelki egyensúlyotokat.

Az Úr segíteni fog nektek

Amikor evangéliumi távlatból tekintünk szét, könnyű megérteni azt az alapvető igazságot, miszerint az Úr segíteni fog nektek. Alapvető evangéliumi tantétel, hogy szerető Mennyei Szülők gyermekei vagyunk. Teljesen természetes, hogy minden módon segítsenek nektek visszatérni a mennyei otthonunkba.

Szeretnék megosztani veletek egy példát arra, hogy miként segíthet nektek az Úr. Ezt még az egyik ifjúsági vezetőm, Thad Carlson mesélte nekem sok évvel ezelőtt. Thad, aki nemrégiben hunyt el, óriási hatással volt rám a fiatalságom éve alatt. A nagy gazdasági világválság idején nőtt föl. 14 gyermek közül a kilencedik volt a sorban. A családja növénytermesztésből és szarvasmarha-tenyésztésből élt. Pénzügyileg ez egy nehéz időszak volt, és a legnagyobb tőkéjüket a szarvasmarhacsordájuk jelentette.

Amikor Thad fiatal volt, az ő feladatai közé tartozott gondoskodni a szarvasmarhákról, és szükség esetén terelni is őket, hogy biztosan eljussanak a legjobb legelőre – nagy munka egy fiatal fiú számára. Ő ezt egy okos tehenészpóni

Ne feledjétek el fenntartani az evangéliumi távlatot! Szemléljétek a körülöttetek lévő világot Jézus Krisztus evangéliumának szemüvegén keresztül!

segítségével volt képes elvégezni, amelynek nem volt szüksége sok irányításra ahhoz, hogy pontosan tudja a feladatát. Ez a póni az Old Smoky [Vén Füstös] névre hallgatott. Csakhogy Old Smokynak volt egy hibája: ki nem állhatta, ha befogják. Amikor bárki megközelítette, elszaladt, mert tudta, hogy munkára akarják fogni.

Egyik nap, miután Old Smoky befogták, felkantározták és felnyergelték, az ifjú Thad kilovagolt a legelőre a szarvasmarhákhoz. A talaj száraz volt, ahogy a legelő is, ám Thad észrevette, hogy a legelő mellett, a sínek mentén, a fű magasabb és zöldebb. Így hát azt találta ki, hogy az elkerített legelőn kívülre tereli a teheneket, hadd legeljenek egy kis jóféle fűvet a sínek mentén.

Old Smoky segítségével Thad kiterelte a csordát a legelőről, azok pedig elkezdték a jobb, zöldebb fűvet legelve kódorogni a sínek mentén. Úgy tűnt, hogy az elégedett tehenek képesek gondoskodni magukról, így aztán Thad leszállt a lóról, ráült a kantárszárra, élvezte a helyet, ahol voltak, játszott, elszórakoztatta magát. Old Smoky azonban, aki maga is legelni szeretett volna a zöld fűből, idővel eloldalgott mellőle, a kantárszár pedig kicsúszott Thad alól.

Ennek a meghitt és békés pillanatnak durván és hirtelen vége szakadt, amikor váratlanul hangos zaj ütötte meg Thad fülét a távolból. Egy mozdony sípolt, amely ugyanazon a sínpáron közeledett zakatolva, melynek mentén ott őgyelegtek a fiú szarvasmarhái, közvetlenül az orra előtt! Rájött, hogy ha nem tesz gyorsan valamit, hogy a teheneket visszaterelje a legelőre, távol a közeledő vonattól, akkor a következmények a csordára és a családjára nézve is drámaiak lehetnek. Úgy érezte, hogy soha nem lesz képes megbocsátani magának, ha nem tud eleget tenni a rábízott feladatnak.

Thad gyorsan talpra ugrott, és szaladt, hogy megragadja Old Smoky kantárját. A póni látta, hogy közeledik, és gyorsan eltáncolt előle, hogy ne tudja megfogni. A kifulladás és kétségbeesett fiú, aki lelki szemei előtt már elpusztult teheneket és családi tragédiát látott, tudta, hogy gyorsan kell cselekednie.

Így írt később a történetekről: „Az elemis tanítóm arra

tanított minket, hogy imádkozzunk, és megerősítette az édesanyámtól kapott tanításokat. Nem lévén más választásom, térdre borultam és segítségért kezdtem imádkozni, hogy eltávolíthassam a teheneket a sínekről.”

Thad nem hallott hangot, viszont támadt egy gondolata: „Nézd csak: a tehenek elmehetnek Old Smoky mellett, és ő meg sem mozdul. Tehát..., mivel már úgylis térdelsz, tedd le a kezedet is. Játssz azt, hogy tehén vagy, és mássz oda Old Smokyhoz.”

„Megtettem – mondta Thad. – A ló nem mozdult. Megragadtam a kantárját, a kerítéshez veztem, felugrottam a hátára és szélesebben vágtattunk, hogy a teheneket visszatereljük a legelőre. Old Smoky ezúttal mindvégig szokatlanul ügyesen térült-fordult.”

Csak később, amikor már középiskolába járt, vált Thad számára teljesen világossá, hogy ekkor – a szükség válságos pillanatában – egyértelmű választ kapott az imájára. Így vélekedett erről: „Angyalok szolgáltak Old Smokynak a saját képességeimet meghaladóan, a családunk pedig megmenekült egy tragédiától.” Később hozzátette: „Ez volt az első azon számos készítés közül, amelyekben részem volt. »És bármit kértek az Atyától az én nevemben, ami helyes, és hiszitek, hogy kapni fogtok, akkor íme, az megadatik nektek« (3 Nefi 18:20).”⁷

Mindannyiuknak megvannak a szarvasmarhái, amelyeket még a vonat érkezése előtt le kell terelnünk a sínekről. A mi veszedelmeink sokféle különböző alakban és méretben jelentkeznek. Vannak köztük, amelyek akár Thad veszélyes helyzetéhez hasonló súlyosságúak is lehetnek, és életveszélyes vagy „lélekveszélyes” következményekkel járhatnak ránk vagy a szereteteinkre nézve.

Szembesülünk aztán más helyzetekkel is, amelyek talán nem járnak ennyire súlyos következményekkel, mégis erősen nyomasztják az elménket és a szívünket. Egyvalami biztos: mindegyikünket fognak érni viszontagságok és csapások az életben, mert ezek a halandó tapasztalásunk részét képezik. Azonban emlékezzetek rá, hogy az Úr segíteni fog nekünk!

Szeretem a Mormon könyvében található következő szavakat: „...látjuk, hogy Isten minden népre gondol, bármely földön legyenek is; igen, megszámolja az ő népét, és irgalmas bensője az egész földre kiterjed” (Alma 26:37).

Ez mindegyikünkre vonatkozik. Mily hatalmas megnyugvást jelent tudni azt, hogy az Úr segíteni fog nekünk!

Hit, remény és evangéliumi távlat

Összefoglalásul arra biztatlak benneteket, ne feledjétek el fenntartani az evangéliumi távlatot! Szemléljétek a körülöttetek lévő világot Jézus Krisztus evangéliumának szemüvegén keresztül!

Tartsátok fenn a lelki egyensúlyt! Életünk különböző szerepeiben mindannyian szembe-sülünk kihívásokkal és lehetőségekkel, és akkor tudunk a legjobban eleget tenni ezeknek, ha a Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitünkkel egyensúlyba hozzuk őket.

Végül pedig legyen hitetek és reménységetek abban, hogy az Úr segíteni fog nektek! E tudás lesz segítségetekre abban, hogy magabiztosan nézzetek szembe azokkal a kihívásokkal, amelyek halandó küldetésetek elkerülhetetlen részét képezik. ■

A Brigham Young Egyetem, Hawaiin 2017. szeptember 19-én elhangzott "A Gospel Perspective" [Evangéliumi távlat] című áhítati beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. Lásd A 2018. év statisztikai jelentése. *Liahóna*, 2019. máj. 112.
2. Dallin H. Oaks esti beszélgetése fiatal egyedülálló felnőtteknek. Utah, Salt Lake City, 2015. febr. 8.
3. Dallin H. Oaks esti beszélgetése fiatal egyedülálló felnőtteknek. 2015. febr. 8.
4. Dallin H. Oaks esti beszélgetése fiatal egyedülálló felnőtteknek. 2015. febr. 8.
5. Thomas S. Monson, "Duty Calls," *Ensign*, May 1996, 44.
6. Dallin H. Oaks esti beszélgetése fiatal egyedülálló felnőtteknek. 2015. febr. 8.
7. Thad Carlson személyes levelei.

Megóvni a gyermeket

Mit tehetünk azért, hogy még jobban megóvjuk és felvértesszük az életünkben jelen lévő gyermekeket?

Írta: Marissa Widdison

Egyházi folyóiratok

Az összes csoport közül, akiket tanított, Jézus különösképpen szeretete a gyermekeket. Akkor is odafigyelt a gyermekekre, amikor az idő nem volt éppen a legalkalmasabb erre. Magához hívta a gyermekeket, hogy egyéni áldásban részesítse őket. Kárhoztatta azokat, akik bántották a gyermekeket. Azt tanította továbbá, hogy a menny királyságába való belépéshez hasonlóbba kell válnunk a gyermekekhez.¹

„Nézétek kicsinyeitek” – szólt feltámadása után az amerikai földrészen élőkhöz. A mennyek megnyíltak, és szeretetteljes, védelmező angyalok ereszkedtek alá, kört alkotva a gyermekek körül, és tűzzel övezve őket. (Lásd 3 Nefi 17:23–24.)

Tekintve, hogy mennyi veszély létezik a mai világban, akár azt is kívánhatnánk, hogy bárcsak a gyermekeink állandóan mennyei tűzzel lehetnének körülvéve. Becslések szerint a világon minden negyedik embert bántalmaztak gyermekkorában, ám ez az átlag még magasabb az olyan sebezhető csoportok esetében, mint amilyenek például a fogyatékkal élők.² A jó hír az, hogy sokat tehetünk annak érdekében, hogy kezdeményezően lépünk fel a gyermekek megóvásáért!

„Képzeltetek magatok elé egy gyermeket, akit szerettek – kért bennünket Joy D. Jones nővér, az Elemi általános elnöke. – Amikor azt mondjátok ennek a gyermeknek, hogy »szeretlek«, az mit jelent? [V]édelmet nyújtunk, ezzel segítve a szeretett személynek a lehető legjobb emberré válni, és szembenézni az élet nehézségeivel.”³

Talán a Szabadító példájának alaposabb szemügyre vétele gondolatokat ébreszt majd bennünk azzal kapcsolatban, hogy miként óvhatjuk meg jobban az életünkben jelen lévő gyermekeket.

*Amikor Jézus meglátogatta a nefitákat,
minden gyermeket egyenként megáldott.
Hasonlóképpen nekünk is meg kell
ismernünk minden egyes gyermeket.*

Jézus időt szakított rájuk

Jézus időt különített el arra, hogy odafigyeljen a fiatalokra és a sebezhető emberekre (lásd Máté 19:14). Mi is különíthetünk el időt arra, hogy meghallgassuk a gyermekeinket, és megpróbáljuk megérteni a kihívásaikat.

Jones nővér elmondása szerint „minél inkább azt érzi a gyermek, hogy szeretik, annál könnyebben nyílik meg. [M]uszáj nekünk kezdeményezni a beszélgetést! Nem várhatjuk, hogy a gyermekeink jöjjenek oda hozzánk.”⁴

Egy édesanya azt találta hasznosnak, ha minden este megkérdezi a gyermekeitől: „Hallottatok ma olyan szavakat, amelyeket nem értettetek?”

Gyermekeink először talán ösztönösen is online keresnék a válaszokat, mert az internet azonnali segítséget kínál, és nem ítélkezik, ám nekünk meg kell győznünk őket arról, hogy *mi* vagyunk a tudnivalók hitelesebb forrása. Ez pedig azzal jár, hogy nem reagáljuk túl, amikor a gyermekeink valami kellemetlen dolgot közölnek velünk. Ha például érzelmi kirohással válaszolunk gyermekünk azon beismerésére, miszerint pornográf tartalomra keresett rá, akkor talán soha többé nem fordul hozzánk segítségért. Ha azonban szeretettel reagálunk, akkor lehetőségünk adódik azt a világos üzenetet tolmácsolni feléjük, hogy azt szeretnénk, ha *bármiről* beszélnének velünk.

Jones nővér szerint: „A parányi bonyodalmak szeretetteljes megbeszélése fekteti le az egészséges reagálás alapját, hogy akkor is maradjon tere a beszélgetésnek, amikor komoly gond adódik.”⁵

A szülők és gyermekek között lefolytatható legfontosabb és legnagyobb védelmet nyújtó beszélgetések közé tartoznak azok, amelyek a gyermekek testére vonatkoznak. E beszélgetéseknek tartalmazniuk kell a testrészek pontos megnevezését, a tisztálkodási tudnivalókat, és hogy milyen változásokra lehet számítani az elkövetkező években. Beszélünk kell a nemiségről és arról, hogy milyen csodálatos részét képezi Mennyei Atya számunkra készített tervének a bensőséges testi és érzelmi kapcsolat. Kitérhetünk az olyan témákra is, mint a bántalmazás és a pornográfia. Ezeket a beszélgetéseket az életkoruknak megfelelő szinten kell folytatni, azon kérdések mentén, amelyeket a gyermekeink tesznek fel. A legjobb, ha az idők során több beszélgetést is folytatunk, egymásra rétegezve az újabb és újabb részleteket, ahogy a gyermekeink növekednek és egyre többet képesek megérteni. (Hasznos forrásokat lásd a cikk végén.)

Jézus példát állított eléjük

Jézus mindenki számára tökéletes példát mutatott (lásd János 8:12). Felnőttekként megvan a lehetőségünk és a felelősségünk, hogy példák legyünk. Leginkább úgy segíthetünk a gyermekeinknek biztonságban lenni, ha a gyakorlatban mi magunk is a biztonságosat választjuk. A gyermekek észreveszik, hogyan bánnak a szüleik másokkal vagy milyen bánásmódot fogadnak el másoktól. Kérlek, ha olyan kapcsolatban vagy, illetve olyan szenvedélybetegséggel küszködsz,

amely veszélybe sodor téged vagy a családot, kérj segítséget! Fordulj a hatóságokhoz és tanácsadó szakemberekhez, valamint a püspökökhöz vagy segítőegyleti elnökökhöz, akik a megfelelő egyházi és helyi forrásokhoz irányíthatnak. Jár neked a biztonság és a tisztelet!

Azzal is mutassunk példát, ahogy a lelki erőnlétünkkel törődünk! Vajon a gyermekeink látnak bennünket imádkozni? Tudják, hogy szoktuk olvasni a szentírásokat? Hallották már a bizonyságunkat? Vajon családként „Isten minden fegyverét” magunkra öltjük reggelente, mielőtt kilépünk a világba? (Lásd Efézusbeliek 6:11–18; Tan és szövetségek 27:15–18.)

Jézus szót emelt értük

A Szabadító felszólalt azok ellen, akik bántották a gyermekeket (lásd Máté 18:6). Mi is lehetünk az életünkben jelen lévő gyermekek szószólói.

„A gyermekeknek szükségük van az érdekükben felszólaló emberekre – tanította Dallin H. Oaks elnök, első tanácsos az Első Elnökségben –, és olyan döntéshozókra is szükségük van, akik önző felnőtt érdekek elé helyezik az ő jóllétüket.”⁶

Miközben szükségtelen túlzott félelemmel vagy gyanakvással viseltetnünk mások iránt, tisztában kell lennünk a lehetséges veszélyekkel, és bölcs döntéseket kell hoznunk a biztonsággal kapcsolatban. Az elemis vezetők kövessék az egyház bántalmazásmegelőzési irányelveit⁷ – védelem rejlik abban, ha minden tanteremben két tanító van jelen, és ha az elnökség egyik tagja benéz az osztályokba.

A szülők és a vezetők közösen tanácskozzanak, és döntsék el, hogy vannak-e további óvintézkedések, amelyeket meghozhatnak a konkrét veszélyek csökkentéséért. A legtöbb egyházi épületben például vannak ablakok a tantermek ajtaján. Ha a te épületed nem ilyen, akkor érdemes lehet résnyire nyitva hagyni az ajtókat az órák alatt, és egyeztetni a helyi létesítménygazdálkodási képviselőkkel arról, hogy megoldható lenne-e az ablakok beszerelése. Az elhívásától függetlenül minden felnőtt odafigyelhet az istentiszteleten, és szükség esetén segítséget nyújthat, például üdvözölheti a folyosókon barangoló látogatókat, vagy arra buzdíthat egy-egy csellengő gyermeket, hogy térjen vissza a tantermébe.

Sajnálatos módon a gyermekeket időnként más gyermekek bántják. Ha bármi efféle zaklatást vagy helytelen fizikai érintkezést veszünk észre az istentiszteleten vagy bárhol, akkor haladéktalanul közbe kell avatkoznunk! Ha vezetők vagyunk, akkor készen kell állnunk arra, hogy elbeszélgesünk az érintett családokkal – még ha ezek a beszélgetések

nem is kellemesek –, hogy minden gyermek biztonságáról gondoskodjunk. Szóljatok fel együttérzéssel és világosan, hogy segítsetek kedves légkört kialakítani.

Ha úgy véljük, hogy egy gyermek bántalmazásnak van kitéve, azonnal jelentsük ezeket az aggodalmainkat a hatóságoknak. Számos országban léteznek válsághelyzeti beavatkozást, tájékoztatást és támogatási szolgáltatásokat nyújtó segélyvonalak. A püspökkel is közölnünk kell a feltételezett bántalmazást, különösen akkor, ha olyasvalakiról van szó, aki az egyházon keresztül gyermekekkel kerülhet kapcsolatba. Azontúl, hogy lépéseket tesz annak megakadályozására, hogy az elkövető a jövőben gyermekekkel kerülhessen kapcsolatba, a püspök vigaszt és támogatást is tud nyújtani az áldozatoknak, és segíthet nekik a Családsegítő Szolgáltatások által biztosított további források elérésében.

Jézus egyenként áldotta meg őket

Jézus személyesen ismerte és egyenként áldotta meg a gyermekeket (lásd 3 Nefi 17:21). Nekünk is hasonlóképpen kell megismernünk minden egyes gyermeket, és megpróbálnunk személyre szabottan segíteni neki.

Hogyan tehetnénk biztonságosabbá az istentiszteletet az orvosi kezelés alatt álló gyermekek számára? Van-e tervünk arra, hogy miként segítsük a fogyatékkal élő elemis gyermekeket? Tapintatosan figyelembe vesszük-e az általunk tanított leckék az eltérő családi körülményeket? Mit tehetünk még azért, hogy befogadóbbak legyünk?

Az általunk elmondott beszédekben vagy tanításokban nem szabad helyt adnunk a fajgyűlölő megszólalásoknak, a más kultúrákra tett lekezelő megjegyzéseknek és a más vallások híveivel kapcsolatos elítélő hozzáállásnak. Az egyik elemis osztályban volt egy fiú, aki nem beszélt nagyon jól a többiek által beszélt nyelven. Annak érdekében, hogy érezzék vele, mennyire szívesen látják, a tanítók ügyeltek rá, hogy a kiosztandó anyagokat mindkét nyelven kinyomtassák. A figyelmesség egyszerű cselekedetei megmutatják a gyermekeknek, hogy személy szerint ismerjük őket és törődünk velük, és ezek a cselekedetek követendő példát mutathatnak számukra.

Előfordulhat, hogy néhány gyermeknek sürgősen segítségre van szüksége. Egy bizonyos mértékű hangulatingadozás például a gyermekkori változások természetes velejárója, ha azonban a gyermek heteken keresztül dühös, visszahúzódó vagy szomorú, az akár komolyabb, szakember segítségét igénylő gondokra is utalhat. Habár fontosak az olyan igazlelkű szokások, mint az imádkozás és a szentírás-tanulmányozás, gyakran további támogatásra van szükség azoknál, akik egy kezdődő mentális betegséggel néznek szembe, vagy éppen egy eltitkolt megrázkódtatással próbálnak megbirkózni. Attól nem fog javulni semmi, ha a helyzetet figyelmen kívül hagyjuk. Sok olyan terület van a világon, ahol a püspökök pénzügyi segítséget nyújthatnak az egyéneknek és a családoknak, hogy tanácsadáson vegyenek részt a Családsegítő Szolgáltatásokon vagy más szolgáltatókon keresztül.

Jézus erőt adott nekik

Miközben Jézus védelmezte a gyermekeket, egyúttal erőt is adott nekik. Példaként állította a gyermekeket mások elé (lásd Máté 18:3). Az amerikai földrészen tett látogatását követően a kisgyermekek „csodálatos dolgokat” (3 Nefi 26:16) tudtak tanítani a felnőtteknek.

Azzal erősíthetjük az ismerős gyermekeket, ha megtanítjuk nekik felismerni, amikor a Lélek szól hozzájuk, majd pedig a döntéseik során követni a Lelket; ha segítünk nekik kifejleszteni egy belső szűrőt, amely vezérli a cselekedeteiket. Amint azt Jones nővér tanította: „Alapvető fontosságú hozzásegíteni a gyerekeket ahhoz, hogy kialakítsák a saját belső érveiket arra, miért is [hozzanak biztonságos döntéseket].”⁸ Íme néhány ötlet, amely más családokat már megerősített:

- Az egyik édesanya megtanította a gyermekeit arra, hogy figyeljenek oda a balsejtelveikre, és legyenek óvatosak a gyanús emberek közelében. Ez hasznosnak is bizonyult, amikor néhányan megpróbálták rábeszélni a fiát, hogy kövesse őket egy mellékhelyiségbe, ám ő hallgatott a figyelmeztető érzésekre, és nemet mondott.
- Vannak családok, akik jó előre biztonsági tervet készítenek olyan esetekre, amikor majd valami ártalmas helyzettel találkoznak. Például az egyik család biztonsági terve, amely a „kikapcsol és szól” elnevezést kapta, abból állt, hogy azonnal kikapcsolják a számítógép képernyőjét, és szólnak valamelyik szülőnek, ha csúnya kép ugrana fel. A gyermekeiknek soha nem kellett töprengeniük azon, hogyan is kezeljék a káros tartalmakat: pontosan tudták, hogy mit tegyenek.
- Egy másik család kitalált egy titkos szót, amelyet a gyermekeik a telefonjukon elküldhettek a szüleiknek, ha azonnal el kellett őket hozni valahonnan.
- Segíthetsz a gyermekeidnek elgyakorolni, hogyan mondjanak nemet arra, ha valaki olyasmire próbálja rávenni őket, ami kellemtelen érzéseket kelt bennük. Minden gyermeknek tudnia kell, hogy kérhet segítséget, és hogy addig kell kitartóan kérnie, amíg biztonságba nem kerül.

Felnőtként betöltött szerepünk

Idézzük fel ismét a 3 Nefi 17-ben leírt jelenetet, amikor is Jézus „vette a kisgyermeküket, egyenként, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához. [É]s tűz vette őket körül; és angyalok szolgáltak nekik” (21., 24. vers). Talán nem is az ennek a történetnek a fő üzenete, hogy megtanítsa nekünk, milyen fontosak a gyermekek, hanem hogy azt szemléltesse, felnőttként mi kellene, hogy a *mi* szerepünk legyen. Mi vagyunk a következő nemzedék gondviselői. *Nekünk* kell lennünk azoknak az angyaloknak, akik körülveszik a gyermekeket és szolgálattételt nyújtanak nekik. Tekintsünk hát továbbra is Jézusra mint a mi tökéletes példánkra, majd pedig tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy szeretettel és védelemmel vegyük körül a kicsinyeinket! ■

JEGYZETEK

1. A történetek szentírásbeli előfordulásáért lásd az egyes alcímek alatti szentírásutalásokat ebben a cikkben.
2. Lásd „Child Maltreatment (Child Abuse),” World Health Organization, who.int/violence_injury_prevention/violence/child/en.
3. Joy D. Jones: Mit kezdünk a pornográfiával? Védelem, válasz és gyógyír. *Liahóna*, 2019. okt. 38.
4. Joy D. Jones: Mit kezdünk a pornográfiával? 39., 40.
5. Joy D. Jones: Mit kezdünk a pornográfiával? 39.
6. Vö. Dallin H. Oaks: Védjük a gyermekeket! *Liahóna*, 2012. nov. 43.
7. Lásd Gyermekbántalmazás. <https://www.mormon-sajtoszoba.hu/cikkek/gyermekbantalmazas>.
8. Joy D. Jones: Mit kezdünk a pornográfiával? 40.

HASZNOS ONLINE FORRÁSANYAGOK

- OvercomingPornography.lds.org
- „Abuse,” Gospel Topics, topics.lds.org

TANÁCSOK A GYERMEKEK MEGVÉDÉSÉHEZ

Otthon

- Készítsetek családi tervet arra, hogy miként tartsátok magatokat távol a káros médiatartalmaktól vagy miként meneküljete ki az ártalmas helyzetekből.
- Beszélgetsetek az életkornak megfelelő módokon a testről, a nemiségről és a bensőségességről.

Az egyházban

- Kövesd a tanításra vonatkozó egyházi irányelveket, köztük azt, amely előírja, hogy minden tanteremben két felnőttnek kell tartózkodnia.
- Igyekezz kedves légkört teremteni, és ne engedélyezd a zaklatást!

Írta: Joni L. Koch
elder
a Hetvenektől

Lenni vagy változni: az itt a kérdés

Az a feladatunk, hogy ítéljünk. Muszáj.
*Nem szabad azonban senkit beskatulyáznunk
vagy megbélyegeznünk.*

Évekkel ezelőtt a feleségemmel ellátogattunk a kronborgi várba a dániai Helsingørben. Ezt a várat William Shakespeare *Hamlet* című darabja tette híressé. Ahogy a kastély folyosóin sétáltunk, az elménket elárasztották a színdarab jelenetei és szavai, különösképpen Hamlet híres töprengése: „Lenni vagy nem lenni: az itt a kérdés.”

Ám aztán eszembe jutott egy sokkal pontosabb kérdés, amelyet feltehetünk magunknak: „Lenni vagy *változni*: az itt a kérdés.”

Esély a jobbá válásra

Másokról szólva sajnos gyakran használunk címkéket. Például ilyeneket mondhatunk:

- „*Brown elder lusta misszionárius.*” Ehelyett így kellene fogalmaznunk: „Brown elder mostanában nem dolgozott keményen, de hiszem, hogy jobbá tud válni.”
- „*Mary nem vallásos.*” Ezzel szemben mondhatnánk inkább így: „Maryt eddig nem érdekelte a vallás, de talán érezni fogja a Lelket, ha a bizonyágomat teszem neki.”

Amikor azt mondjuk valakire, hogy *valamilyen*, akkor végső soron megbélyegezzük vagy beskatulyázzuk őt; anélkül ítélünk, hogy esélyt adnánk a változásra és a fejlődésre. Amikor azonban azt mondjuk, hogy *eddig valamilyen volt*, azzal azt a meggyőződésünket fejezzük ki, miszerint lehetséges a növekedés és a fejlődés.

Helytelen-e ítélni?

A legtöbb bibliafordítás a Szabadító tanításának következő változatát tartalmazza: „Ne ítéletek, hogy ne ítéltessetek” (Máté 7:1). Joseph Smith fordítása azonban segít tisztázni: „Ne ítéletek *hamislelkűen...*; *hanem ítéletek igazlelkű ítéletet*” (a *Szentírás* kalauz 231. oldalán; kiemelés hozzáadva).

Valóban elfogadható – mi több, elvárás felénk – az ítélőkéességünk használata, amikor felmérjük, kiértékeljük és megkülönböztetjük a helyzeteket, majd döntést hozunk. És különösképpen fontos, hogy igazlelkűen gyakoroljuk az ítélőkéességünket akkor, amikor ez más embereket is érint.

Alaposan ki kell például értékelnünk, hogy kivel is lépünk házasságra; tisztánlátást kell gyakorolnunk, hogy megértsük valakinek a szándékait; és fel kell mérnünk azt is, mennyire képes valaki ellátni egy szakmai feladatot.

Az emberek cselekedeteit vagy jellemvonásait mindig az Úr mércéjével kell mérnünk, amint azt a szent írásek és a próféták szavai tartalmazzák. Mindezelőtt pedig biztosnak kell lennünk abban, hogy a megítélésünk nem próbál bárkit is gorombán behatárolni, sietve beskatulyázni vagy igaztalanul megbélyegezni.

Képesnek lenni a változásra

Hamislelkű ítélkezést gyakorlunk, amikor pontatlanul jellemzünk másokat, főleg akkor, ha ennek során azt sugalljuk, hogy nem képesek megváltozni. A másokkal való kapcsolatba lépésünk során mindig emlékezzünk arra, hogy az Úr engesztelő

áldozatának köszönhetően mindegyikünkben megvan a lehetőség a jobbá válásra. Gondold át a Szabadító által mutatott következő példákat:

- A házasságtörésen ért asszonynak azt mondta, hogy „eredj el és többé ne vétkezzél” (János 8:11).
- Az Őmellette keresztre feszített férfiak egyikének ezt mondta: „Ma velem lesz a paradicsomban” (Lukács 23:43).
- Feltámadt lényként továbbra is látta a Péterben rejlő lehetőséget, és annak ellenére tanította őt, hogy Péter háromszor is megtagadta (lásd Máté 26:34 és János 21:15–17).
- Felszólította a szenteket üldöző Sault, hogy tartson bűnbánatot. Saul, akiből Pál lett, engedelmeskedett és igazlelkűvé vált. (Lásd Apostolok cselekedetei 9:3–6.)

Az Úr Jézus Krisztus a második esélyek bajnoka – mi több, a harmadik és negyedik esélyeké is. Arra tanított bennünket, hogy még hetvenszer hétszer is bocsássunk meg (lásd Máté 18:22). Ő az egyetlen, aki tökéletes életet élt ezen a földön, ám az Ő életének, tanításainak, engesztelő áldozatának és feltámadásának köszönhetően, valamint az Ő evangéliumának szertartásai által mi is tökéletessé válhatunk egy nap. Ha oly módon utalunk a fivéreinkre és nővéreinkre, hogy azzal a kételyeinknek adunk hangot a változásra való képességüket illetően, akkor egyúttal a Szabadító hatalmában és az Ő engesztelésének hatalmában kételkedünk.

A belső és a külső

Tény, hogy gyakran ítélünk (és ítélnék meg bennünket) az első benyomás alapján. Fennáll azonban a veszély, hogy hamislelkűen fogunk ítélni, ha kizárólag az első benyomások alapján ítélnénk, és elmulasztjuk felmérni egy ember valódi jellemét.

„[A]z Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1 Sámuel 16:7). Jézus úgy jellemezte korának képmutatóit, mint akik „hasonlatosak... a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig... minden undoksággal rakvák” (Máté 23:27).

A Szabadító nem azt tanította, hogy rossz dolog lenne a tetszetős és rendes külső megjelenés, hanem azt, hogy ennél sokkal fontosabb egy férfi vagy nő belső jelleme (erkölcsi és lelki állapota). Gondolj a fenséges templomainkra: a kertjük gyönyörűséges, ám az odabent végzett szertartások ennél sokkal fontosabbak.

A misszionáriusoknak is kötelező bizonyos öltözködési és megjelenési normák betartása. Azzal, hogy tiszták, visszafogottan öltözködnek és helyénvaló nyelvezetet használnak, jó példát mutatnak azoknak, akiknek a Jézus Krisztus evangéliumával való ismerkedés a misszionáriusoktól hallott üzenettel kezdődik.

Tisztánlátást gyakorolni

Amikor igazlelkűen próbálunk ítélni, fontos a tisztánlátás gyakorlása. A *Szentírás* kalauz szerint a tisztánlátás „valaminek a Lélek hatalma

általi megértése vagy megismerése. [...] Magában foglalja az emberek igazi jellemének, valamint a lelki megnyilvánulások forrásának és jelentésének felismerését” (tisztánlátás ajándéka).

Olykor azok, akik belül gonoszak, világi álcát öltve próbálnak becsapni bennünket, hogy azt higgyük, érdemes utánozni őket. Ők azok, akik a saját szemükben bölcsek és a saját tekintetükben okosak (lásd Ésaías 5:21; 2 Nefi 15:21). A Szabadító átlátott ezen a színjátékon, és képes volt még a legalázatosabbak és elesettebbek között is tisztán felismerni az erős jellemet és a szív őszinte szándékát.

Alma is ilyen tisztánlátást gyakorolt, amikor azokhoz szólt, akiket bár „minden ember megvet[ett] a szegénységük miatt”, mégis alázatosak, „alázatos szívűek” voltak (lásd Alma 32:5–8).

Ne feledjük, hogy „az Isten Lelkének dolga[i] lelkiképen ítéltetnek meg” (1 Korinthusbeliek 2:14). Amikor úgy látunk másokat, ahogy a Mennyei Atyánk látja őket, a tisztánlátás lehetővé teszi számunkra, hogy igazlelkűen gyakoroljuk az ítélőképeségünket.

Igazlelkű megítélés

Életünk minden napján ítélünk, amikor felmérünk, kiértékelünk és különbséget teszünk. Az Úr azonban azt várja tőlünk, hogy ezt igazlelkűen tegyünk. Az Úr Jézus Krisztus tanítványaiként a szavainknak és a tetteinknek azt kell mutatniuk, hogy irgalmasak, szeretetteljesek és segítőkészek vagyunk.

Igazlelkű bírakként meg kell győződnünk arról, hogy nagyobb figyelmet szentelünk egy ember jellemének, mint

a megjelenésének. Ugyanakkor arra is emlékeznünk kell, hogy mindennap első benyomásokat teszünk azzal, ahogy kinézünk és beszélünk. Ha a megjelenésünk is tükrözi az üzenetünk nagy értékét, akkor ez a legtöbb embert arra készíti majd, hogy még többet megtudjon a jellemünkről és az evangélium üzenetéről.

Jézus Krisztus, a mi Urunk és Mesterünk, megmutatta nekünk a tökéletes követendő mintát az igazlelkű ítélkezésre való törekvésünk során. A felszínen látottak mellett nekünk is a mérlegre kell helyeznünk mindazt, ami az egyes emberekben zajlik – csakúgy, ahogy Ő is teszi. ■

Hyrum Pope és
Harold W. Burton
építészek látványterve.
Jobbra: a templom
körbefutó, az egyes
adományozási
korszakokat jelképező
négy faragvány egyike.

Az egyház első
templomát ábrázoló
dísztányér. Laie alul,
középen látható.

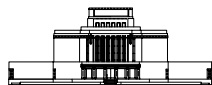

Középen: Heber J. Grant
elnök Laiében, a templom
felszentelése alkalmából.
Fent: Joseph F. Smith
elnök (bal szélén)
Laiében. 1915 júniusában
ő szentelte fel a templom
leendő helyszínét.

Avard Fairbanks anyaságot
ábrázoló faragványa.
Balra: Egyháztagok
gyülekeznek a templom
mellett (1920).

A Hawaii Laie templom

AZ EGYBEGYŰJTÉS SZÁZ ÉVE

Ahogy az evangélium elkezdett
elterjedni szerte a világon, a
100 évvel ezelőtt felszentelt
Hawaii Laie templom lehetővé
tette a szentek számára, hogy
egybegyűljenek a templomi
áldások elnyerésére.

Írta: Clinton D. Christensen és Angela R. Christensen

A szerzők az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban élnek. Christensen fivér az Egyháztörténeti Osztályon dolgozik.

Jézus Krisztus egyházának egyik nagy küldetése az utolsó napokban az, hogy a világ minden embere számára – beleértve az élőket és holtakat egyaránt – elérhetővé tegye a templomi áldásokat. Joseph Smith próféta tanítása szerint „Isten népe... egybegyűjtésének a célja a világ bármely korában... az volt, hogy építsenek az Úrnak egy házat, ahonnan kinyilatkoztathatja népének háza szertartásait”¹.

A XX. század hajnalán mindössze négy templom működött a földön – mindegyik Utah-ban. Ennek következtében a templomi áldások elnyerésének elsődleges módja a Utah-ban megvalósuló személyes egybegyűjtés volt. 1919-ben mindez megváltozott. Heber J. Grant elnök (1856–1945) 1919. november 27-én felszentelte a Hawaii Laie templomot. Ez történelmi fordulópontot jelentett a visszaállításban, minthogy ezzel a templomi áldások számos nemzet számára váltak elérhetővé.

A Hawaii Laie templom sok tekintetben az első nemzetközi templom volt, hiszen a kezdetektől kiszolgálta az egyház

Hawaiiin, Új-Zélandon, Szamoán, Tongán, Tahitin, Japánban és Ausztráliában élő tagjait. Ahogy az egyház tovább növekedett a csendes-óceáni térségben és Ázsiában, az e templom által megáldott országok száma is egyre növekedett.

Idén 100 éve, hogy lefektették ezt a mérföldkövet, mely oly fontos szerepet játszik Izrael egybegyűjtésében a fátyol mindkét oldalán.

Egybegyűjtés Szamoáról

A szamoai szigetek mintegy 4000 kilométerre fekszenek Hawaiitól. John Q. Adams, aki misszióelnökként szolgált Szamoán, 1919-ben ezt mondta: „Amint Laiében elkészült a templom, népünket mintha heves vágy szállta volna meg, hogy elegendő e világi javakat gyűjtsenek össze ahhoz, hogy eljuthassanak a templomba.” Aulelio Anae például azt megelőzően 20 éven keresztül szolgált misszionáriusként fizetés nélkül. Sok évnyi áldozata következtében nem volt elég pénze ahhoz, hogy Hawaiira utazzon. Anae fivér ezért pénzzé tette mindenét, és így sikerült mintegy 600 vagy 700 dollárt összeszednie.² Anae fivér és más szamoaiak az 1920-as években mindent feláldoztak, amit csak tudtak, hogy Laiébe költözhessenek.

Az egyik ilyen család – Leotáék – 1923 első napján érkezett meg Hawaiira. Az akkor hétéves Vailine Leota így emlékezett vissza: „Amikor először megpillantottuk a templomot..., az volt a leggyönyörűbb látvány.”³ Mindössze két héttel később Vailine szülei, Aivao és Matala részesültek a saját felruházásukban, házastársként egymáshoz pecsételték őket, és a gyermekeiket is hozzájuk pecsételték. Leotáék 50 éven át hithűen szolgáltak az Úr házában, és ott is temették el őket „az általuk annyira szeretett templom közelében”⁴. Napjainkban hithű leszármazottaik száza élnek szerte Hawaiin.

Lehetetlen feladat

Míg a csendes-óceáni térségben sok egyháztag elhagyta a hazáját, hogy Hawaiira költözzön, más országokban számos egyházközség és gyülekezet szervezett csoportos templomlátogatásokat – templomi utakat – Laiébe. Az egybegyűjtésnek ez a lelki válfaja módot adott az egyháztagoknak arra, hogy odaautazva részesüljenek a templomi szertartásokban, majd hazatérve a saját országukban építsék az egyházat.

A felszenteléskor Grant elnök azért imádkozott, hogy az Úr nyissa meg az új-zélandi és a csendes-óceáni-szigeteki szentek előtt is a családfájuk feljegyzésének lehetőségét, hogy ezáltal elmehessenek a templomba, és az őseik szabadítóivá válhassanak.

A templomi utak fél évvel a felszentelést követően vették kezdetüket, az új-zélandi maori szentek egy csoportjával. Bár 8000 kilométerre éltek Hawaiitól, ezek a szentek is örvendeztek a felszentelés hírére.

Waimate Anaru és Heeni Anaru hön vágyott arra, hogy az első csoporttal utazhasson a templomba. Úgy tűnt azonban, hogy ez lehetetlen feladat elé állítja őket a család szegénysége és az utazási költséget jelentő tetemes összeg – 1200 új-zélandi font – miatt. Csodára volt szükségük.

Az Anaru család éveken át követte a próféta tanácsát és gyűjtögette a családörténeti feljegyzéseit. E feljegyzések azután kötegelve heverték, amíg Anaruék arra vártak, hogy bekövetkezzen a csoda. A fiuk, Wiwini,

tudatában volt a szülei hitének: „Anya soha nem veszítette el a reményt, hogy egy nap ott fog térdelni Apával a templom oltáránál.”

A csoda bekövetkezett. Waimate elnyert egy nagyszabású területfejlesztésre vonatkozó új-zélandi kormányzati szerződést. E beruházásból szerzett jövedelme elegendőnek bizonyult arra, hogy az előlegként kapott pénzből fedezze a hawaii utazás költségeit. Waimate és Heeni leküzdötte a tengeri utazástól való félelmét, és 1920 májusában 14 másik szent társaságában elutaztak Hawaiira. Részesültek a felruházásukban és egymáshoz pecsételték őket. Megtörtént a lehetetlen.

Anaruék története csupán egy abból a több ezerből, amely olyan utolsó napi szentekről szól, akik elutaztak a Hawaii Laie templomba, hogy részesüljenek a szertartásokban és jogot formáljanak azokra az ígéretekre, melyeket az Úr az Ő házában tesz. Mindez óriási áldozatot követelt, ám olyan erősebb szenteket eredményezett, akik az egyház vezetésére felkészülten tértek vissza a hazájukba.⁵

Lelki egybegyűjtés Ázsiából

A második világháborút követően, amikor Japánban már újra jelen volt az egyház, az ottani szentek megszervezték az első ázsiai templomi utat. 1965-ben egy teljes repülőgépet megtöltött ez a 165 elkötelezett szent, aki Tokióból Hawaiira repült, hogy részesüljön a templomi szertartásokban. Ez az utazás hihetetlen erőt adott az

1850

1850: Misszionáriusok érkeznek a Hawaii Királyságba, hogy a visszaállított evangéliumot prédikálják.

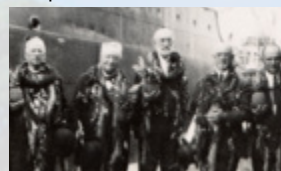
1855: Joseph F. Smith először szolgál missziót Hawaiin.

1865: Az egyház földet vásárol Laiében, ahol gyülekezeti házat építenek. Ezt 1916-ban arrébb költöztetik, hogy helyet csináljanak a templomnak.

1900

1915: Joseph F. Smith elnök bejelenti a Hawaii Laie templomot.

1919. november 27.: Heber J. Grant elnök (lent, középen) felszenteli a templomot.

1920: Az új-zélandi Waimate Anaru elutazik a templomba.

1925

1923: A Leota család (lent) Szamoáról Laiébe költözik.

egyháznak Japánban. A részt vevő tagok 95%-a tevékeny maradt az egyházban. Öten közülük később templomelnökök lettek a hazájukban, köztük Kikucsi Josihiko elder, aki az első japánból származó általános felhatalmazott lett.⁶

1970-ben koreai szentek egy csoportja utazott Laiébe. Cshö Ukhvan gyülekezeti elnök a következőket mondta: „Elmentünk a templomba, az pedig megnyitotta az elménket és ráébresztett minket arra, hogy miként nyerhetjük el a szabadulást. Az örökkévaló terv valóságossá vált; a bizonyosságunk olyan nagyon megerősödött, hogy azt elmondani is nehéz. Micsoda áldás a koreai emberek számára, hogy lehetőségük van eljutni a templomba!”⁷

Elhunyt rokonaink egybegyűjtése

Amikor egy-egy országban elérhetővé válnak a templomi szertartások, az nemcsak az abban országban élő népnek hozza el az Úr áldásait, hanem az adott nép azon tagjainak is, akik már a fátýol túloldalán vannak. Ezt az áldást azok az ázsai országokban élő egyháztagok is megtapasztalták, akiknek a társadalma évszázadok óta aprólékosan feljegyezte a leszármazási vonalakat.

Kwai Shoon Lung szülei Kínából vándoroltak be Hawaiira. Ő maga 1894-ben született Kauain, és 1944-ben, az 50. születésnapján keresztkedett meg. Lung fivér családtörténetet tanított az egyházban, és a következőket mondta a tanulóinak: „Az egyik éjszaka volt egy látomásom, melyben

számos halott rokonomat láttam, amint hívnak, hogy végezzek értük munkát.” Három nappal később megkapta Kínából a nagynénje által küldött, kínai írásjelekkel feljegyzett leszármazási vonalát, amely Kr. u. 1221-ig vezette vissza az őseit. Mára a fiával, Glennel és a menyével, Julinával szertartások ezreit végezték el a templomban a családjukért. Glenn és Julina Lung később a Laie templom elnökeként és vezetőnővéreként teljesített hithű szolgálatot 2001 és 2004 között.⁸

Az egybegyűjtés folytatódik

A csendes-óceáni térség útvonalainak kereszteződésében, az amerikai és az ázsai földrész között fekvő Hawaii Laie templom számos nemzet előtt tárta ki a templomi áldások kapuját. Ezáltal tehát Izrael egybegyűjtése elsősorban lelki egybegyűjtéssé vált, amely révén az egyháztagok templomi áldásokban részesülhetnek, majd pedig hazatérhetnek, hogy a szülőföldjükön építsék az egyházat. Ez a lehetőség segített abban, hogy a visszaállított evangélium eljusson számos néphez és emberhez – a fátýol mindkét oldalán.

A Hawaii Laie templom fennállásának 100 éves évfordulóját ünnepelve kiváltságunkban áll látni a visszaállítás egyik mérföldkövét és azt, ahogy beteljesedik a Mormon könyve-beli Jákób próféta egyik jövendölése, miszerint „nagyok az Úr ígéretei azoknak, akik a tenger szigetein vannak” (2 Nefi 10:21). ■

JEGYZETEK

1. Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 438–439.
2. Lásd James Adams Argyle, comp., “The Writings of John Q. Adams,” 14, FamilySearch.org.
3. Lásd Vailine Leota Niko, in Clinton D. Christensen, comp. *Stories of the Temple in Lā‘ie, Hawai‘i* (2019), 70–71.
4. Aivao Frank Leota (1878–1966), FamilySearch.org.
5. Lásd Christensen, *Stories of the Temple in Lā‘ie, Hawai‘i*, 64–65.
6. Lásd Christensen, *Stories of the Temple in Lā‘ie, Hawai‘i*, 114–17.
7. Choi Wook Whan, in “Going to the Temple Is Greatest Blessing,” *Church News*, Apr. 17, 1971, 10.
8. Lásd Christensen, *Stories of the Temple in Lā‘ie, Hawai‘i*, 166.

1950

1965: Az első ázsiai templomi út alkalmából 165 japán szent érkezik Hawaiira.

1975

1970: Koreai szentek csatlakoznak japán testvéreikhez egy templomi útra.

1978. június 13.: Jelentős bővítést követően Spencer W. Kimball elnök újraszertelt a templomot. N. Eldon Tanner elnök (fent) társaságában ellátogat a Polinéziai Kulturális Központba is.

2000

2010. november 21.: Földrengésbiztonsági átépítéseket és egyéb átalakításokat követően Thomas S. Monson elnök újraszertelt a templomot.

2015

Monica meglátogatása

A mikor Brazília, azon belül is São Paulo volt az otthonom, megismer-tem egy különleges asszonyt, Graçát. Aranyos és kedves nő volt, mindenkivel barátságos.

Graça volt a látogatótanító-társam. Volt három gyereke és egy részmunkai-dós állása, viszont se kocsija, se telefonja, ám mindez nem akadályozta meg a szolgálatban.

Az erkélyemről pont ráláttam a háza egyik ablakára. Amikor éppen ráért, Graça kirakott egy piros szövetdarabot abba az ablakba, ezzel jelezve, hogy indulhatunk látogatni. Soha nem kérészt kifogást, hogy miért ne szolgáljon. Gyakran eszembe jut Graça jelzése és

Graça kirakott egy piros szövetdarabot az ablakába, ezzel jelezve, hogy indulhatunk látogatni.

az a csodálatos példa, melyet a hithű és egyszerű szolgálatra mutatott.

Van egy történet, amely különösen emlékezetes. Miután felkészültünk és imádkoztunk, elindultunk meglátogatni az egyik nővérünket. Ahogy közelebb értünk a házhoz, rájöttünk, hogy egy másik nővér házában vagyunk! Egy két-gyermekes, kevésbé tevékeny egyháztag édesanyjáról volt szó, akihez ugyan szintén be voltunk osztva látogatásra, de nem aznap terveztünk sort keríteni rá. Ám ha már ott voltunk, bekopogtunk. Semmi válasz.

Elhatároztuk, hogy kitartóak leszünk és várunk. Ez a nővér, Monica, végül ajtót nyitott és közölte, hogy nem ér rá. Feltűnt, hogy milyen fáradt, és hogy a sírás kerülgeti. Mikor elmondtuk, hogy segíteni vagyunk ott, beengedett. Mivel a kisbabája éppen sírt, azt mondtuk, hogy megvárjuk, nyugodtan foglalkozzon a babával. Ahogy felment az emeletre a babával, munkához láttunk: kitakarítottunk több helyiséget is, és összehajtottuk az összes ruhát, amelyet ott találtunk.

Amikor Monica észrevette, mennyivel szebb lett az otthona, elsírta magát. Kitaráta nekünk a szívét, és beszélt nekünk néhány megpróbáltatásáról. Megígértük, hogy segítünk neki, és beszámoltunk a nehézségeiről a Segítőegylet elnökének. A következő vasárnap Monica eljött istentiszteletre.

Tevékeny, boldog nővér lett belőle, mi pedig továbbra is szeretettel és gondoskodással nyújtottunk neki szolgálattételt. A nehézségei megmaradtak, de mivel tevékenyebbé vált az egyházban, most már több hittel és bátorsággal tudta felvenni velük a harcot.

Nagyon hálás vagyok Graça példamutatásáért a közös szolgálatunk során. Útmutatásért imádkoztunk, és Isten elvezetett minket Monicához. ■

Rosana Soares, USA, Utah

Elültették a magot a szívemben

Azt éreztem, hogy szólnom kellene az engem elsőként tanító nővéreknek, hogy végül csatlakoztam az egyházhoz, és hogy ők ültették el a szívemben a visszaállított evangélium magját.

Honnan jöttem? Mit keresek itt? Hová megyek ez után az élet után?

Amikor 29 voltam, ezek visszatérő kérdések voltak a számomra. A szüleim elhunytak. Gyászoltam az elsőszülött kisfiam elvesztését. Volt három másik gyermekem, akiket fel kellett nevelnem, valamint egy kihívásokkal teli életem.

Az Úr akkor kezdte el megválaszolni a kérdéseimet, amikor két fiatal misszionáriust vezetett el hozzánk. Amikor behívtam őket, megkérdezték, hogy nem érzek-e valamilyen hiányt az életemben. Beszéltem nekik a szüleimről és a fiamról. Elmondtam, hogy szerintem igazságtalanság, hogy gyermekeink vannak és családokat alkotunk, hogy aztán a halállal minden csak úgy véget érjen. Megkérdeztem, hogy fogom-e még valaha látni a szüleimet és a fiamat.

„Marta – felelték, – a családod örökre veled lehet.”

Öröm töltötte el a szívemet. Többet akartam tudni. A következő látogatásukkor még többet tanítottak nekem

Jézus Krisztus evangéliumáról. Adtak egy Mormon könyvét, és megkértek, hogy olvassam el, majd kérdezzem meg Istent, hogy ez az Ő igéje-e. Elfogadtam a kihívásukat. Amikor imádkoztam, Isten válasza olyan világos volt, mint a napfény. Tudtam a szívemben, hogy igaz.

Sajnos, amikor új állást találtam, elvesztettem a kapcsolatot a misszionáriusokkal. Az ezt követő hónapokban véget ért a házasságom, és új életet kezdtem a gyermekeimmel.

Később újraraházasodtam. Egy nap a férjem azt mondta, hogy hiányzik az életéből Isten. Úgy döntöttünk, hogy elmegyünk abba a felekezetbe, ahova egykor járt. Ahogy beléptünk, megláttam a folyosói asztalon egy Mormon könyvét! Ez ugyanaz az egyház volt, amellyel korábban már én is találkoztam! Nagyon szerettem azt, ahogy itt a Lelket éreztem. Amikor hazaindulunk, megkérdeztem a férjemet, miként keresztelekhetnek meg.

„Az kell hozzá, hogy tanítsanak a misszionáriusok” – mondta.

„Öt évvel ezelőtt már tanítottak!” – feleltem.

Ezúttal a gyermekeimnek és nekem is tanították a leckéket. A keresztlónk napja volt életünk legboldogabb napja.

Évekkel később azt éreztem, hogy szólnom kellene az engem elsőként tanító nővéreknek, hogy végül csatlakoztam az egyházhoz. A Facebookon találtam egy csoportot a Brazília Santa Maria Misszió visszatért misszionáriusainak. Köztük volt az egyik nővér is, aki akkor tanított engem. Bejelöltem ismerősnek, majd egy üzenetben megírtam, hogy ki vagyok, és hogy miként lettem az egyház tagja, illetve hogy a családuk össze lett pecsételve a templomban, és hogy a fiam teljes idejű missziót szolgál. Megüzentem, hogy mindez azért vált lehetővé, mert ő és a társa elültették a szívemben a visszaállított evangélium magját. ■

Marta Algarve, Brazília, Santa Catarina

Két szatyrot
teleraktam
élelmiszerrel, aztán
elmentem ehhez az
egyházközségemhez
tartozó egyik nővérhez.

Fizetésnap áldás

Nem sokkal azután, hogy a feleségem, Carmen világra hozta első gyermekünket, engem elhívtak az egyházközségünk püspökének. Akkoriban igen nehéz helyzetben voltunk anyagilag. Nagy volt rajtam a nyomás, hogy a családomat is el tudjam látni, egyúttal viszont az egyházközségünk tagjai felett is őrködjek és gondoskodjak róluk.

Az egyik vasárnap észrevettem az úrvacsorai gyűlésen egy egyedülálló édesanyát a négy gyermekével. A kápolna leghátsó padsorában ült, és mindent megtett, hogy a gyermekei csendben maradjanak. Tudtam, hogy ő is anyagi nehézségekkel küszködik, de soha nem kért segítséget. Teltek a hetek, ő pedig minden vasárnap eljött istentiszteletre a gyermekeivel.

Elérkezett a fizetésnapom. Mivel abban az áldásban volt részem, hogy prémiumot is kaptam, úgy döntöttem,

hogy annak az összegből megveszem mindazt, ami a házamon régóta esedékes javításokhoz szükséges. Úton a bevásárlóközpont felé azonban eszembe jutott ez a nővér és a gyermekei. Úgy éreztem, hogy jobb lenne, ha a többletpénzen inkább ételt vennék nekik. Felhívtam Carment, és elmondtam neki, hogy mire érzek készletet. Ő egyetértett.

Ahogy vásároltam, a szemem megakadt pár sütin. Arra gondoltam, hogy a gyerekeknek talán jólesne valami édes-ség. Két szatyrot teleraktam élelmiszerrel, aztán elmentem ehhez a nővérhez.

Többször is kopogtattam a kopott faajtón. Már éppen távozni készültem, amikor végre kinyílt az ajtó. „Püspök! – mondta. – Most aztán megleptél.” A gyerekei rögtön előszaladtak a háta mögül.

„Hoztam nektek egy kis ennivalót” – mondtam.

Az egyik kislány megtalálta a sütit, és felkiáltott: „Süti!” A testvérei izgatottan állták körül. A hétéves kislány megölelt. „Köszönöm, püspök!” – mondta.

Bepillantottam a házba, és láttam, hogy érkezésemkor az anyuka éppen egy földre helyezett mosdótálban mosta a szennyeset. Asztaluk nem volt, és aludni is matracokon aludtak a földön. Ekkor döbbsentem rá, mekkora náluk a szükség. Elintéztem, hogy legyen asztaluk, és hogy mindegyiküknek legyen saját ágya.

Ez az élmény segített felismernem, hogy az Úr vezeti és megáldja az Ő szolgálait. Nincs szükségünk különleges elhívásra ahhoz, hogy segítsünk a fivéreinknek és nővéreinknek. Csupán rá kell hangolódnunk a Lélekre, felismerni, hogy kinek van szüksége a segítségünkre, és készen állni arra, hogy eszköz legyünk az Úr kezében. ■

Roberto Atúncar Nieto, Peru, Lima

Kétoldalnyi hála

Édesapám egész életében alacsony önbecsüléssel és az értéktelenség érzésével küszködött. Alkoholista apa nevelte fel, aki gyakran tudtára adta, hogy mennyire nem tartja semmire. Szerencsére az apám nem vált alkoholistává, de azt sem mondta soha nekem és a testvéreimnek, hogy büszke ránk, és nem is dicsért meg, ha jól csináltunk valamit. Gyerekkoromban azon voltam, hogy a kedvében járjak, de mindig éreztem, hogy nem igazán ütöm meg a kívánt mércét. Emiatt aztán feszült volt a kapcsolatunk.

Az egyik évben megemlítettem ezt a bölcs püspökömnek. Ő azt tanácsolta, hogy írjak apámnak egy levelet, és tudassam vele, hogy mi mindenért vagyok hálás vele kapcsolatban. Ez nem kis feladatnak ígérkezett számomra. A sebeim mélyek voltak, és nem szerettem volna, ha a hálalevélből a neheztelés levele kerekedik. Így hát imádkoztam. A Lélek vezérlete mellett elkezdtek a felszínre bukkanni azok az okok, amelyek miatt hálás voltam az apáért. Időbe telt, de amikor a végére értem, két teleírt oldal feküdt előttem.

Elvittem a levelet, nem tudva, hogy milyen válaszra számítsak apámtól. Azt viszont tudtam, hogy a válaszát én nem szabhatom meg. Mindössze annyit tehetek, hogy a saját szívembe tekintek, és felidézem, hogy miért is írtam meg a levelet.

Másnap reggel felhívott a nevelőanyám. Sírt. Elmondta, hogy az apám újra és újra és újra elolvasta a levelet. Mint kiderült, azért nem tudott ő felhívni, mert annyira zokogott.

„Köszönöm! Az apádnak nagy szüksége volt erre” – mondta.

A nap folyamán aztán az apám is felhívott, hogy köszönetet mondjon. Ezután több napon át naponta felhívott, hogy elmondja, milyen sokat jelentett neki a levelem.

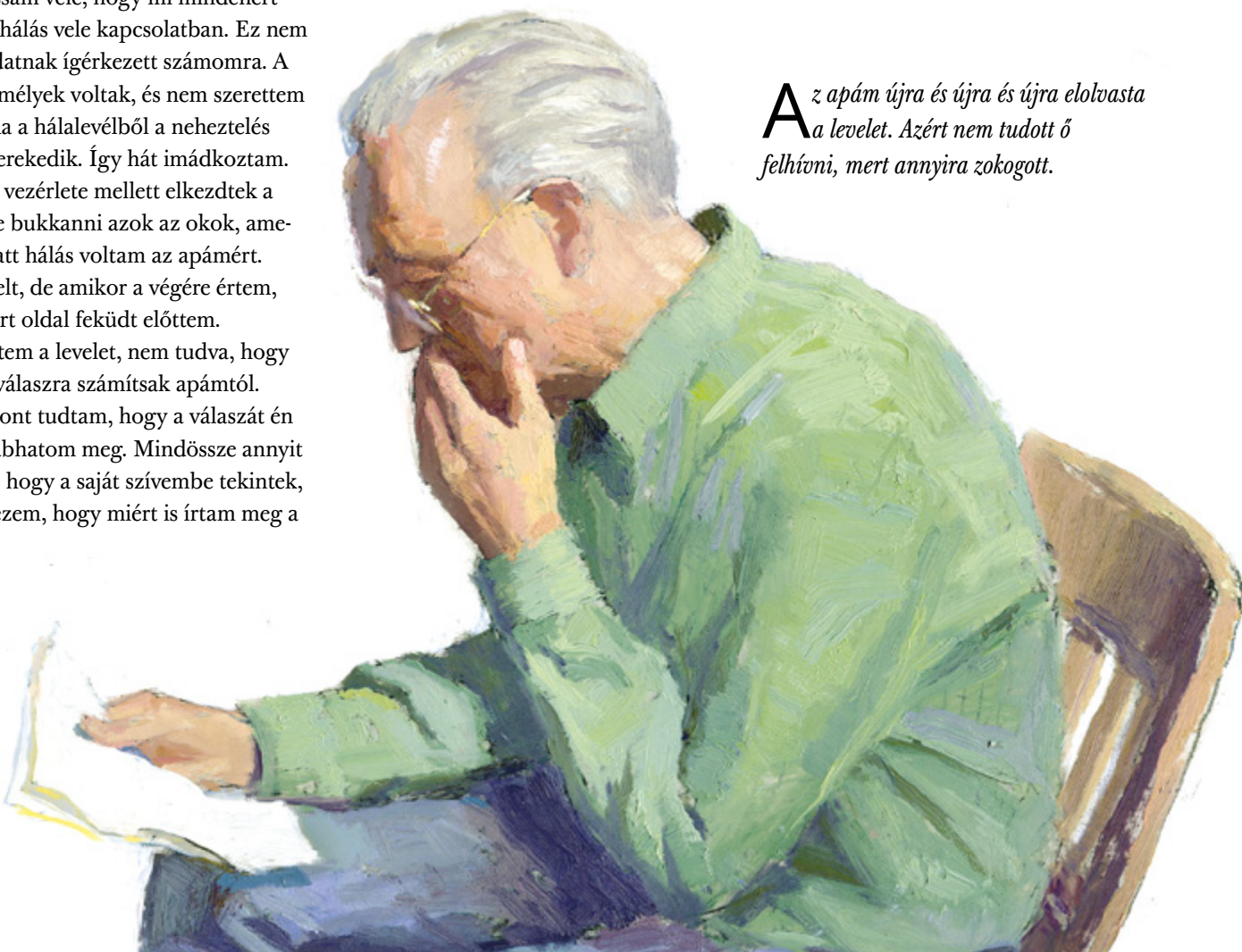
Bárcsak azt mondhatnám, hogy ezek után a kapcsolatunk varázsütésre megjavult, de igazság szerint még így is sok teendőnk maradt. Egy idő után azonban a szívem gyógyulni, a kapcsolatunk

pedig javulni kezdett. Végül képes voltam megbocsátani neki.

Néhány évvel később, a rákkal folytatott óriási küzdelmet követően, az apám meghalt. Biztos vagyok benne, hogy most nagy örömben van része, mert a Szabadító segít neki meggyógyulni a hosszú éveken át tartó bántalmazásból. Tudom, hogy Jézus Krisztus engesztelésének hatalma által nekem is gyógyulásban volt részem. A Szabadító megérti a szükségleteinket, és képes segíteni nekünk abban, hogy eltávolítsuk a fájdalmat és neheztelés mérget a lelkünkéből. Tudom, hogy a hála, a megbocsátás és a szeretet erőteljes gyógy mód. ■

Elise Dahlen, USA, Utah

Az apám újra és újra és újra elolvasta a levelet. Azért nem tudott ő felhívni, mert annyira zokogott.

MIT KEZDJÜNK A PORNOGRÁFIÁVAL?

Védelem, válasz és gyógyír

Írta: Joy D. Jones
az Elemi általános
elnöke

A szeretet e háromféle alkalmazása segítségére lehet a gyermekeinknek, amikor esetleg pornográfiával találják szembe magukat.

Fájó tudatában vagyok annak, hogy milyen hatással van a pornográfia még a társadalmunk legfiatalabb tagjaira – a gyermekeinkre – is. A pornográfia olyan irgalmatlanul elterjedt pestis, amely szégyenérzetet, megtévesztést, eltorzult érzelmeket, az önuralom elvesztését, mindenben eluralkodó szenvedélybetegséget okozhat, valamint felemésztheti az időnket, a gondolatainkat és a cselekvőerőnket. Nagy szükség van arra, hogy mi – a szülők, családok, tanítók és vezetők – mindannyian valóban meglássuk, megbecsüljük és megvédjük a gyermekeinket és fiataljainkat.

A szeretet Isten legnagyobb ajándékai közé tartozik. Szeretni Istent és szeretni a felebarátainkat – ez a két legnagyobb parancsolat, melyeket maga Jézus Krisztus adott nekünk. Meggyőződésem, hogy a szeretet egyúttal a legerősebb fegyverünk is a pornográfia elleni harcban.

Sőt, miközben közismert, hogy úgymond „a pornó megöli a szerelmet”, azt sem feledhetjük, hogy a szeretet megöli a pornót. Ez nem jelenti azt, hogy a valaki iránt érzett szeretetünk változtathat a szenvedélybetegségén vagy akár a viselkedésén. A szeretet azonban képes arra, hogy ösztönözzön bennünket – különösképpen a gyermekeinkkel való kapcsolatunkban –, és kihasson arra, ahogy felkészülünk, ahogy reagálunk, ahogy odafigyelünk. Ha a legkisebb mértékben is remélni szeretnénk azt, hogy eltörölhetjük ezt a pestist a föld színéről, akkor a szeretetnek kell képeznie minden erőfeszítésünk arcvonalát és alapját.

Szeretném a szeretet három olyan alkalmazását javasolni, amelyekre a reményeim szerint oda fogunk figyelni, amelyeket magunkévá teszünk és megvalósítunk. E három alkalmazási lehetőség a pornográfiával való találkozás azon három szakaszához kapcsolódik, amelyet a saját gyermekeink is megtapasztalhatnak.

Ez a gond a saját fiainkat és lányainkat is érinti, mi pedig nem beszélünk róla eleget.

Először is, azzal mondjuk ki, hogy „szeretlek”, ha valóban megvédjük őket. Másodszor, azzal mondjuk ki, hogy „továbbra is szeretlek”, ahogy reagálunk arra, amikor – akarva vagy akaratlanul – kapcsolatba kerülnek a pornográfiával. Harmadszor pedig azzal mondjuk ki, hogy „mindig is szeretni foglak”, hogy szeretetteljes támogatást nyújtunk számukra abban, hogy – amennyiben kényszeres használat vagy szenvedélybetegség jelentkezett náluk – a gyógyulásukon munkálkodnak. Mindegyik szakaszban a szeretet a kulcs.

1 VÉDELEM: „SZERETLEK”

Képzeltetek magatok elé egy gyermeket, akit szerettek. Amikor azt mondjátok ennek a gyermeknek, hogy „szeretlek”, az mit jelent? A legalapvetőbb jelentése az, hogy védelmet nyújtunk, ezzel segítve a szeretett személynek a lehető legjobb emberré válni, és szembenézni az élet nehézségeivel. Az erős, állandó bizalmi kapcsolatok kialakítása is a védelem részét képezi. Az ilyen kapcsolatok segítenek közelebb hozni hozzánk a gyermekeinket. Amikor erős

bizalmi kapcsolatokat építünk, és védelmezzük a gyermekeinket, az unokáinkat vagy bármely más gyermeket, akkor olyan személlyé válunk, akihez biztonsággal fordulhatnak. Ez a védelem segít nekik megérteni, hogy kik ők, valamint segít nekik tudatára ébredni a köztük és Isten között fennálló kapcsolatnak. Ha a gyermekek azt érzik, hogy megbecsülik és szeretik őket, akkor könnyebb maguk elé képzelniük a boldogságukat elősegítő útmutatásokkal szolgáló, gondoskodó Mennyei Atyát, és könnyebben hagyatkoznak Őrá.

Aggódok amiatt, hogy sok szülő talán még nem ébredt rá arra, milyen veszélyes is a pornográfia, vagy esetleg úgy gondolja, hogy ez a gond csak a szomszéd srácot érintheti. A valóság az, hogy ez a gond a saját fiainkat és lányainkat is érinti, mi pedig nem beszélünk róla eleget.

Sok évvel ezelőtt a férjemmel hallottunk egy tanmesét, amelyet utána gyakran elmeséltünk a gyermekeinknek is. Egy vén csörgőkígyóról szól, aki megkért egy arra járó fiút, hogy vigye fel a hegytetőre, hadd lássa még egyszer a naplementét, mielőtt meghal. A fiú habozott, ám a csörgőkígyó megígérte, hogy ha felviszi őt oda, akkor

hálából nem fogja megmarni. Ezen engedmény után a fiú kedvesen felvitte a kígyót a hegytetőre, ahol együtt nézték a naplementét.

Miután visszavitte a kígyót a völgybe, a fiú megvacsorázott és lefeküdt aludni. Reggel a kígyó ismét kéréssel fordult hozzá: „Kisfiú! Hazavinnél az otthonomba, kérlek? Eljött az idő, hogy itt hagyjam ezt a világot, és szeretnék előtte hazatérni az otthonomba.” A fiú úgy érezte, hogy biztonságban van, hiszen a kígyó tartotta a szavát, ezért úgy döntött, hogy a kérésének megfelelően hazaviszi őt.

Gondosan felemelte a kígyót, a keblére ölelte, majd visszavitte a sivatagi lakhelyére, hogy ott múljon ki. Amint éppen le akarta tenni, a csörgőkígyó megfordult és megmarta a fiú mellkasát. A fiú felkiáltott és ledobta a kígyót. „Kígyó! Miért tetted ezt velem? Most biztosan meg fogok halni!” A csörgőkígyó felemelte a fejét és vigyorogva a fiúra nézett: „Már akkor is tudtad, hogy milyen vagyok, amikor felemeltél.”

A mai világban azt látom, hogy sok szülő kígyót ad a gyermeke kezébe. Az okostelefonokról beszélek. Nem tehetjük meg, hogy internetkapcsolattal rendelkező mobiltelefont adjunk olyan kisgyermek kezébe, akik nem elég idősök ahhoz, hogy megfelelő tanításban részesülhettek volna, akik nem rendelkeznek a szükséges gondolkodási és döntéshozatali képességekkel, és akiket nem védenek a szülői felügyeleti és az egyéb eszközök. Jason S. Carroll, aki a családi élet professzora a Brigham Young Egyetemen, így fogalmazott: „Mindaddig oltalmazzuk a gyermekeinket, amíg képesek nem lesznek saját magukat oltalmazni.” Először az agy élvezetközpontjait is magában foglaló agytörzs fejlődik ki. A tudatos gondolkodásra és a döntéshozatalra való képesség csak később alakul ki teljesen, a frontális kéregben. „A gyerkőcöknél tehát ott a gázpedál, de nincs ott teljes mértékben a fék.”¹

Minden telefonon lennie kellene védelemnek – még a tizenévesekén is! Ez a felnőttek számára is egy hasznos tanács. A mérges kígyó marása senkit sem kímél. Egyes szülők kagylótelefont vesznek a gyermekeiknek, hogy a telefonhasználatot a beszélgetésre és az SMS-ezésre korlátozzák.

Az okostelefonon túl még számtalan egyéb eszköz is képes nemkívánatos tartalmat elérni az interneten. Egy közelmúltban végzett kutatás kimutatta, hogy a pornográfiával való akaratlan

szembesülés 79%-a otthon történik.² A gyermekek egyaránt szembesülhetnek vele a táblagépeken, az okostelefonokon, a játékkonzolokon, a horozható DVD-lejátszókon és az okostévéken is, hogy csak néhány eszközt említsünk. Ismerek olyan családokat, akik az otthonuk egyik forgalmas részét jelölték ki az elektronikus eszközök kizárólagos használatára. Ők ezt médiaszobának nevezik, és itt az összes eszköz jól látható helyen, szem előtt van. Soha senki nincs egyedül a helyiségben egy eszközzel.

Más családok olyan szabályokat hoztak, hogy a hálósobából vagy a fürdőszobából kitiltották a telefonokat. Vannak, akik egyszerűen így fogalmazták meg: „Soha nem lehetsz kettesben a telefonnal.” Megint csak mások fokozatosan adnak hozzáférést a gyermekeiknek az alkalmazásokhoz, olyan szoftver segítségével, amely lehetővé teszi, hogy a szülő kezelje a gyermek telefonjának beállításait. Ezzel megtanítják, hogy a bizalmat ki lehet érdemelni, és hogy fontos a telefonbiztonság.

Bármi legyen is a helyzet a mi családukban, mindegyik családtagot tanítsuk arra már az elejétől fogva, hogy bölcsen és hasznosan alkalmazza a technikát: használja arra, hogy erkölcsös gondolkodásmódot fejlesszen ki! Oktassuk a gyermekeket építő módokon arra, hogy jóra használják a technikát. Megtaníthatjuk őket arra, hogy önállóan átgondolják: „Ha ezt így használom, az vajon jó célt fog szolgálni?” Az arra irányuló döntéseink, hogy miként tanítjuk a családtagjainkat a jelenben, kihatással lesznek a jövő nemzedékeire is.

Azt remélem, hogy szülőként átgondoljuk a gyermekeinkkel ápolt kapcsolatunk fontosságát, mint ahogy azokat a konkrét erőfeszítéseinket is, melyeket a védelmükért teszünk. Amikor megerősítjük ezeket a szeretetteljes kapcsolatokat, a gyermekek jobban fogják érteni, hogy miért figyelmeztet Isten a pornográfia gonoszságaira; rá fognak jönni, hogy miként kerüljék el azt; és felkészültek lesznek, ha mégis szembesülnek vele.

2

VÁLASZ: „TOVÁBBRA IS SZERETLEK”

Nem könnyű olyan elfogadó, nyitott, barátságos beszélgetést kezdeményezni, amely arra bátorít egy gyermeket, hogy ossza meg a gondolatait, élményeit és kérdéseit a szülieivel. A gyermekeket a koruktól függetlenül buzdíthatjuk arra, hogy jelezzék, ha (vagy amikor) bármilyen mértékben – a korai, akaratlan szembesüléstől az alkalmi használaton át a gyakori, illetve akár kényszeres használatig – felmerül náluk a pornográfia problémája. Minél előbb zajlanak le ezek a beszélgetések, annál jobb, és a gyermekek hajlandóbbak lesznek előlépni akkor, ha tudják, hogy szeretik őket, és bármit mondjanak vagy tegyenek is, ezen a szereteten semmi nem változtathat.

Azonban nagyon ritka, hogy egy gyermek magától előhozakodjon ezzel. Rendszerint akkor jelzi, amikor egy éber szülő azzal ösztökéli, hogy „Valami gond van?” vagy „Nem szoktál te ilyen lenni.” Minél inkább azt érzi a gyermek, hogy szeretik, annál könnyebben nyílik meg.

Az e szeretetről való meggyőződés az őket folyamatosan érő apró élmények nyomán alakul ki az elméjükben. A parányi bonyodalmak szeretetteljes megbeszélése fekteti le az egészséges reagálás alapját, hogy akkor is maradjon tere a beszélgetésnek, amikor komoly gond adódik. Ami a

legfontosabb, hogy ekkor a gyermekek már tudják, hogy mit fogtok válaszolni: „Továbbra is szeretlek. Nem szeretlek kevésbé azért, mert történt valami. Mindig szeretlek.”

Valamilyen oknál fogva nem beszélgetünk valami sokat a fiatalokkal és a gyermekekkel az egyik legerősebb vágyról és legnagyobb kísértésről, amelyet meg fognak tapasztalni. Vonakodásunk azzal jár, hogy így az internetről, más gyermekektől vagy tizenévesektől, vagy akár a média népszerű csatornáin keresztül fognak elsődlegesen tájékozódni. Néhányan talán még a *pornográfia* szót is habozunk használni a gyermekek jelenlétében, csak hogy megpróbáljuk megvédeni az ártatlanságukat. Kínos érzés. Talán a saját szüleink sem beszéltek velünk ilyen nyíltan. Mi lesz, ha a beszélgetéseink keltik fel a kíváncsiságukat? Mi lesz, ha többet akarnak tudni? Hogyan várhatjuk el a gyermekeinktől, hogy elbeszélgessenek velünk a pornográfiáról, ha mi soha nem beszélgetünk velük erről?

Szülők! Muszáj nekünk kezdeményezni a beszélgetést! Nem várhatjuk, hogy a gyermekeink jöjjenek oda hozzánk. Nagyon tetszik az a javaslat, hogy tartsunk rendszeres, gyakori, kellemes beszélgetéseket, ne pedig egyszeri alkalom legyen ez. A törődést kifejező beszélgetések haszna az, hogy ilyenkor a szülők és a bizalmas vezetők a szakértők, nem pedig a Google; hogy a beszélgetést biztonságos környezetben lehet lefolytatni; és hogy a beszélgetés fokozza a gyermek bizalmát. Azt szeretnénk, ha a gyermekek felkészültnék és felvértezettnek, nem pedig ijedtnék éreznék magukat. Velük szeretnénk beszélni, nem pedig hozzájuk.

Nem tudunk szülőkként és tanítókként segíteni a gyermekeknek, ha mi magunk fogalmatlanok vagyunk. Alapvető fontosságú megtanítani a *mit* és *miértet*. Mi magunk is megtanulhatjuk, aztán pedig segíthetünk a gyermekeknek megérteni, miért helytelen a pornográfia, miért olyan veszélyes, miért nem szeretnénk, ha ártana nekik, és mit tegyenek, ha szembesülnek vele.

Vajon elegendő *válasszal* látjuk el gyermekeinket az életkoruknak megfelelő módokon? Ha egyedüli indokként azt tudjuk mondani nekik a pornográfia elkerülésére, hogy „mert rossz”, akkor az könnyen elégtelen érvnek bizonyulhat. Ehelyett a lehető legtöbb okot kell felmutatnunk,

hogy kialakítsunk egy olyan belső erkölcsi parancsot, amely ösztönzőleg fog hatni a fiataljainkra.

Rengeteg indok hozható fel a pornográfia elkerülésére, ám álljon itt néhány a Fight the New Drug [Küzdj az Új Drog Ellen] nevű szervezet által felsorolt okok közül, amelyek felkelthetik a fiataljaink érdeklődését:

- A pornó megváltoztathatja és átprogramozhatja az agyadat, illetve kutatások kimutatták, hogy akár az agyad térfogatát és aktivitását is csökkentheti.
- A pornó függőséget tud okozni.
- A pornó lerombolja az önbizalmadat.
- A pornó hatására magadra maradhatsz.
- A pornó megbánthatja a szeretteidet.
- A pornó tönkretetheti az egészséges nemiséget.
- A pornó összefügg az erőszakkal.
- A pornó azt eredményezi, hogy az ember idővel becstelenné válik.
- A pornó megfoszt a rendelkezésre álló időtől és cselekvőerőtől.
- A pornó depressziót, szorongást és szégyenérzetet szül.

Én még azt is hozzátenném, hogy a pornográfia ellentétes Isten parancsolataival. Miközben ezek az okok – és még egy sereg egyéb ok – alaposan alátámasztják a pornográfia elleni álláspontunkat, a gyakorlatba át nem ültetett tudás csak feszültséget eredményez. Muszáj észszerű és hasznos határokat, korlátokat és elvárásokat megszabnunk. Alapvető fontosságú hozzásegíteni a gyerekeket ahhoz, hogy kialakítsák a saját belső érveiket arra, miért is akarják távol tartani magukat a pornótól. Ha a gyermek saját maga nem határozza el, hogy hol is akar állni ebben a kérdésben, akkor valószínűleg ő is a jelenlegi megdöbbentő statisztikákat fogja gyarapítani.

3 GYÓGYÍR: „MINDIG IS SZERETNI FOGLAK”

Amikor a gyermekek szembesülnek a pornográfiával, és az rabul ejti őket, akkor a reagálásuk, az abból való kilábalásuk és a gyógyulásuk küszködéssel jár. Őszinte, buzgó, állandó, szilárd és türelmes támogatásra van szükség, amikor a gyermekek felvállalják a felelősséget a saját felépülésükért, és tudatosan haladnak előre ezen az úton. Senki sem tudja úgy biztosítani ezt a támogatást, ahogy arra egy szülő képes. Miután gondosan és személyesen megtanítottuk nekik az igazságot, gyengéden kialakítottuk a bizalmat, továbbá beszélgetéseket kezdeményeztünk, a gyermekeknek azt is tudniuk kell, hogy a hibáik és a rossz döntéseik ellenére mi arról biztosítjuk őket: „Mindig is szeretni foglak, bármi történjék is.”

Emlékszem egy egyszerű esetre, amely évekkel ezelőtt történt a családban. A férjemmel elmentünk otthonról, és a legidősebb fiunk vigyázott a fiatalabb testvéreire. Egyszer csak azzal hívott fel minket az egyik aggódó szomszédunk, hogy egy tűzoltóautó áll a házunk előtt. Hazarohantunk, ahol megtudtuk, hogy a tízéves fiunk korábban a hátsó kertben, egy magas, száraz fűvel benőtt 2,5 hektáros mező mellett játszott. Látni akarta, hogy tüzet tud-e gyújtani úgy, hogy szikrákat csíhol.

Persze, sikerült neki! Mire odaértünk, a tűzoltók már eloltották a

További forrásokat
találhatsz online
(angolul) az
overcomingpornography.
ChurchofJesusChrist.org
oldalon.

keletkezett kisebb tüzet, rápirítottak a fiunkra, és a szomszédok is elkezdtek hazafelé szállingózni. A fiunk szégyellte magát, meg volt ijedve, könnyes volt a szeme, és jól tudta, hogy nagy bajban van.

Mind bementünk a házba. A fiunk annyira meg volt ijedve, hogy bár a helyzet komoly volt, mégsem tehattünk mást, mint hogy átöleltük ezt a drága fiúcskát, valamint biztosítottuk a szeretetünkéről, illetve a megkönnyebbülésünkről, amiért sértetlenül megúsza.

Amikor a gyermekek pornográfiával szembe-sülnek – különösképpen pedig amikor belegabalyodnak a hálójába –, akkor ott is lesz szégyen, ijedtség és könnyek. Nem könnyű kihozni valamit a világosságra, ami addig sötétségben volt. Az ember szégyenkezik és sebezhetőnek érzi magát. Kudarcok és kihívások érhetik őket a kilábaláshoz és gyógyuláshoz vezető úton. Létszükséglet számukra az állandó szeretet. A szülőknek azonban tisztában kell lenniük azzal, hogy bár a szeretetük mindig segíteni fog, ezenkívül másra is szükség lesz.

A gyógyulás során ennek a gyermekek iránti szeretetnek egy részét a segítségnyújtáshoz

szükséges források megtalálására kell összpontosítanotok. A ti szeretetetek adja az alapot mindahhoz, aminek történnie kell; ha azonban a szerettetek csapdába került, akkor valószínűleg olyan szakembereket kell találnotok, akik képesek segíteni rajta és rajtatok is.

Miközben ti és a szerettetek a gyógyulásra törekedtek, remélhetőleg erőt fogtok meríteni Óbelőle, akinek hatalmában áll begyógyítani minden sebet, összekötni az embereket, és olyan kapcsolatokat létrehozni, amelyek igazán meghaladják a jelenlegi képzelőerőnket. Szabadítónknak, aki a gyengéd Gyógyító, hatalmában áll, hogy megszabadítson. Mi a gyermekeink szülei lehetünk, akik a gyermekeinket Őhöz irányítjuk, ám a Szabadítójuk kizárólag Ő lehet. És az a lenyűgöző, hogy Ő még nálunk is tökéletesebben szereti a gyermekeinket – bármi történjen is. ■

A Utah-i Pornográfiaellenes Koalíció 2018-as, Salt Lake City-i konferenciáján elhangzott témairányító beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. Jason S. Carroll, in Lisa Ann Thomson, "Eight Strategies to Help Children Reject Pornography," *Liahona*, Aug. 2017, 19.
2. "The Facts about Online Threats," *Parents Television Council Watchdog* (blog), June 21, 2017, w2.parentstv.org/blog.

Fiatal felnőtteknek

Ebben a rovatban

44 **Randevúzás és pornográfia**
Írták: A Liahóna és a Családsegítő
Szolgáltatások munkatársai

Nyomtatásban nem jelenik meg

Hogyan reagáljunk, amikor valaki beismeri, hogy a pornográfiával küszködik

Név a szerkesztőségben, USA, Utah

Így léptem tovább, miután megtudtam, hogy a vőlegényem pornográfiahasználó

Név a szerkesztőségben, Francia
Polinézia

Én megküzdöttem azért, hogy legyőzzem a pornográfiát. Ő miért nem tesz ugyanígy?

Név a szerkesztőségben, Guatemala

Itt találod meg ezeket a cikkeket, valamint további tartalmakat:

- A **liahona.ChurchofJesusChrist.org** oldalon
- A **Heti FF** rovatban (az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Fiatal felnőttek részében)
- A **facebook.com/liahona** oldalon

Oszd meg a saját történetedet!

Neked is van egy történeted, amelyet megosztanál? Vagy vannak bizonyos témák, amelyekről olvasni szeretnél? A cikkedet vagy visszajelzésedet a **liahona.ChurchofJesusChrist.org** oldalon küldheted be.

Krisztust keresni a pornográfia sötétjén túl

A mikor a fiatal felnőtteknek szóló cikkeket tervezzük, sok időt töltünk azzal, hogy azokon a kérdéseken gondolkodunk, amelyek jelenleg foglalkoztatják őket. Olyan sok van! Amikor azonban az e havi lapszámhoz ötleteltünk, olyan téma került elő, amely személyesen is érint minket, a barátainkat és számtalan más embert: a randevúzás és a pornográfia. Tisztában voltunk vele, hogy ennek a rovatnak a megtervezése kemény dió lesz. Elvégre a pornográfia olyan sok embert érint szívszaggató, és olykor az életüket is tönkretévő módon. A fiatal egyedülálló felnőttek számára pedig még bizonytalanabbá teheti az amúgy is bizonytalannak tűnő jövőt, főleg a házasságra való felkészülésben.

Valóban azt láttuk, hogy Mennyei Atya keze irányítja a munkánkat, ahogy elkezdtek beérkezni olyan fiatal felnőttek történetei, akiknek a kapcsolatára hatással volt a pornográfia. És azt is látjuk, hogy a boldog, szenvedélybetegségtől mentes örökévaló házasságokhoz fűzött remény egyáltalán nem csalóka. Miért? Mert minden egyes történet Jézus Krisztusnak és az Ő engesztelésének sorsfordító, reményt adó, gyógyító hatalmáról tanúskodik.

Ha tehát pornográfiától sújtott kapcsolatban találsz magad, arra kérünk, hogy olvasd el az e havi rovatunkat, melynek cikkei oly kitárulkozóan osztották meg velünk olyanok, akik nagyon is jól tudják, hogy a pornográfia elleni küzdelem valóságos. E cikkek olyan témákat érintenek, mint hogy miként hozzuk szóba a pornográfia témáját a randevúzás során (44. oldal); miképpen reagálunk, amikor valaki beismeri, hogy pornográfiával küszködik (nyomtatásban meg nem jelenő cikk); hogyan lehetséges a megbocsátás és a gyógyulás mindkét fél számára (nyomtatásban meg nem jelenő cikk); és hogyan vezethet téged a Lélek annak felismeréséhez, hogy mi legyen a kapcsolatod sorsa (nyomtatásban meg nem jelenő cikk).

Tudjuk, hogy ha a Szabadítóra támaszkodsz és a válaszok keresése közben meghívod az életedbe a Lelket, Mennyei Atya a te egyedi helyzetednek megfelelően a helyes irányba fog vezetni téged. Lehet, hogy a pornográfia sötétje erőteljesen jelen van a világban, de a Szabadító gyógyító világossága minden sötétségen túlragyog. Mindössze csak keresned kell Őt.

Őszinte tisztelettel:

Chakell Wardleigh és Mindy Selu

Az Egyházi folyóiratok fiatal felnőttek rovatának szerkesztői

Olvasd el a *Liahóna* e havi lapszámának digitális változatában M. Russell Ballard elnök cikkét és tanácsát arról, hogy mit tegyél akkor, ha a romantikus kapcsolatodra kihat a pornográfia.

ILLUSZTRÁCIÓS CÉLBÓL HASZNÁLT. BEÁLLÍTOTT FÉNYKÉP A GETTY IMAGES JÓVOLTÁBÓL

FIATAL FELNŐTTEKNEK

Randevúzás és pornográfia

Írták: **A Liahóna és a Családsegítő Szolgáltatások munkatársai**

Fiatall felnőttként mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy a randevúzás egyszerre tölthet el bennünket izgalommal, ijedtséggel, elégedettséggel és idegességgel. Ahogy elkezdünk megnyílni egymás felé, természetesen egyre többet szeretnénk megtudni a másiktól, a sebezhetőség fokozásának pedig fontos szerepe van a kapcsolatok építésében és elmélyítésében. Mik az álmaink, a félelmeink és a meggyőződéseink? Milyen érzéseink vannak a házassággal és a családdal kapcsolatban? Milyen kihívásokkal néztünk vagy nézünk szembe, amelyekbe be kellene avatnunk egymást?

Bármilyen ijesztő legyen is a pornográfiával kapcsolatos gondokról beszélgetni (vagy rájuk kérdezni), *nem* beszélni róluk pusztító gondokhoz vezethet a későbbiekben. Minden egyes

pornográfiával kapcsolatos gond egyedi és emberpróbáló; talán abban sem vagy biztos, hogy fennáll-e ez a gond, és hogy miként hozd szóba az előtt, akivel randevúzol, így tehát fontos, hogy iránymutatást kérj a Lélektől. Nem létezik egyetlen jó megoldás valamennyi helyzetre, de ebben a cikkben leírtunk néhány javaslatot azoknak, akikben közületek efféle kérdések merülhetnek fel:

- Hogyan hozzam szóba a pornográfia témáját az előtt, akivel randizom? Illetve mikor helyénvaló rákérdezni/ elmondani?
- Honnan tudhatom, hogy folytassam-e a kapcsolatomat olyasvalakivel, aki korábban kapcsolatba került a pornográfiával?
- Miként dolgozhatnánk együtt a pornográfia leküzdésén?

Segítség és remény a pornográfiával való szembeszálláshoz a romantikus kapcsolatokban.

Szerkesztői megjegyzés: Bár a különböző kultúrkörökben mást és mást jelent a „randevúzás”, ebben a cikkben azt értjük alatta, hogy az evangélium normáit betartva találkozzunk valakivel annak érdekében, hogy jobban megismerjük őt, és olyan kapcsolatot alakítsunk ki vele, amelyben benne rejlik a leendő házasság lehetősége.

Azok számára, akik küszködtek vagy küszködnek

Ha a múltban küszködtél, vagy jelenleg küszködsz a pornográfiával, előfordulhat, hogy a randevúzás gondolata reménytelenséggel és szorongással tölt el. Ha azonban őszintén vágyasz arra, hogy kiiktasd az életedből a pornográfiát (vagy már meg is tetted), akkor tudnod kell, hogy a saját erőfeszítéseid, valamint a Mennyei Atyától és Jézus Krisztustól kapott segítség révén számodra is elérhető az egészséges, tartós kapcsolat. Gondold át a következő kérdéseket egy kapcsolat kialakulásakor:

1. Tényleg kell erről beszélnünk egymással?

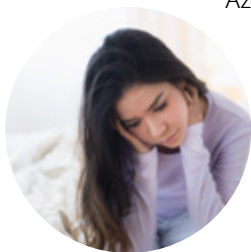
Gyakori kérdés: „Tényleg muszáj elmesélnem a pornográfiával kapcsolatos múltbéli tapasztalataimat annak, akivel randevúzom, akkor is, ha már bűnbánatot tartottam?” A másik pedig: „Kell a

pornográfiával kapcsolatos jelenlegi gondokról beszélgetnem azzal, akivel randizom?” *Igen*, rendszerint meg kell beszélni – a kellő időben és tapintattal. E megbeszélés során tarts szem előtt néhány fontos elvet:

- **Időztítés:** A beszélgetésre akkor kerüljön sor, amikor a kapcsolat eljutott egy olyan komolyabb szintre, ahol az ilyen beszélgetés már természetes követelmény.
- **Őszinteség:** A kapcsolatoknak bizalomra és őszinteségre kell épülniük. Annak, akivel randizol, akkor is meg kell értenie a gond természetét, a kezelésében elért eddigi haladásodat, valamint a jövőbeni esetleges előfordulása esetére készített tervedet, ha végül úgy dönt, hogy szakít veled.
- **Megbocsátás:** Az, hogy a pornográfiahasználatodat illetően őszinte vagy azzal, akivel randizol, nem azt jelenti, hogy részletekbe menően kell beszélned róla. Ha már bűnbánatot tartottál, és úgy érzed, hogy megbocsátást nyertél, akkor ne érezz miatta büntudatot többé! Az Úr nem emlékszik a bűneinkre, miután megbántuk azokat (lásd Tan és szövetségek 58:42), ezért a beszélgetés, amelyet azzal folytatasz, akivel randevúzol, nem annyira a „beismerésről”, hanem inkább a bizalomépítésről, a folyamatos felépülésre vonatkozó terveid megosztásáról, valamint a támogatása elnyeréséről szól.
- **Gyógyulás:** Még ha bűnbánatot tartottál is, a pornográfia hosszan tartó vagy rendszeres használata tartós élettani, pszichológiai, társas és lelki hatásokkal járhat. A gyógyulás folyamata kemény, hosszú időt felemésztő munka lehet, de igenis lehetséges a teljes felépülés és a valódi gyógyulás. E folyamat során szükséged lesz a megfelelő segítségre és támogatásra, lehetőleg a lehetséges leendő házastársad részvételével.

2. Készen állok egy komoly kapcsolatra?

Az egyik legnagyobb különbség azok között, akik készen

állnak egy komoly kapcsolatra, és akik nem, hogy hajlandóak-e megnyílni az előtt, akivel randevúznak. Ha pornográfiával küszködsz, akkor vagy megengeded, hogy a félelem bizalmatlanságba vezesse a kapcsolatodat, vagy pedig a hitet használva közösen küzdötök meg a kihívásokkal.

Habár kellemetlen és ijesztő is lehet a pornográfiával kapcsolatos múltbéli tapasztalataidról beszélni, könnyen lehet, hogy a kerülgetése csak elmélyíti benned a félelem és a szégyen érzését. Az attól való félelmedben, hogy elveszíted ezt a személyt, még az is előfordulhat, hogy részben

Azok számára, akik olyan személlyel randiznak, aki egykor pornográfiával küszködött

Mivel a pornográfiával való első találkozás átlagosan 11 éves kor körül történik, és mivel annyira könnyű hozzáférni, 18 éves korára már a legtöbb fiatal találkozik valamilyen módon a pornográfiával. Ez aggodalomra adhat okot a randevúzásra vonatkoztatva. Csakhogy a találkozás nem azonos a szenvedélybetegséggel, továbbá a pornográfia használatának különböző szintjei vannak (lásd Dallin H. Oaks: Kiszabadulni a pornográfia csapdájából. *Liahóna*, 2015. okt. 50–55.). A jó hír az, hogy Jézus Krisztus engesztelése mindenkinek erőt és gyógyulást tud nyújtani, aki törekszik rá.

Íme, néhány megfontolandó kérdés a kapcsolatokat előrehaladtával:

vagy egészben letagadod vagy eltitkolod a történetedet, amivel eljátszhatod a bizalmat, és a későbbiekben kárt okozhatsz a kapcsolatotoknak.

Másfelől viszont, ha tiszteletben tartod annak az embernek az önrendelkezését, akivel randevúzol, akkor elfogadod, hogy *a jó és a rossz* ismeretében döntsön a kapcsolat folytatásáról. Ettől persze még ugyanúgy aggódhatsz a várható döntése miatt, viszont fontos felismerni azt, hogy a teljes tájékoztatás birtokában az a másik személy a segítségedre is lehet azon erőfeszítéseidben és vágyadban, hogy kiiktasd a pornográfiát az életedből. Mindenesetre Isten segítségével tovább tudsz haladni a felépüléshez vezető ösvényen – akár összejön ez a kapcsolat, akár nem.

1. Mikor és hogyan kérdezzek rá a pornográfiára?

Annak eldöntését, hogy mikor és hogyan vedd ezt fel annak a személynek, akivel randevúzol, megbeszélheted a szüleiddel, az idősebb testvéreiddel, az egyházi vezetőkkel vagy bárkivel, akiben megbízol, hogy jó tanáccsal fog szolgálni. Találj egy olyan módot, amelyet helyesnek érzel, majd pedig a megfelelő időben folytatásokat le ezt a beszélgetést, amikor az egymással való kapcsolatokat már kizárólagossá vagy komolyabbá válik.

Ez nem azt jelenti, hogy már az első randit azzal kellene kezdeni, hogy a múltjában vájkálsz, viszont a kapcsolatokat előrehaladtával törekedhetsz a Lélek sugalmazására, hogy segítsen megtudnod, mikor és miképpen kérdezd meg őt a pornográfiával való múltbéli kapcsolatáról.

2. Hogyan reagáljak?

Amikor te és az, akivel randizol, elkezdtetek megosztani egymással az őszinte érzéseiteket, az gyógyulást eredményezhet. Fontos tisztában lenned a saját gondolataiddal és érzéseiddel, amikor tudomást szerzel a pornográfiahasználatról – előfordulhat, hogy ekkor bírálni kezdesz, mérges vagy eltompult leszel, vagy úgy érzed, hogy becsaptak. Ugyanakkor azonban a vallomása növelheti is a közöttetek lévő bizalmat, könyörületet, szeretetet és együttérzést. A reaklás során vedd figyelembe az ő érzéseit, ahogy a sajátjaidat is.

3. Hogyan haladjak tovább?

Jogos az aggodalmad, ha megtudod, hogy annak, akivel randevúzol, gondja van a pornográfiával, de nehogyljátszd a bizalmát azzal, hogy fűnek-fának beszámolsz a személyes küszködéséről! Segítséget jelenthet ugyanakkor, ha bizalmasan beszélsz egy püspökkel vagy egy terapeutával, illetve – ha beleegyezik az, akivel randevúzol – egy baráttal vagy egy olyan vezetővel, akiben megbízol.

Folyamatosan törekedned kell a Lélek útmutatására, amikor a kapcsolat folytatásáról döntesz. Emellett a következő javaslatok is hasznosak lehetnek:

- Kérdezd meg, hogy mennyire volt hatással az életére a pornográfia, és hogy gyógyulófélben van-e. Az összes szükséges és megfelelő lépés megtétele által meg kell mutatnia, hogy vágyik arra, hogy kitörölje a pornográfiát az életéből.
- Légy tudatában annak, hogy a pornográfia-használat egyes válfajai (például a gyermek-pornográfia) nagyon komolyan arra utalnak, miszerint az illetőnek szakember segítségére van szüksége, és lehet, hogy veszélyes.
- Tudd, hogy a Szabadító engesztelésének hatalma valóságos! Te képes vagy megbocsátani, ő pedig képes meggyógyulni.
- Hozd meg azt a döntést, hogy nem éred be kevesebbel, mint a teljes őszinteség a kapcsolatodban, és a templomi házasságkötésre való érdemesség!

- Légy tisztában azzal, hogy a gyógyuláshoz és a felépüléshez idő kell! Előfordulhatnak visszaesések, és aki felépülésre törekszik, annak támogatásra lesz szüksége. Ehhez hozzátartozik az is, hogy megérted a kiváltó okokat (vagyis mindazt, aminek hatására a pornográfia felé fordul), és támogatsz vagy segíted őt a megfelelő óvintézkedések felállításában.
- Amennyiben a kapcsolatokat a házasság felé halad, ügyelj rá, hogy egyetértsetek abban, miszerint a pornográfia elfogadhatatlan, és nem tükrözi a házasságon belüli egészséges nemi kapcsolatot.

Az előrelépés legfontosabb része, hogy mindig hagyatkozz arra, aminek a megtételére a Szentlélek készítet téged: ez lehet a kapcsolat folytatása – világossá téve, hogy a pornográfiával kapcsolatos gondoknak megálljt kell parancsolni –, de lehet az is, hogy véget vetsz a kapcsolatnak, miközben továbbra is támogatsz a másik felet a változásra irányuló erőfeszítéseiben. Bárhogy dönts is, annak, akivel randevúzol, meg kell értenie, hogy a helyzet meg is változhat annak függvényében, hogy ő mennyire fejlődik vagy nem fejlődik a pornográfia leküzdése terén.

Együtt munkálkodni a pornográfia leküzdésén

A pornográfia leküzdése időt és kemény munkát igényel, de nem lehetetlen. Végző soron pedig az, hogy közösen munkálkodtok a leküzdésén, megerősítheti a kapcsolatokat, amint mindketten mélyebben megértitek Jézus Krisztus engesztelését, és megtanuljátok támogatni egymást a viszontagságok során. Gondold át a következőket, miközben együtt dolgoztok a leküzdésén:

- Az egyház **overcomingpornography**. **ChurchofJesusChrist.org** oldala számos forrást tartalmaz (beleértve a szenvedélybetegségekből való felépülés egyházi programjára vonatkozó tudnivalókat), amelyek segíthetnek mindkettőtöknek végigmenni ezen a gyógyulási folyamaton.
- Fontoljátok meg, hogy konkrét helyszínt és időt jelöltök ki a pornográfia megbeszélésére, hogy ne ez uralja az egész kapcsolatokat. Ne használjátok lekicsinylő vagy lekezelő hangnemet, amikor erről beszélgetek. A kapcsolatoknak olyan biztonságos menedéknek kell lennie, ahol mindkettőtöknek szeretetben és támogatásban, nem pedig kihallgatásban vagy megaláztatásban van része.
- A lelki szokások segíthetnek védelmet nyújtani a kísértés ellen. Buzdítsátok egymást a rendszeres lelki szokások fenntartására és erősítésére – beleértve a tartalmas szentírás-tanulmányozást és templomi hódolatot (amikor megoldható), a szombatnap megtartását, mások szolgálatát, a következetes böjtöt, valamint az őszinte imát –, azzal a megnövekedett vágygal, hogy megerősítsétek a kapcsolatokat a Szabadítóval és Mennyei Atyával. E kapcsolat segíthet enyhíteni azt a szorítást, melyet a pornográfia gyakorol az életetekre.

A tanítványság egy egész életen át tartó törekvés, és az az erő, melyre Krisztus követőiként teszünk szert, segíteni fog nekünk életünk minden kihívásának leküzdésében, a pornográfián túlmenően is.

- Ha a saját erőfeszítéseid nem vezetnek eredményre, ne félj és ne szégyellj egy nemi szenvedélybetegségekre szakosodott, képzett mentálhigiénés szakemberhez fordulni segítségért. Egy ilyen szakember segíthet neked jobban megérteni a pornográfiahasználat kezelését, és megszüntetni a mögöttes okokat.
- Ne feledd, hogy körülvesz bennünket a nem helyénvaló médiatartalom, amely bűnre csábít! Ha az, akivel randevúzol, visszaesik, akkor a helyes irányba való visszafordulásának sebessége jól jelzi az elkötelezettségét arra vonatkozóan, hogy száműzze a pornográfiát az életéből. Ha azonban azt kezded érezni, hogy téged jobban érdekel a változás, mint őt, akkor érdemes felülvizsgálnod a romantikus kapcsolatokat folytatását.
- Nagy hatással lehetsz arra, akivel randevúzol, de nem szabad, hogy ez legyen a viselkedése megváltozásának elsődleges oka. A változásra való vágynak belülről kell fakadnia, nem tőled.

Mindenekelőtt törekedj Mennyei Atya útmutatására, és emlékezz rá, hogy a Szabadító által mindig van remény. Az Ő kegyelme elegendő, hogy meggyógyítson és megváltoztasson bennünket. Az Ő engesztelése mindkettőtök számára rendelkezésre áll, hogy erőt adjon, és segítsen a megbocsátásban. Mindazonáltal a pornográfiával küszködő személynek tevékenyen kell törekednie a Szabadító segítségére a kilábaláshoz. Senki nem tudja ezt megtenni helyette. Legyen hited, és bízz Mennyei Atyában! Ő útmutatást fog adni neked a te egyedi helyzetekben. ■

Chilében drágák a mobiltelefonok,

de én 2016-ban kitűztem célul, hogy annyi pénzt fogok keresni, amennyiből vehetek egyet. Egy teljes éven át édességeket és *alfajores** sütit vettem a nagykerben, hogy eladjam a barátaimnak a suliban. Mindent félretettem, amit kerestem. Nem jártam el ebédelni, nem jártam moziba.

Nem akartam a szüleimtől kérni a telefont. Azt akartam, hogy elmondhassam: én dolgoztam meg érte. Édesapám biztatott. „Csak így tovább, Carol!” – mondogatta.

Nagyon tanulságos volt. Semmi sincs ingyen. A célokért erőfeszítést kell tenni, de soha nem szabad feladnunk! Amikor megdolgozunk valamiért, és rájövünk, milyen sok munkába kerül megszerezni, akkor jobban megbecsüljük azt.

Megtanultam, hogy el kell döntenem, mit akarok elérni, és hova akarok eljutni. Ha templomban akarok házasságot kötni, akkor istentiszteletre és ifiúsági hitoktatásra (később felsőfokú hitoktatásra), valamint fiatal egyedülálló felnőtteknek szóló tevékenységekre kell járnom. És érdekes fiatal férfiakkal kell randevúznom. A célok eléréséhez áldozatot kell hozni ma, hogy holnap valami jobb lehessen a miénk.

Carol, 15 éves, Chile

* Hagyományos dél-amerikai teasütemény.

FIATALOKNAK

EBBEN A ROVATBAN

52 **Kegyetlenkedők** keresztelkedők

Írta: Hugo Montoya elder

54 **Isten leányai**

Írta: Emma C.

56 **Barátok, akik megosztották velem a világosságukat**

Írta: Mariana M. Lara

58 **Félelem nélkül megosztani az igazságot**

Írta: Michael R. Morris

62 **Kérdések és válaszok**

64 **Az utolsó szó: Hitünk legfőbb szegletköve**

Írta: Gordon B. Hinckley
elnök

A mikor 17 éves voltam, erőteljes nyomás nehezedett rám a középiskolai társaim részéről. Voltak barátaim, de ők nem osztották az én értékeimet. Sok helyénvaló tevékenységben vettünk részt közösen, például kosárlabdáztunk vagy fociztunk. Ők azonban ittak és dohányoztak is, én pedig ebben a két tevékenységben nem vettem részt velük.

Egy nap néhányan az iskolánk előtt tanultunk egy délutáni dolgozatra. A legjobb barátaim közül ketten is ott voltak velem: Juan és Francisco (a neveket megváltoztattuk). Aztán egy ponton előkerültek az öngyújtók és a cigaretták. Arra gondoltam, hogy a barátaim elunták magukat tanulás közben, és el is felejtették, hogy ott vagyok. Akkor értettem meg, hogy tévedtem, amikor felém fordultak, és ezt mondták: „Itt az ideje, hogy Hugo megtanuljon cigizni.”

KEGYETLENKEDŐKBŐL KERESZTELKEDŐK

Hugo Montoya
elder
a Hetvenektől

Mielőtt még bármit léphettem volna, Juan és Francisco odaugrott és két oldalról megragadták a karomat. Leszorítottak, miközben valaki erővel cigarettát dugott a számba. A testem azonnal tiltakozott, és jó messzire kiköptem a cigarettát. Egyszer csak azt éreztem, hogy egy ököl vágódik az arcomba. Megfenyegettek: „Meggyújtjuk a cigit még egyszer, és megtanulod, hogyan kell beszívni a füstöt. Ne merd eldobni! Ha eldobod, nagyon rosszul jársz.”

Abban a pillanatban tudtam, hogy bajban vagyok. Lehunytam a szemem, és elmondtam egy gyors imát, valamiféle segítséget kérve. Amint befejeztem az imát, a tanárunk épp beállt autójával a parkolóba, közel hozzánk. Kiszállt, és megkérdezte, hogy mit csinálunk. A barátaim elengedtek. „Csak a dogára készülünk” – biztosították a tanárt. Bementünk az iskolába, megírtuk a dolgozatot, és a helyzet lecsengett.

Annak ellenére, hogy milyen kemény volt, amit akkor átéltem, megbocsátottam a barátaimnak azt, amit tettek. Tudtam, hogy nem értették a normáimat és azt a döntésem, hogy a Bölcsesség szava szerint élek, ezért megbocsátottam nekik, és úgy döntöttem, hogy nem lesznek irántuk rossz érzéseim. A tanulmányaink befejeztével elmentem misszióba, de kapcsolatban maradtam Juannal és Franciscóval. Gyakran írtam nekik levelet, megosztva velük az evangéliumot és a Jézus Krisztusról való bizonysgomat. Kértem őket, hogy tartsanak bűnbánatot, és hogy vegyenek részt az

istentiszteleten. Nagy meglepetésemre az egyikük el is ment.

Korábban már sokszor meghívtam a barátaimat a vasárnapi gyűlésekre, de addig még senki nem fogadta el a meghívást. Bár én nem lehettem ott Juannal, a fivéreme és az édesapám ott voltak, hogy

érdeklődést mások iránt; mosolyogj, és éreztesd velük, hogy fontosak számodra.”¹ Ez az, amiben segítségemre volt az Úr Juan és Francisco esetében. Ennek köszönhetően van két olyan barátom, akiknél nagyszerűbbet soha nem ismertem, és most egyháztagokként

*A barátságod és az igazlelkű példád megáldja majd
a barátaidat és az eljövendő nemzedékeket is.*

barátkozzanak vele. A családom befogadta őt, és Juan nagyon jól érezte magát az istentiszteleteken. Apránként elkezdett megváltozni, mígnem úgy döntött, hogy megkeresztelkedik. Izgatott öröm töltött el miatta, annál is inkább, mert elmondta, hogy a leveleim hatására tanulta meg szeretni Jézus Krisztust. Amikor hazatértem a missziómból, közel maradtam Franciscóhoz is, és egy kis idő elteltével ő és a felesége is megkeresztelkedett. Juan és Francisco ma is a legjobb barátaim közé tartoznak.

Ezek a történések kihatottak az életemre. Megtanultam, hogy úgy lehet a legnagyobb hatással lenni mások életére, ha igazlelkűen élünk, szeretünk másokat és törődünk velük. *A fiatalság erősségeért* füzet ezt mondja: „Ahhoz, hogy jó barátaid legyenek, neked is jó barátnak kell lenned. Mutass őszinte

együtt dolgozunk Isten királyságának támogatásán.

Mindig ragaszkodjatok az egyház normáihoz, még akkor is, ha olyan nehéz helyzetbe kerültök, mint amilyenben én voltam! *A fiatalság erősségeért* így utasít: „Miközben barátkozol, ne add alább a normáidat! Ha barátaid rossz dolgokra buzdítanak, állj ki az igazság mellett, még akkor is, ha egyedül vagy.”² Még ha úgy tűnik is, hogy mindenki más a parancsolatokkal ellentétes dolgokat csinál, maradj erős, mert a példád erőteljes! Légy az a példa, akire a barátaid a szükség óráján gondolhatnak! Egyes esetekben, mint amilyen az enyém is volt, a barátságotok lehet az, ami segít nekik tanulni, bűnbánatot tartani és megtérni. ■

JEGYZETEK

1. *A fiatalság erősségeért* (2011). 16.
2. *A fiatalság erősségeért*. 16.

Isten leányai

*A barátnőm rendszerint mindig vidám volt.
Most vajon mi nyomaszthatta?*

Írta: Emma C.

Franciaországból származom, de a húgommal egy évet az Amerikai Egyesült Államok keleti részén töltöttünk cserediákként. Ezalatt sok embert megismertünk, de a legnagyobb hatást egy Destiny nevű lány gyakorolta rám. Ő lett az egyik legjobb barátom. Mindenfélét csináltunk együtt az iskolában, iskola után és a húgommal is. Destiny mindig vidám volt. Ezt szerettem benne a legjobban.

Aztán egy nap olyan gondterhelt hangulatban találtam, ahogy még soha nem láttam azelőtt. Megkérdeztem, hogy mi bántja. Azt mondta, hogy nem szeretne beszélni róla. Aztán észrevettem a kezében egy lapot. Átvettem tőle, és elolvastam.

Valaki hihetetlenül gonosz dolgokat írt neki. A névtelen levél szerint Destiny ronda, senki nem szereti, kár, hogy egyáltalán életben van, és hogy inkább menjen és ölje meg magát. Soha nem hittem volna, hogy ilyen támadás érhet egy olyan embert, mint ő. Elevenembe vágott a tudat, hogy ezzel mekkora fájdalmat okoztak neki.

Attól fogva még több erőfeszítést tettem azért, hogy Destiny barátja legyek – hogy ne csak együtt töltsük az időnket, hanem hogy szükség esetén mindig mellette lehessenek, és főleg, hogy őszinte

legyek. Elmagyaráztam neki, hogy ő Isten egyik lánya, aki isteni természettel áldott meg, aki csodálatra méltó, és aki nagy dolgokra képes.

Az embernek nehéz szeretnie önmagát, amikor mások rosszul bánnak vele és bírálják. A Destinyvel kialakított barátságom megtanított arra, hogy néha úgy segítünk a leginkább másokon, ha egyszerűen csak szeretjük őket, és segítünk nekik megtudni, hogy kik is ők valójában.

Amikor letelt az egy év és vissza kellett térnem Franciaországba, Destiny mondott valamit, amit mindig nagy becsben fogok tartani. „Emma – mondta nekem. – Megmentettél. Mielőtt találkoztunk, meg akartam ölni magamat. De te és a húgod rengeteget segítettetek nekem, már csak azzal is, hogy törődtetek velem. Ma már szeretem magamat, és szeretlek titeket.”

Sok iskolás szenved a bántalmazástól, a rossz bánásmódtól, az elszigeteléstől. Találd meg a módját, hogy felkarold őket! Beszéljess velük, gondold rájuk, légy velük kedves! Ezt tenné a Szabadító is, és olykor egy egyszerű „Szia!” vagy egy mosoly mindent megváltoztathat. ■

A szerző Franciaországban él.

Írta: Mariana M. Lara

Egy mexikói kisvárosban éltem az anyukámmal, ahol mindenki ismert mindenkit. Tudtam, hogy mi a helyes és mi a helytelen, de össze voltam zavarodva, és én voltam a városban az egyetlen tevékeny fiatal nő.

Nem akartam kilógni a sorból, ezért azt tettem, ami akkor észszerűnek tűnt: lett egy fiúm. És ez még csak az első elkövetett hiba volt a sorban. Elkezdtem engedni a társaim nyomásának, és azt képzelni, hogy elég idős vagyok ahhoz, hogy a saját fejem után menjek. Ez azt jelentette, hogy sötétségben élő, már nem tevékeny fiatal nő lett belőlem.

Egy évig éltem sötétségben, amely minden egyes nappal egyre sűrűbb lett. A rossz döntéseim veszekedésekhez vezettek a családommal, és rájöttem, hogy

nem lakhatok tovább velük. De egy utolsó napi szent jó barátom halála kellett ahhoz, hogy ráébredjek, valami hiányzik. Sajnos Istent és az evangéliumot hibáztattam. Már abban sem hittem többé, hogy az áldások az engedelmességből fakadnak. Tudtam, hogy ha nem döntöm el, hogy az evangélium szerint fogok élni, akkor továbbra is figyelmen kívül fogom hagyni az egyházhoz való kötődésemet, és világias módon élek majd tovább.

Ültem az ágyamon a sötét szobában, sírtam és sajnáltam magamat, amikor rájöttem, hogy félek – félek attól, hogy egyedül vagyok és nincs kivel szót

váltanom; félek attól, hogy nem fogom tudni helyrehozni mindazt, amit elrontottam; félek attól, hogy senki sem fog megbocsátani nekem, különösen nem Isten.

Végül az Amerikai Egyesült Államokban, Minnesota államba költöztem a nem egyháztag nagyszüleimmel. A nevelőapám is velem repült, és az ottlétem első vasárnapján elmentünk istentiszteletre, bár csak az úrvacsorai gyűlésre. A gyűlés végére már el is döntöttem magamban,

ILLUSZTRÁLTÁ: ALBERTO RUGGERI

BARÁTOK, akik MEGOSZTOTTÁK velem a VILÁGOSSÁGUKAT

hogyan hagyom az egyházat, azonban a kocsink felé haladva meglepetésemre odaszaladt hozzánk a püspök. Feltett pár kérdést, és meghívott minket a következő vasárnapra – mi pedig elmentünk.

A következő vasárnap, ahogy az úrvacsorai gyűlés véget ért, és még mielőtt felállhattam volna, körém sereglettek a fiatal nők az egyházközségből – olyan fiatal nők, akik aztán segítettek megváltoztatni az életemet.

Hirtelen egy teljesen más világba kerültem – olyan világba, ahol van egy püspök és egy Fiatal Nők elnök, akik

törődnek velem, de ami a lényeg: olyan fiatal nők, akik mindennap igyekeznek az evangélium szerint élni; akik magas normákra törekednek, és arra, hogy kiálljanak azért, ami helyes. Olyannyira ragyogtak, hogy bevilágították az előttem húzódó ösvényt.

Ekkor értettem meg, hogy mit kell tennem: „Úgy fénylik a[z én] világosság[om] az emberek előtt, hogy lássák a[z én] jó cselekedetei[m]et, és dicsőítsék a[z én] mennyei Atyá[m]at” (lásd Máté 5:16). Azzal kezdtem hát, hogy ismét minden héten eljártam istentiszteletre és a közös tevékenységre, naponta olvastam a Mormon könyvét és imádkoztam,

visszafogottan öltözködtem, szebben beszéltem, elmentem a templomba, és felkészültem, hogy megkapjam a pátriárkai áldásomat.

Teljesen megváltoztam, de ez nem is tűnt fel egészen a Fiatal Nők táboráig, amikor is éreztem a Szentlelket, és felfedeztem, hogy van bizonyosságom – olyan bizonyosságom, amely arra emlékeztet engem, hogy Isten szeret; hogy terve van számomra; és hogy nem akarja, hogy egyedül legyek. Olyan ragyogó és erős bizonyosság volt ez, amely megváltoztatott engem. Megosztani való bizonyosság, hogy a sajátomon kívül mások ösvényét is bevilágítsa. Olyan bizonyosság, amely nem fél fényleni a sötétben. ■

A szerző Mexikóban, Alsó-Kalifornia államban él.

*ljednek és
magányosnak
éreztem magam.
Aztán másik
országba költöztem,
és hosszú ideje
először mentem
istentiszteletre.*

FÉLELEM NÉL

KÜL MEGOSZTANI AZ IGAZSÁGOT

Felfegyverkezve az evangéliumról és annak áldásairól való bizonyossággal, Fabian nem hagyta, hogy a fiatal kora meggátolja abban, hogy hatékony, félelmet nem ismerő egyháztag misszionárius váljon belőle.

Írta: Michael R. Morris
Egyházi folyóiratok

A lenyugvó nap sugarai még utoljára megvilágítják Las Tomast, Antofagasta városának a környező homokdombokon elterülő városrészét. Ahogy a nap lassan a végéhez közeledik, lent sorra kigyúlnak a fények ebben az északchilei kikötővárosban.

Szombat este van, és a 13 éves Fabian H. akár a barátaival is elüthetné az időt. Csakhogy Fabian, az egyház egyik új tagja, ehelyett azt választja, hogy az estét a teljes idejű misszionáriusokkal tölti. Ideje „segíteni egybegyűjteni Izráelt”¹.

Fabian kiemelkedik az összes elkötelezett egyháztag misszionárius közül, akikkel csak Kellen VanNatter és Jordan Shelton együtt dolgoztak a chilei teljes idejű missziójuk során.

„Amikor csak ráért, velünk volt és misszionáriusi munkát végzett – meséli Kellen. – Amikor véget ért a nyári szünet, nemcsak azért volt szomorú, mert vissza kellett mennie az iskolába, hanem mert onnantól nem volt annyi ideje arra, hogy velünk tartson.”

Jordan, aki több hónapig szolgált Kellen társaként, hozzáteszi: „Fabian nagyjából hetente négy-szer vagy ötször tartott velünk, minden héten,

amíg együtt szolgáltunk Antofagastában. Ő volt a legjobb egyháztag misszionárius, akivel valaha is együtt dolgoztunk.”

Mi tesz egy fiatalembert ilyen készségessé a misszionáriusi munka végzésére az osztálytársaktól kapott lenézés és az idegenektől kapott visszautasítás ellenére is? Fabian számára a válasz azokban az áldásokban rejlik, amelyekben ő és a családja részesült azóta, hogy elfogadták az evangéliumot – olyan áldások ezek, amelyeket másokkal is meg szeretne osztani.

Megmagyarázhatatlan öröm

Nem sokkal azután, hogy a teljes idejű misszionáriusok bekopogtattak hozzájuk, Fabian elkezdett részt venni a misszionáriusi leckéken. Máig emlékszik az első úrvacsorai gyűlésére.

„Senkit nem ismertem, amikor beléptem a kápolnába, úgyhogy egy kicsit ideges voltam – idézi fel. – De valami fantasztikus érzésem! Úgy éreztem, mintha már hónapok vagy évek óta az egyházban lettem volna.”

A néhány héttel későbbi keresztelőjéről ezt mondta: „Megmagyarázhatatlan örömet

„...mindig a *saját* személyes élményeit osztja meg – például, hogy mit érzett, amikor először ment istentis

éreztem, ahogy alámerítettek a vízbe, majd ismét a felszínre jöttem. Úgy éreztem, mintha teljesen új ember lennék, tudva, hogy Jézus Krisztust fogom követni, és a tőlem telhető legjobban be fogom tartani a parancsolatait.”

Amikor Fabian nem házas szülei, Leonardo és Angela a fiukkal együtt részt vettek a misszionáriusi leckéken, hallottak a templomi házasságkötésről és az örökkévaló családkról. „Egy héttel később az édesapám kitűzte az esküvő időpontját – mondja Fabian. – Az édesanyám nagyon boldog volt.”

Négy hónappal azután, hogy Fabian csatlakozott az egyházhoz, Angela követte őt a keresztelés vízébe. „Ez csodás áldás volt” – osztja meg Fabian.

Ezt hamarosan további áldások is követték. Leonardo, aki fiatal korában már meg lett kereszteleve, ismét tevékenyvé vált az egyházban. Az evangéliumtanulmányozás az életük állandó része lett. A család tagjai közelebb kerültek egymáshoz. Leonardo biztos munkát talált, Fabian pedig megkapta az ároni papságot.

„Szeretem viselni a papságot, mert így kioszthatom az úrvacsorát az

egyházközség tagjainak, és segíthetek nekik megújítani a szövetségeiket – közli Fabian. – Különösen akkor vagyok boldog, amikor a családomnak és az engem tanító eldereknek oszthatom. Nagyon boldog vagyok, amikor azt látom, hogy édesapám büszkén néz rám úrvacsoraszítés közben.”

Az nagyszerű lenne

Fabian már azelőtt elkezdett egyháztag-misszionáriusi munkát végezni, hogy megkeresztelkedett volna.

„Elmondtam három barátomnak, hogy meg fogok keresztelkedni. Ketten el is jöttek – meséli. – Szívesen osztom meg az evangéliumot, hogy a barátaim is megérthessék azt, amiben hiszünk és amit az egyházban csinálunk, hogy ők is tanulhassanak az evangéliumról, megkeresztelkedhessenek és boldogabb életet élhessenek. Nagyon boldog lennék, ha az egyikük megkeresztelkedne és a kvórumom tagjává válna. Az nagyszerű lenne.”

Fabian az iskolában is magánál tartja a Mormon könyvét, és misszionáriusi füzeteket is szokott magával vinni, hogy osztogathassa a barátainak. Örömmel

válaszol az egyházzal kapcsolatos kérdésekre, illetve hívja el a barátait a vasárnapi gyűlésekre és a fiatalok tevékenységi estjeire. Attól sem fél, hogy odamenjen az emberekhez az utcán, és – ahogy a misszionáriusoktól tanulta – meghívja őket, hogy tanuljanak az egyházzal és készüljenek fel a keresztelésre.

„Fabian nem érdekli, ha valaki azt gondolja róla, hogy furcsa, amiért megosztja a bizonyosságát – mondja Kellen. – Tudja, hogy azt teszi, ami helyes. Tudja, hogy a lelki dolgok minden másnál fontosabbak.”

Jordan szerint, amikor Fabian megosztja a bizonyosságát, akkor a megtéréséből, az evangélium iránti szeretetéből és az áldásaiból meríti az erőt.

„Látta az áldásokat, amelyek a családját érték, és ez ösztönzi őt arra, hogy ilyen bátor és nyílt legyen abban, ahogy megosztja az evangéliumot a barátjaival – állítja Jordan. – Egyszer egy érdeklődőnek arról tett bizonyosságot, milyen nagy áldás volt a szülei számára, hogy házasságot kötöttek, de hogy mennyire nehezebb esett négy hónapot várnia a saját és az édesanyja keresztelője között. Rátörték az érzelmek, a szeme pedig könnybe

történetének megosztása erősíti a biztonyságomat. Az evangélium tanítása pedig lehetőséget ad, hogy példa legyek másoknak, köztük a húgomnak is.”

Ezek után aligha meglepő, hogy Fabian egyik legfőbb célja, hogy ő maga is teljes idejű misszionárius lehessen az érettségi után.

„Szeretném megosztani az igazságot azokkal, akik nem ismerik – jelenti ki. – Meg akarom őket hívni, hogy mossák le

a bűneiket. Meg akarom tanítani nekik, hogyan lehetnek örökkévaló család. Meg akarom hívni őket, hogy már most legyenek boldogok, az ezt követő életben pedig éljenek a véget nem érő boldogság állapotában.” ■

JEGYZET

1. Russell M. Nelson elnök: Izráel nagy reménysége. (Világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3., HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.)

zteletre, és hogy mit érez, amikor a Mormon könyvét olvassa.”

lábadt. Aztán biztonyságot tett arról, hogy ha betartjuk a parancsolatokat, akkor Isten gondoskodni fog rólunk.”

Fabiant a biztonysága teszi erős egyház-tag misszionáriussá, teszi hozzá Kellen.

„Nem azt mondja, hogy »és akkor ezt meg ezt hallottam másoktól az egyházban«, hanem mindig a *saját* személyes élményeit osztja meg – például, hogy mit érzett, amikor először ment istentiszteletra, és hogy mit érez, amikor a Mormon könyvét olvassa. Az egész nagyon hiteles és valóságos.”

Mindig jobban érzem magam

Fabian számára egy további áldással is jár az evangélium megosztása.

„Néha rossz dolgok történnek velem az iskolában, de aztán bekopogtatnak hozzám a misszionáriusok, és megkérdezik, hogy szeretnék-e segíteni nekik tanítani – hozakodik elő Fabian. – Miután velük megyek, úgy érzem, mintha nem is lennének gondjaim. Mindig jobban érzem magam, amikor velük tartok, amikor a szentírásokat olvasom velük, és segíték nekik megosztani az evangéliumot. Az evangélium és a megtérésem

Fabian egy egész estés hittérítésre készül Kellen VanNatter elderrel (fent, középen) és Jordan Shelton elderrel (fent, jobbra).

SEMMI SEM FONTOSABB

„Ti – kedves rendkívüli fiataljaim – azért küldettetek a földre éppen ebben az időben, a világ történelmének ezen döntő fontosságú idején, hogy segítsetek egybegyűjteni Izráelt! *Semmi* nem zajlik jelenleg a földön, ami ennél fontosabb. *Semmi* nincs, ami jelentősebb következményekkel járna. Egyáltalán *semmi*!

Ez az egybegyűjtés kellene, hogy jelentsen számotokra *mindent*. Ez az a küldetés, amelyért a földre küldtek titeket.”

Russell M. Nelson elnök: Izráel nagy reménysége. (Világméretű áhítat fiataloknak), 2018. jún. 3., HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.

„Hogyan találhatok magas mércével rendelkező barátokat?”

„A krisztusi barátok együttérzése mélyen megérinti és megváltoztatja az életünket. Jól eszünkbe kell vésnünk, hogy az Úr gyakran küld fentről »áldást... ránk, [azok] szavain és tettein át«, akik szeretnek.”

Vö. Joseph B. Wirthlin elder (1917–2008) a Tizenkét Apostol Kvórumából az 1997. októberi általános konferencián.

A kedvesség a kulcs

Tanúsíts szeretet irántuk és légy kedves. Mutasd meg, hogy a törődés velük és a boldogságukkal. Ha ők

nem adják jelét annak, hogy fontos vagy nekik, és nem is kedvesek, akkor azért a barátságért valószínűleg nem kellene pedáloznod.

Madi B., 15 éves, USA, Arizona

Oszd meg az evangéliumot!

Magas mércével rendelkező új barátokra lehetsz, amikor tanítani mész a

misszionáriusokkal. Ők elég sok fiatalt ismernek, akinek barátira van szüksége az egyházban.

Quintanilla elder, 20 éves, Barbados Bridgetown Misszió

Imádkozz a barátaidért!

Sokat szoktam imádkozni, hogy megtudjam, a barátaim a lehető legjobbak-e; olyanok-e, akik segíteni fognak abban, hogy a saját mércém is magasabbra kerüljön, és erősebb legyen a bizonyágom Jézus Krisztusról.

Imanol M., 18 éves, Mexikó, Chihuahua állam

Isten segít majd neked

Rájöttem, hogy sokat számít, ha átlagon felüli erőfeszítést teszek azért,

hogy olyanokat találjak, akikben ott van Krisztus világossága. Mennyei Atya ismeri a vágyaidat, és ha megteszed a részedet, Ő meg fogja válaszolni azokat az imákat.

Olivia T., 18 éves, USA, Utah

Élj a normáid szerint!

Mutass jó példát azzal, hogy a normáid szerint élsz. És ha vannak olyan barátaid, akik nem osztják a normáidat, vezesd rá őket, hogy különlegesekek Isten szemében. Jézus mindenkit szeretett, és arra tanította őket, hogy kövessék őt.

Bernard B., 19 éves, Fülöp-szigetek, Palawan

A válaszok célja nem az, hogy hivatalos egyházi tant jelentsenek ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak és bemutassák mások nézőpontjait.

Te mit gondolsz?

„Hogyan tudom leküzdeni a magány érzését?”

A válaszodat és – ha szeretnéd – nagy felbontású fényképedet 2019. november 15-ig küldheted be a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon (kattints a Submit an Article or Feedback feliratra).

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

Mi az egyház álláspontja a környezettel kapcsolatosan?

A környezettel kapcsolatos álláspontunk megértéséhez a kulcsszó a *sáfárság*. Ez nem azt jelenti, hogy az emberek a föld tulajdonosai, és kényükre-kedvükre kizsákmányolhatják azt, hanem inkább azt, hogy felelősségre vonhatóak vagyunk azért, ahogy az erőforrásait használjuk (lásd Tan és szövetségek 104:13–15). Habár „van elég, még marad is” (lásd Tan és szövetségek 104:17), Isten azt szeretné, ha bölcsen használnánk a föld erőforrásait (lásd Tan és szövetségek 59:20).

Isten alkotta meg a földet, majd kijelentette, hogy amit teremtett, „igen jó” (lásd 1 Mózes 1:1, 31). Ez a föld azért lett megteremtve, hogy az Ő szabadításterve részeként otthont adjon Isten gyermekeinek. Maga a föld is megszentelődik majd és celestialis dicsőséget fog elnyerni (lásd Tan és szövetségek 88:18–19).

Isten nemcsak hasznosnak, de szépségesnek is teremtette a földet. A föld dolgai „az ember javára és használatára lett[ek] megalkotva, hogy kedvére legyen[ek] a szemnek és vidíts[ák] a szívet”, valamint hogy „élénkíts[ék] a lelket” (Tan és szövetségek 59:18–19).

Tiszteljük meg Istent azzal, hogy megbecsüljük az Ő alkotásait; fejezzük ki irántuk a hálánkat, arra törekedve, hogy gyönyörűek is maradjanak. Takarékoskodnunk kell az erőforrásokkal, óvnunk kell a természetet, valamint kerülnünk kell a környezetszennyezést és a hulladéktermelést.

Hitünk legfőbb szegletköve

Írta: **Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008)**

az egyház 15. elnöke

Minden egyes új templomban lezajlik egy szegletkőszertartás az ősi időkre visszanyúló hagyományokkal összhangban.

Mielőtt még elterjedt volna a beton használata, az épületek alapfalát nagy kövekből rakták ki. Ástak egy árkot, és talapzatként elhelyezték a köveket. A kezdőponttól elindulva lefektették az egyik irányban az alapfalat egy szegletkőig; ott befordultak, és a falat végigrakták a következő sarokig, ahol elhelyeztek egy újabb követ, ahonnan a falat végigrakták a következő sarokig, majd onnan vissza a kiindulópontig. [...] Az utolsó kőre a legfőbb szegletkőként utaltak, és amikor elhelyezték, azt igen csak meg is ünnepelték. Azzal, hogy ez a szegletkő a helyére került, az alap készen állt a felépítmény fogadására. Innen ered a Pál által az igaz egyházra alkalmazott hasonlat:

„Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek,

Kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkővé, lévén a [legfőbb] szegletkő maga Jézus Krisztus,

A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban” (Efézusbeliek 2:19–21).

Vannak alapvető szegletköveink, melyekre az Úr ezt a nagyszerű utolsó napi egyházat alapozta, és „szép renddel rakattatván” felépítette. Ezek teljességgel elengedhetetlenek ehhez a munkához – ezek maga az alap, a kőhorgonyok, amelyeken áll. [...] Megemlítem [azonban] a legfőbb szegletkővet, akit az Úr Jézus Krisztusként ismerünk és tisztelünk. [...]

Ő a legfőbb szegletköve az egyháznak, mely az Ő nevét viseli, amely Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza. Nem adatott más név az emberek közt, amely által szabadulást nyerhetnénk (lásd Apostolok cselekedetei 4:12). Ő a szabadulá-sunk szerzője, aki az örök életet adja (lásd Zsidók 5:9). Nincs más, aki Őhöz fogható. Soha nem is volt, soha nem is lesz. Adjunk hálát Istennek az Ő Szeretett Fia ajándékáért, aki életét adta, hogy élhessünk; aki a mi hitünknek és az Ő egyházának fő, rendíthetetlen szegletköve. ■

Egy 1984. októberi általános konferenciai beszéd alapján.

Az egyház négy szegletköve

Gordon B. Hinckley elnök bizony-
ságot tett arról, hogy Jézus Krisztus
a hitünk legfőbb szegletköve. Azt is

tanította, hogy más alapvető szegletkövek
is vannak, amelyekre Az Utolsó Napok
Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza felépül.

Az Úr Jézus Krisztus

*A mi Urunk és
Szabadítónk.
A legfőbb
szegletkö, akire
a hitünk és az
egyház épül.*

Az első látomás

*Megnyitotta
a visszaállítás
bámulatos
munkáját.*

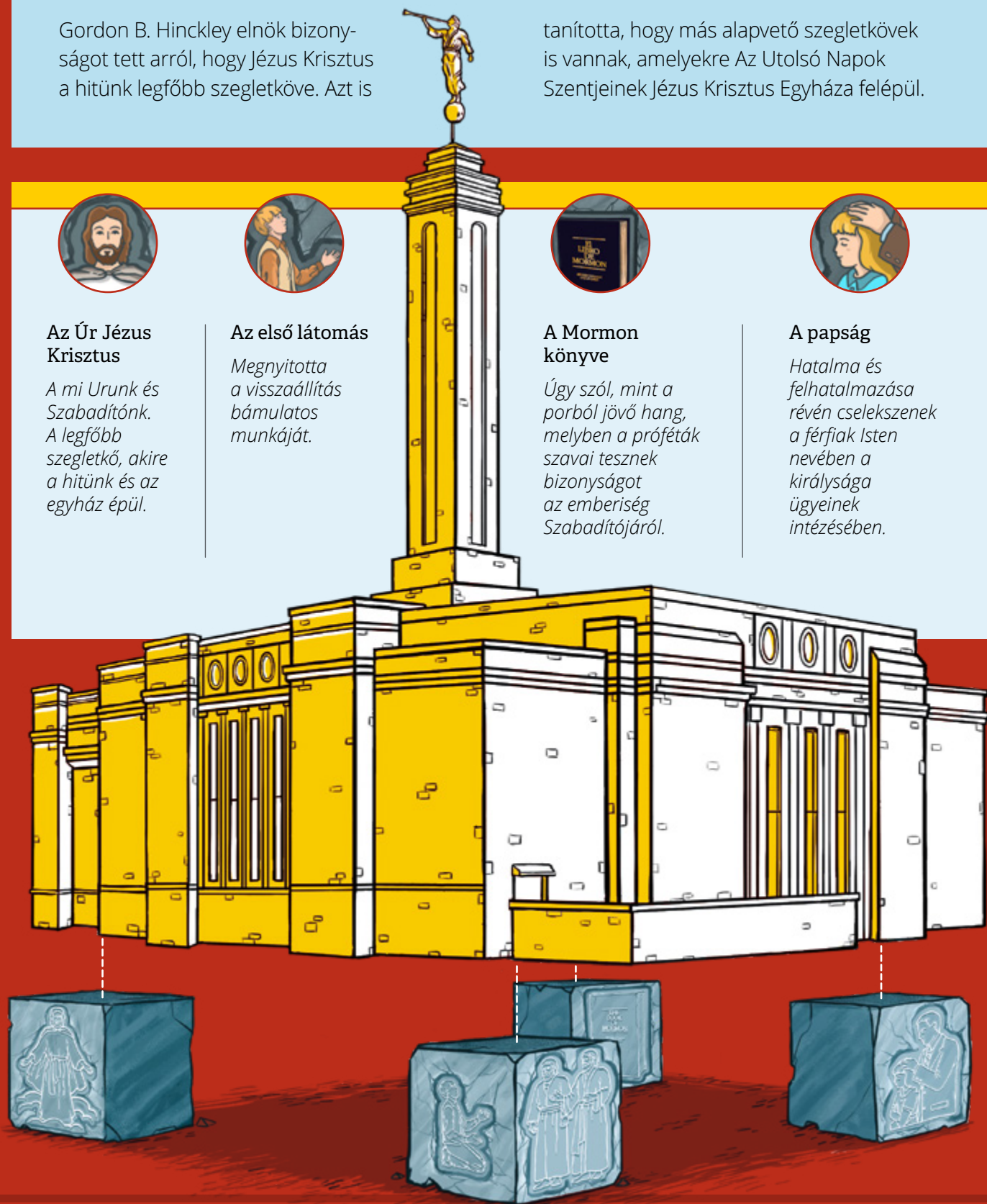
A Mormon könyve

*Úgy szól, mint a
porból jövő hang,
melyben a próféták
szavai tesznek
bizonyosságot
az emberiség
Szabadítójáról.*

A papság

*Hatalma és
felhatalmazása
révén cselekszenek
a férfiak Isten
névében a
királysága
ügyeinek
intézésében.*

FIATAL FELNŐTTEKNEK

**A LEHETSÉGES
JÖVENDŐBELID
PORNOGRÁFIÁVAL
KÜSZKÖDIK?**

*Van remény és segítség. Így tudsz
hittel haladni tovább.*

42

FIATALOKNAK

**A JÓ BARÁTOK
HATÁSA**

52–57,
62

JÖJJ, KÖVESS ENGEM!

**EFÉZUSBELIEK 2:
MELYEK AZ EGYHÁZ
SZEGLETKÖVEI?**

64

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

Jóbarát

Üdvözet a
**Kongói
DK-ból!**

Lásd J4-J7. oldal

Írta:
Dallin H. Oaks
elnök
első tanácsos az
Első Elnökségben

Úgy szeretni másokat, ahogy Jézus szeret minket

Jézus fontos parancsolatot adott a tanítványainak: „szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket” (János 15:12). Krisztus követőiként békében kell élnünk másokkal. Ez azokra is vonatkozik, akik nem ugyanabban hisznek, amiben mi.

Íme néhány módja annak, hogy úgy szeressünk másokat, ahogy a Szabadító szeret minket:

- Legyünk kedvesek azokkal, akik másmilyenek.
- Tanúsítsunk tiszteletet a meggyőződésük iránt.
- Soha ne zaklassunk vagy sértegessünk senkit.
- Legyünk jó hallgatóság.
- Legyünk udvariasak. Ne veszekedjünk haragosan.

- Álljunk ki azért, ami igaz.
- Alázatos módon beszéljünk másoknak az evangéliumról, „igazságot [szólva] szeretetben” (Efézusbeliek 4:15).

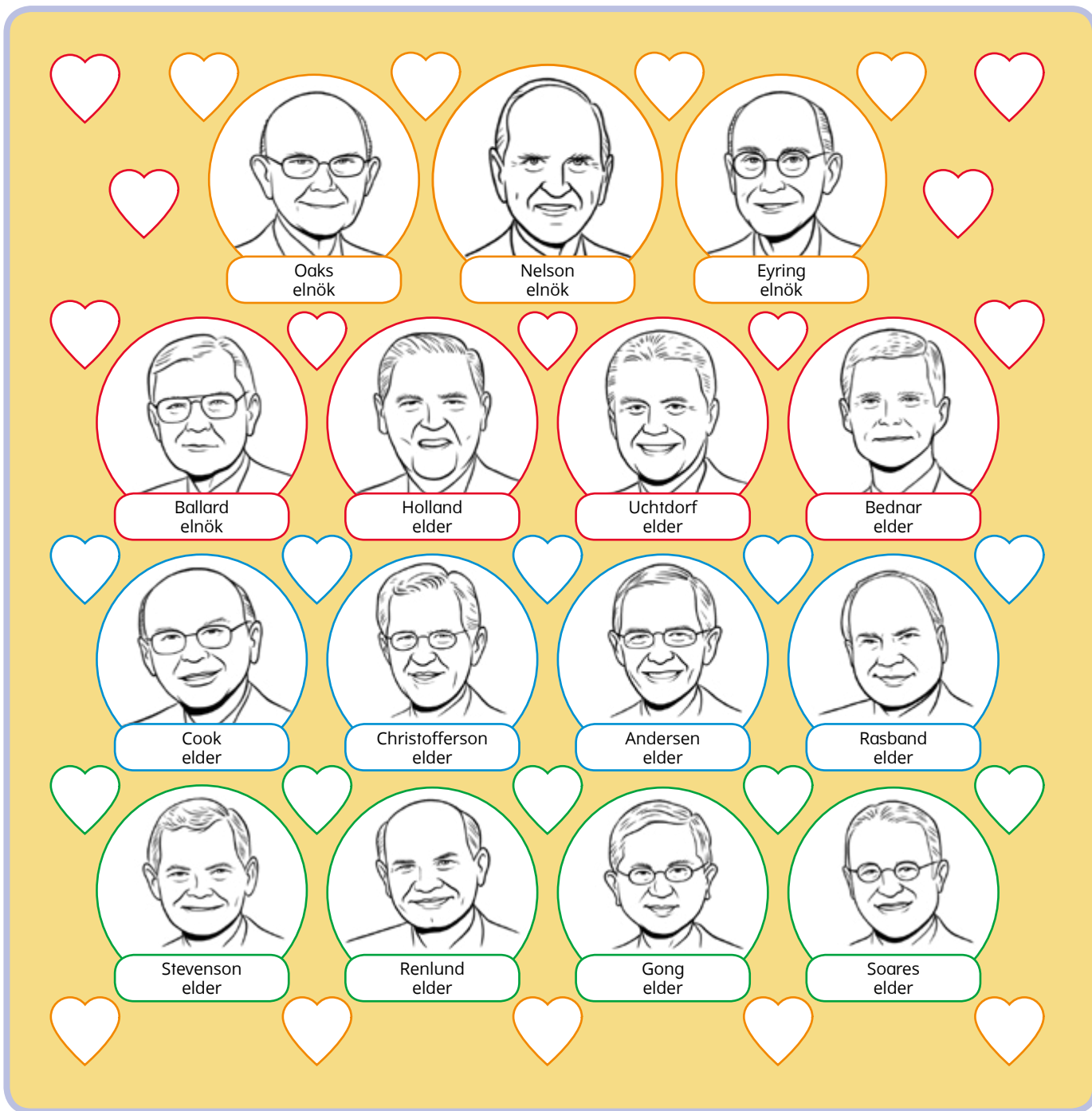
Szabadítónk azon parancsa, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeret bennünket, valószínűleg a legnagyobb kihívásunk. Imádkozom, hogy mindannyian megpróbáljunk szeretetet tanúsítani mindabban, amit teszünk. ●

*A Szeressünk másokat, és éljünk együtt a különbségekkel című beszéd alapján
(Liahóna, 2014. nov. 25–28.)*

Próféták és apostolok

A szentírások azt mondják, hogy az egyház „az apostoloknak és prófétáknak alapkövé[re épült], lévén a [legfőbb] szegletkő maga Jézus Krisztus” (Efézusbeliek 2:20). Ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus a prófétákon és az apostolokon keresztül vezeti ma az egyházat.

Színezd ki azoknak az embereknek a képét, akik az általános konferencián beszélnek. Vagy színezd ki őket a konferencia után, amikor a családdal megbeszélitek a kedvenc beszédeiteket. Minden alkalommal, amikor valaki megemlíti Jézust, színezd ki az egyik szívecskét. Ő szeret téged!

Ez az oldal a *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára* című kiadvány 155. oldalához kapcsolódik.

Csak egy imányi távolságra

*Prodi félt
visszaaludni. Mi lesz,
ha megint rosszat
fog álmodni?*

Írta: Lucy Stevenson

Egyházi folyóiratok

*„Szólj, figyel rád, Ő hallja imád”
(Gyermekek énekeskönyve, 6.).*

Prodi hirtelen felült az ágyban.
A szíve hevesen vert.

Ott ült a sötétben, és hallgatta, hogyan dobolnak az esőcseppek a háztetőn. Hallotta, ahogy az ablak előtt álló nagy fügefáról csurog a víz, a levegő pedig párás és meleg volt. Prodi vett egy mély lélegzetet, és megpróbált megnyugodni. Csak egy álom volt.

Kimászott az ágyból, és bekukkantott a szülei szobájába. Anya és Apa békésen aludt. Célia, a kishúga szintén összegömbölyödve feküdt az ágyában. Minden rendben volt. A családja biztonságban volt.

Prodi visszamászott az ágyába, és megpróbált újra elaludni. Hánykolódott, forgolódott, aztán megint hánykolódott és ismét forgolódott. Tudta, hogy az álma nem volt valós, de akkor is annyira ijesztő volt! Bár fáradt volt, félt visszaaludni. Mi lesz, ha megint rosszat fog álmodni?

Prodi a hátán fekvé a mennyezetet bámulta. Megpróbált vidám dolgokra gondolni. „Mennyei Atyám, ott vagy igazán? Hallod-e és megválaszolod az imám?” Melegség öntötte el Prodit, amikor eszébe jutott a kedvenc elemis énekének a szövege. Kioska nővér azt tanította nekik, hogy Mennyei Atya mindig vigyáz rájuk. Bármikor és bárhol imádkozhatnak hozzá.

Prodi tudta, mit kell tennie.
Kimászott az ágyból, és
letérdelt imádkozni.

„Drága Mennyei Atyám! –
imádkozott. – Nagyon félek. Kérlek,
add, hogy biztonságban legyen a
családom! És kérlek, segíts elaludnom,
és hogy ne álmodjak többet rosszakat!”

Prodi befejezte az imáját, és visszamászott az ágyba. A teste ellazult, az elméjében békességet érzett. Hamarosan már aludt is.

Amikor felvirradt a reggel, Prodi arra ébredt, hogy a nap meleg sugarai besütnek az ablakon. A konyhából kihallatszott az edények zörgése, úgyhogy felkelt, hogy megkeresse Anyát. Célia az asztalnál ült és a maradék tápiókat ette. Anya neki is éppen melegített egy keveset.

„Bonjour! – köszönt Anya. – Hogy aludtál?”

„Nagyon ijesztő rémálmom volt – válaszolta Prodi –, de aztán elmondtam egy imát. Mennyei Atya segített, hogy biztonságban érezzem magam.”

„Sajnálom, hogy rosszat álmodtál” – mondta Anya. Szorosan megölelte Prodit, és hosszú ideig nem engedte el. „Annak viszont örülök, hogy elmondtál egy imát. Ezek szerint Mennyei Atya valóban segített neked.”

„Bizony – mondta Prodi. – Újra el tudtam aludni, és nem is álmodtam többet rosszakat.” Prodi is erősen megölelte Anyát. Örömmel nyugtázta, hogy bármilyen ijedt legyen is, Mennyei Atya mindig csak egy imányi távolságra van tőle. ●

Lapozz, és ismerd meg a történetben szereplő kislányt!

Üdvözlét a Kongói Demokratikus Köztársaságból!

A KDK

Közép-Afrikában
található. Nagyjából
80 millió lakosa van.

**Sziasztok!
Margo és Paolo
vagyunk.**

**A Kongói Demokratikus
Köztársaságba, vagyis
a KDK-ba látogattunk.**

A KDK területének nagy részét esőerdők
borítják. Ezek sokféle érdekes állatnak
adnak otthont, például elefántoknak,
gorilláknak és orrszarvúknak. Ezt az
állatot okapinak nevezik.

A KDK híres a gyönyörű
népművészetéről, többek
közt a fából készült
szobroiról, a fonott kosarairól
és az álarcairól.

Az egyházunk misszionáriusai 1986-ban kezdték el tanítani az embereket a KDK-ban. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának mára már majdnem 60 000 tagja van az országban.

A KDK-ban a legtöbbben franciául beszélnek az egyházban. Ez az ország hivatalos nyelve. De ezen kívül még majdnem 250 másik nyelvet is beszélnek a KDK-ban!

Idén megnyílt az ország első temploma! Az egyháztagok nagyon izgatottak, hogy templom lehet az országukban.

**Köszönjük,
hogy velünk együtt
fedezték fel a Kongói
Demokratikus
Köztársaságot! Viszlát
legközelebb!**

Ismerjétek meg néhány barátunkat a KDK-ból!

„Az egyik vasárnap katonák voltak mindenütt, és a szüleim azt mondták, hogy nem lesz könnyű eljutnunk istentiszteletre. Azt mondtam a szüleimnek, hogy legalább az úrvacsorai gyűlésen jó lenne ott lenni. Mind hitet tanúsítottunk, és elmentünk istentiszteletre, hogy tiszteletben tartsuk az Úr napját.”

**Prodi K., 7 éves,
Kongói Demokratikus
Köztársaság, Kinshasa**

„Szeretek segíteni másoknak. Egyszer az egyik ovistársam szomorú volt, mert nem volt mit ennie. Odamentem hozzá, és megkínáltam abból, amit én vittem.”

**Célia Tshidibi K., 5 éves,
Kongói Demokratikus
Köztársaság, Kinshasa**

**Te is a Kongói Demokratikus
Köztársaságban élsz?
Írj nekünk! Szeretnénk hallani felőled!
Lásd J24. oldal.**

Nem akarok másmilyen lenni!

Írta: Eliza Broadbent

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„...a lelkek értéke nagy Isten szemében”
(Tan és szövetségek 18:10).

Móni mindig izgatottan várta a balettórát. Nagyon szerette hallgatni a zenét. Nagyon szerette gyakorolni és pontosan eltalálni a pillangóugrást. Azt pedig különösen szerette, amikor az egész csoport együtt mozgott. Ilyenkor olyan volt, mintha az összes táncos ugyanolyan lenne. Olyan volt, mintha nem csak neki lenne egyedül Down-szindrómája.

Ezen a napon egy új tánclépést tanultak. Móni figyelte, ahogy a balett-tanára felugrik a levegőbe. Figyelte, ahogy a lányok is megpróbálkoznak vele. Voltak, akik azonnal ráéreztek. Másoknak többször is meg kellett próbálniuk. Móni újra és újra megpróbálta, de neki sehogy sem sikerült.

„Segítesz nekem, tanító néni?” – kérdezte Móni.

A mellette álló lány ránézett. Azután odahajolt a barátnőjéhez. „Miért beszél ilyen furcsán?” – suttogta.

Mindkét lány megfordult, és Mónira nézett.

Hazafelé Móni végig csöndben volt.

Amikor hazaértek, Anyu éppen tésztát dagasztott a konyhában. Lisztes volt az arca. Ez néha megneveztette Mónit. De ezen a napon csak ledobta a tornazsákját a földre, és belesüppedt az asztal mellett álló egyik székbe.

„Milyen volt a balett?” – kérdezte Anyu.

„Szörnyű – felelte Móni. – Segítséget kértem, és az egyik lány azt mondta, hogy furán beszélek. Azután meg rám bámult.” Móni lesütötte a szemét. „Nem akarok többet balettra járni.”

„Ó, Móni – sóhajtott Anyu. – Úgy sajnálom. Apuval nagyon szeretjük nézni, ahogy balettozol. Büszkék vagyunk rád, amiért ilyen keményen dolgozol!”

Móni érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. „Nem szeretem, hogy Down-szindróma van bennem. Nem tetszik, hogy máshogy néz ki az arcom. Bárcsak ne lenne ilyen nehéz új dolgokat megtanulnom! Még a beszédet is gyakorolnom kell!”

Apu leült Móni mellé, és átkarolta. „Móni, mi *nagyon* szeretünk téged. Semmit sem változtatnánk meg rajtad.”

De Móni csak megrázta a fejét, majd a karjába temette az arcát. „Nem akarok másmilyen lenni! Azt akarom, hogy vegyék ki belőlem a Down-szindrómámat!”

Anyu és Apu pár pillanatig hallgatott.

„Van egy ötletem” – mondta Anyu. Móni kikukucskált a karja fölött. „Miért nem imádkozol és kérdezed meg Mennyei Atyát, hogy Ő hogyan érez veled kapcsolatban?”

Móni elgondolkodott ezen. Szeretett imádkozni. Lassan bólintott. „Leírod a kérdést, hogy ne felejtsem el, mit kell kérdezni?”

Anyu leírta a kérdést. Móni fogta a papírt, és elvonult a szobájába imádkozni.

Amikor néhány perccel később visszatért a konyhába, az arca úgy ragyogott, mint egy villanykörte. „Mennyei Atya válaszolt!” – mondta.

„Mit mondott?” – kérdezte Anyu.

„Azt mondta: »Móni, én úgy szeretlek téged, ahogy vagy« – felelte a lány. – És ezt HANGOSAN mondta!”

A következő héten Móni már nem aggódott amiatt, hogy mit gondol a többi lány a Down-szindrómájáról. Inkább egy másik lányra, Sárira figyelt, aki szomorúnak tűnt. Sárinak is nehezebbre esett megtanulni némelyik új tánclepet.

Amikor Móni hazaért, úgy döntött, ír Sárinak egy üzenetet. Rajzolt egy csomó szívet. Anyu segített helyesen megírni.

„Kedves Sári! – írta Móni. – Nagyszerűen balettozol. Szeretnék a barátod lenni. Örülök, hogy az én csoportomban vagy.”

Móni már alig várta, hogy átadhassa az üzenetet Sárinak. Azt akarta, hogy Sári is boldognak és szeretettnek érezze magát a baletton. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Stevenson elder Chilében járt

Az apostolok beutazzák a világot, hogy szolgálattételt nyújtsanak az embereknek, és Jézus Krisztusról tanítsák őket.

Gary E. Stevenson elder és Lesa Stevenson nővér Russell M. Nelson elnökkel és Wendy Nelson nővérrrel Chilébe utazott egy nagyon fontos eseményre. Új templomot szenteltek fel Concepción városában!

Ez a gyönyörű új templom a második Chilében és a 18. Dél-Amerikában.

A gyermekek és a szüleik azért jöttek, hogy hallják Nelson elnök különleges felszentelési imáját.

Laura O. és Alicia O. segített a helyére illeszteni a templom falának utolsó követ. Ezt a templom szegletkövének nevezik. Ezután a templom készen állt arra, hogy felszenteljék.

Chilében sok a földrengés. A Chilei Concepción templomnak különleges az alapja, hogy az épület a földrengések idején se sérülhessen meg.

„Ma teljesen
mennyei a
hangulatom.”

Most már csak Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza érdemes tagjai léphetnek be, hogy a családtagjaikhoz pecsételjék őket, és hogy templomi keresztsélek végzése által szolgáljanak.

Renlund elder a gyermekek között

Dale G. Renlund elder sokfelé szokott utazni a feleségével, Ruth L. Renlund nővérrel, hogy segítsenek az embereknek megismerni Jézus Krisztust. Beszédeket mond és elbeszélget a misszionáriusokkal. De bárhova is megy, a legjobban azt szereti, amikor gyermekekkel találkozhat és kezet foghat velük. Néha még az Elemiben is meglátogatja őket!

„Eláruljak egy titkot?
A Jóbarát a kedvenc
egyházi újságom.
Mindig azt olvasom
el először!”

Renlund elder azt szeretné, ha a
gyermekek mindenütt tudnák, hogy
Mennyei Atya ismeri és szereti őket.

Florence fehér fityulája

Írta: Jordan Monson Wright

(Igaz történet alapján)

A tizenhárom éves Florence Onyejekwe elfoglalta a szokásos helyét a nigériai Onitsha városának nyüzsgő piacán. Az utca tömve volt árusokkal, akik kiáltozva igyekeztek felhívni az elfoglalt vásárlók figyelmét az áruikra. A nők a fejükön csomagokat egyensúlyozva sétáltak. Nem sokkal korábban fejeződött be a tanítás az ünnepek előtt, és Florence tudta, hogy a barátai élvezik az iskolai szünetet. Florence azonban a szabadnapjait itt, a piacon töltötte, és keserőlevelet árult. Csak így tudott pénzt keresni a tandíjára.

De nem panaszkodott. Elvégre az édesanyja
mindennap órákat töltött a
piacon jamgyökeret árulva,
hogy ételt vehessen a
családjának. Mama
nagyon keményen
dolgozott. Mindkét

szülője nagyon keményen dolgozott. Csak hát az alacsony iskolázottság miatt korlátozottak voltak a lehetőségeik. Florence már majdnem befejezte az általános iskolát. Talán ha folytathatná a tanulást, akkor találhatna egy jól fizető állást, és segíthetne a családján.

Hazaérve Florence odament a szüleihez, és megkérdezte: „Szerintetek továbbmehetnék középiskolába? Azután esetleg egyetemre?”

Mama ránézett Nnamra (apára), és megrázta a fejét. „Az egyetem sokkal többbe kerül, mint amennyi pénzünk van” – mondta Nnam. Florence a cipőjét bámulta. Nem szeretne volna, ha Mama és Nnam látja rajta, hogy milyen csalódott.

Néhány nappal később Florence beugrott a kórházba, hogy elhozzon egy orvosságot. A kórház majdnem annyira zsúfolt volt, mint a piac, bár nem olyan hangos. A lány megbámulta a kikeményített fehér fityulát viselő ápolónőket. Elképzelte magát ilyen formaruhában, amint egy nagy kórházban segít a betegeknek és gondoskodik az újszülöttekről. Talán *belőle* is lehetne ápolónő.

Florence tudta, hogy a szüleinek igaza van: nem lesz egyszerű továbbtanulni. De azt is tudta, hogyan dolgozzon keményen. Úgy döntött, hogy belevág.

Bármilyen munkával telt is a napja, mindig szakított időt a tanulásra. Letette a középiskolai felvételi vizsgákat, és Nnam kölcsönkért annyi pénzt, amennyiből beiratkozhatott. Florence később megtudta, hogy a kormány fizeti az ápolónői tanulmányok egy részét. Az álma már karnyújtásnyira volt!

Amikor azonban eljött az idő, hogy elkezdje az ápolónői tanulmányait, Florence egy kis kétséget érzett. Mi lesz, ha túl nehéznek bizonyul? Mi lesz, ha magányos lesz? Lehajtotta hát a fejét, és imádkozott: „Drága Istenem! Kérlek, adj nekem erőt ahhoz, hogy ápolónőnek tanuljak, és keményen dolgozzak!”

A főiskolán Florence megtanulta, hogyan adja be az orvosságot és fertőtlenítsé az eszközöket. A betegek néha jobban lettek, de néha nem. A lány gyakran imádkozott bátorságért. Három hosszú év elteltével Florence osztályelsőként diplomázott! Az álma valóra vált! Magára öltötte az ápolónői fehér fityulát, és eleget keresett ahhoz, hogy segíthessen a családjának.

Sok-sok évvel később Florence ellátogatott a Ghánai Accra Misszió egyik kis gyülekezetébe. A férje, Christopher Chukwurah volt ott a misszióelnök. Florence

találkozott néhány olyan gyermekkel a gyülekezetben, akik nem tudtak mindig iskolába menni. Bizonytalanok voltak a jövőjükkel kapcsolatban. Florence-nek a gyermekkori önmaga jutott eszébe róluk. „Mit mondhatnék nekik, ami segítené rajtuk?” – imádkozott magában.

Majd egy világos készletést érzett: mesélj nekik az életről!

Florence átgondolta az életét. Dolgozott nigériai és amerikai kórházakban. Hozzáment egy jóra való férfinak, akivel rátaláltak Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházára. Édesanya lett. Most pedig a misszionáriusoknak segít abban, hogy egészségesek maradjanak és keményen dolgozzanak. Mennyei Atya segítette hozzá, hogy ápolónő válhasson belőle. Jóval több minden megtételében segítette, mint amit korábban el tudott képzelni. Ő is megtehetné ugyanezt az ottani gyerekekért.

Florence a gyermekekre nézett és elmosolyodott. „Tudjátok, hogy milyen fehér fejdőt hordanak az ápolónők? Nos, láttam egyszer egy ilyet, és úgy döntöttem, hogy ápolónő leszek...” ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Michiganben él.

Ezen a képen Florence látható, amikor végre saját fehér fityulája lett!

Írta: Brooklyn P., 9 éves, USA, Utah

Tavaly kivettem a könyvtárból egy könyvet, ami egy lányról szólt, aki blogot kezdett írni. Azt gondoltam, jó kis könyv lesz, mert a főszereplő annyi idős volt, mint én, és az én anyukám is szokott blogolni. Ezért azt gondoltam, hogy olyan könyv lesz, amiből magamra ismerek.

Még csak az első néhány oldalt olvastam el, amikor a lány úgy használta Isten nevét, ahogy nem lenne szabad. Miután ezt elolvastam, nem volt bennem jó érzés. De tovább olvastam, mert azt reméltem, hogy nem lesz benne több ilyen. Elolvastam néhány oldalt, és a lány megint azt mondta.

Odamentem anyukámhoz, és elmondtam, hogy mit találtam. Nem voltam benne biztos, hogy olvassak-e tovább vagy sem. Anyukám azt mondta, hogy ez tőlem függ, de egyetértett velem, hogy valószínűleg nem jó ötlet tovább

olvasni a könyvet, ha a lány olyanokat mond benne, amiről tudjuk, hogy helytelen. Anyu azt mondta, hogy az különösen rossz, ha Isten nevét hiába a szájára veszi.

Arra gondoltam, hogy megnézem, előfordul-e még később is, ezért belelapoztam a könyvbe. Azt láttam, hogy ez a lány folyton így használja Isten nevét. Úgy döntöttem, hogy nem olvasom tovább a könyvet, hanem visszaviszem a könyvtárba.

Szomorú voltam, amiért a könyv írója úgy használta az Úr nevét, ahogy nem volna szabad. De miután visszavittam a könyvet a könyvtárba, jó érzés volt, hogy helyesen döntöttem. Tudom, hogy az Evangéliumi normáim részt követtem az *Istenbe vetett hit* könyvből, ahol ez van leírva: „Csak olyan dolgokat fogok olvasni és nézni, amelyek öröme lesznek Mennyei Atyámnak.” Tudom, hogy áhítattal és tisztelettudóan kell használnunk Mennyei Atya és Jézus nevét. ●

Olvassak tovább?

Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít

(lásd Filippibeliek 4:13).

Írta:
Joy D. Jones
nővér
az Elemi
általános elnöke

A templomi kihívás

„...a gyermekek szíve atyáikhoz fordul”
(Tan és szövetségek 2:2).

Az egyik vasárnap a tanácsosaimmal egy egyházi gyűlésen vettünk részt. Beszédet mondtunk a templomról, és az ott zajló különleges dolgokról. A gyűlést követően odajött hozzám egy Colby nevű 12 éves fiú, és kezet rázott velem. Elbeszélgettünk a templomról. Végül azt a kihívást intéztem hozzá, hogy találjon egy, a családjához kötődő nevet, amelyet elvihet a templomba.

Nemsokára levelet kaptam Colbytól. Ezt írta benne:

„Hazamentem, és találtam egy új nevet. Kiderült, hogy a szépapámat találtam meg!

Nem sokkal később elmentem a templomba, és megkeresztelkedtem érte. Nagyon különleges volt,

mert a bátyám keresztelt meg, és az apukám konfirmált engem őerte.

Meleg érzés fogott el, amely békességet hozott. Éreztem, hogy amit a szépapámért tettem, az valóban jó, mert így most már eljuthat a celesztialis királyságba, hogy a családjával éljen. A nap hátralevő részében jó érzéseim voltak legbelül.

Arra is rájöttem, hogy senki nem tudja, kik voltak az ő szülei, ezért az ő nevüket is kikutathatom, és elvihetem a templomba!”

Micsoda kiemelkedő példa Colby! Mindegy, mennyi idős vagy, te is példa lehetsz a családot és a barátaid számára. Mindenkivel megoszthatod az evangéliumot, akit csak ismersz – még az őseiddel is! ●

Mutass és mesélj!

Ebben a hónapban van az általános konferencia! Ezek a gyermekek a következőket szeretik az általános konferenciával kapcsolatban:

Jó hallgatni a történeteket és a kórus énekét. Szeretem az elmondott példázatokat is.

H. Ju-zsi, 8 éves, Tajvan, Taojüan

Szeretem hallgatni a prófétát, mert rajta keresztül az Úr szól hozzánk.

Andrés C., 12 éves, Kolumbia, Valle del Cauca

Azért szeretem nézni a konferenciát, mert szeretek tanulni a prófétáktól, és szeretek együtt lenni a családommal.

David J., 9 éves, Guatemala, Sololá

Abel C. és Tina S., 10 és 9 éves testvérpár a libériai Bong megyéből. Abel azért szereti a konferenciát, „mert ilyenkor támogatjuk minden évben a prófétánkat az egyház elnökeként”. Tina „azt szereti, amikor a próféta a templomokról beszél”.

Anna B., 10 éves, az indiai Maharashtra államból az anyukájával nézte a konferenciát. Minden konferenciára magával viszi a naplóját és a tollait, hogy leírhasa a hallott bizonyosságokat és üzeneteket.

David M. és Juliana M., 4 és 6 évesek, Dél-Hollandiából, 15 tálkát töltenek meg rágcsálnivalóval, majd kiteszik mindegyikre egy-egy apostol vagy az Első Elnökség egyik tagjának fényképét. Amikor a Fivérek egyike beszél, megeszik annak a tálkának a tartalmát!

Spanyolul szolgálni az Urat

Írta: Jennifer Maddy
(Igaz történet alapján)

Képzeld el, hogy a barátod odaadja neked a legjobb könyvet, amelyet valaha is olvasott. Kinyitod, és... kiderül, hogy nem tudod elolvasni. Ismeretlen nyelven van! Mit tennél?

Az egyház korai időszakában a Mormon könyvét csak angol nyelven nyomtatták. Brigham Young elnök elhívott két misszionáriust, hogy Mexikóban prédikálják az evangéliumot, és fordítsák le spanyolra a Mormon könyvét. Ám ehhez további segítségre volt szükségük. Ekkor még nem tudhatták, hogy Isten felkészített egy férfit az óceán túlpartján, aki pontosan abban tud majd segíteni, amire nekik szükségük van.

Meliton Gonzalez Trejo egy gazdag spanyol családból származott. Szorgalmasan tanult, majd a spanyol hadsereg tisztje lett. Mindig is érdekelte a vallás, de valahogy egyik sem volt az igazi. Egy nap meghallotta, ahogy egy másik tiszt egy magukat „szenteknek” nevező emberek csoportjáról beszél. Ezek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai voltak, és Isten egyik prófétája vezette el őket a Sziklás-hegységhez az Amerikai

Egyesült Államokban. Meliton erős késztetést érzett, hogy találkozzon velük. Csatlakozott egy Fülöp-szigetekre induló katonai expedícióhoz, abban a reményben, hogy onnan majd eljuthat az Amerikai Egyesült Államokba. Melitont azonban annyira lekötötte a munkája, hogy a szentek meglátogatása már nem tűnt olyan fontosnak.

Aztán súlyosan megbetegedett. Eszébe jutott, hogy miért is jött a Fülöp-szigetekre, és Istenhez imádkozott, hogy mitévő legyen. Azon az éjszakán Meliton különleges álmot látott. Tudta, hogy el kell indulnia a Sziklás-hegységhez.

Amint felépült a betegségéből, továbbutazott az Amerikai Egyesült Államokba. 1874. július 4-én szállt partra Kaliforniában, és Salt Lake City felé vette az irányt.

Amikor Meliton megérkezett Salt Lake Citybe, akadt egy kis gondja: olvasni ugyan tudott angolul, de addig még soha nem beszélt ezen a nyelven. Senkivel sem tudta megértetni magát! Úgy döntött, hogy ha már beszélni nem tud az emberekkel, akkor más módon fogja felhívni magára a figyelmet. Magára öltötte a spanyol katonai

egyenruháját, és fel-alá menetelt a város utcáin. Ahogy remélte, tényleg sokan figyeltek rá! Végül észrevette őt egy egyháztag professzor, akit Blanchard fivérnek hívtak és beszélt spanyolul. Blanchard fivér segített Melitonnak berendezkedni Salt Lake Cityben, és tanította neki az evangéliumot. Meliton hamarosan megkeresztelkedett.

Blanchard fivér Brigham Young elnöknek is bemutatta őt. Meliton elmondta Young elnöknek, hogy mindennél jobban szeretné spanyolra fordítani a Mormon könyvét.

Young elnök megkérte, hogy segítsen a Mexikóba induló misszionáriusoknak a Mormon könyve egyes részeinek spanyolra fordításában. Meliton sok hetet töltött az angol szavak spanyolra fordításával. A misszionáriusokkal minden este átnézték a fordítását. Bár valamennyire ők is beszéltek spanyolul, úgy érezték, hogy egy ilyen fontos fordításhoz anyanyelvi beszélőre van szükség. Tudták, hogy Meliton volt a válasz az imáikra. A fordítást 1875-ben adták ki, címe *Trozos Selectos del Libro de Mormon* (Válogatott részek a Mormon könyvéből) volt.

A misszionáriusok most már készen álltak arra, hogy elinduljanak Mexikóba. Lovakra raktak 1500 példányt a lefordított szentírásból, és nekiindultak. Először nyílt lehetőségük a spanyol anyanyelvűeknek, hogy a saját nyelvükön olvassák a Mormon könyvét! Bár Meliton több ezer mérfölddel távolabb, Spanyolországban élt, Mennyei Atya pontosan oda vezette őt, ahol lennie kellett. Meliton a bátorságának és hitének köszönhetően segíteni tudott abban, hogy Isten ígéje számtalan emberhez eljusson. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Meliton Gonzalez Trejo (1844–1917) több missziót is szolgált Mexikóban, és ő keresztelte meg az egyház számos ottani korai tagját. 1886-ban Meliton segített befejezni a teljes Mormon könyve spanyol fordítását.

Pál misszionáriusi útjai

Írta: Marissa Widdison
Egyházi folyóiratok

Jézus feltámadása után Pál apostol különböző területekre látogatott el, hogy Jézusról tanítsa az embereket. Akkoriban még nem voltak autók vagy repülők, ezért sokat gyalogolt! Néha hajón is utazott.

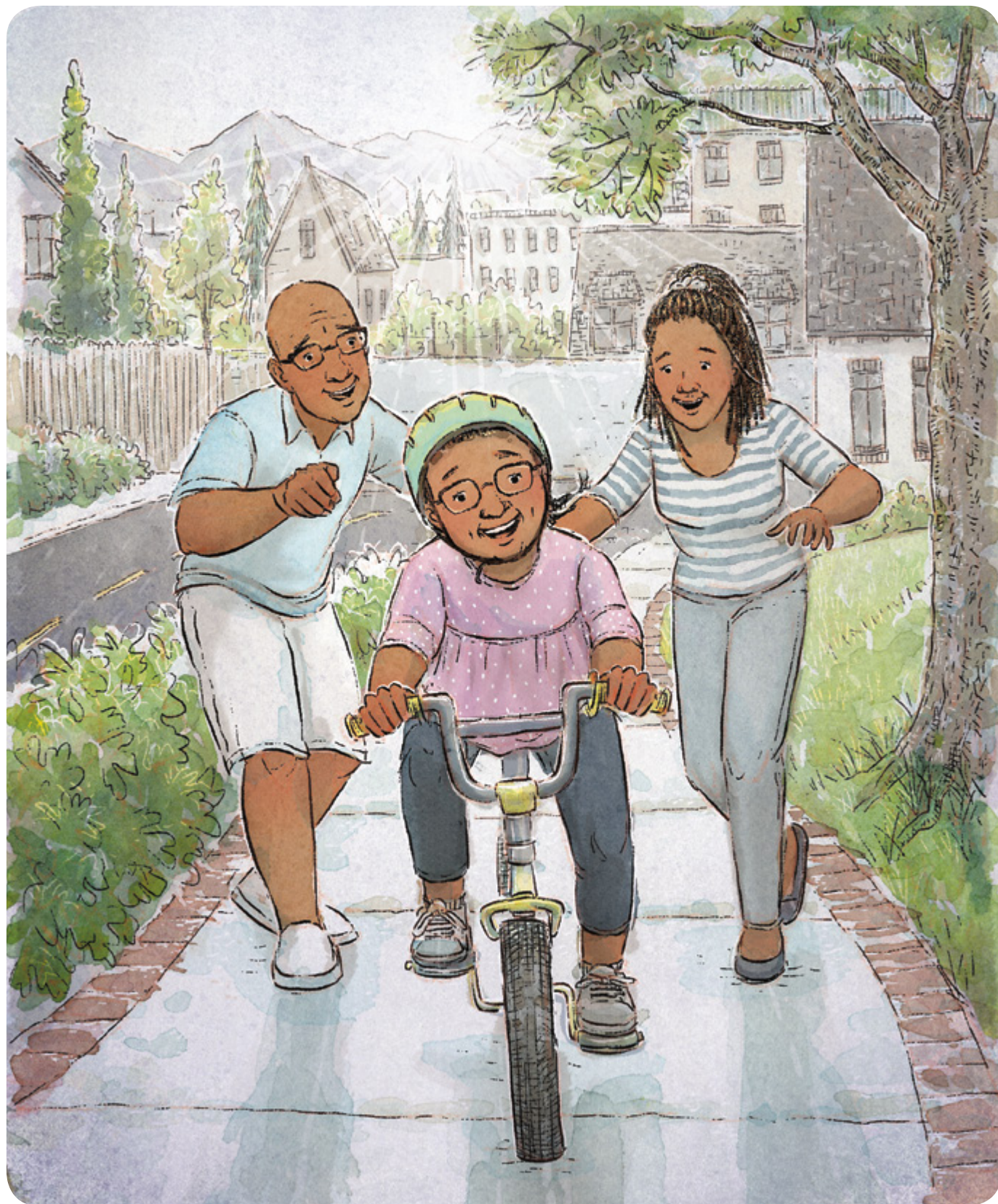
Pál a templomaikban és az otthonaikban is tanította az embereket.
Tanította őket sziklás dombokon és a városok utcáin.

Sokaknak nem tetszett, amit Pál tanított. Pált néha börtönbe is zárták. Néha megbetegedett.

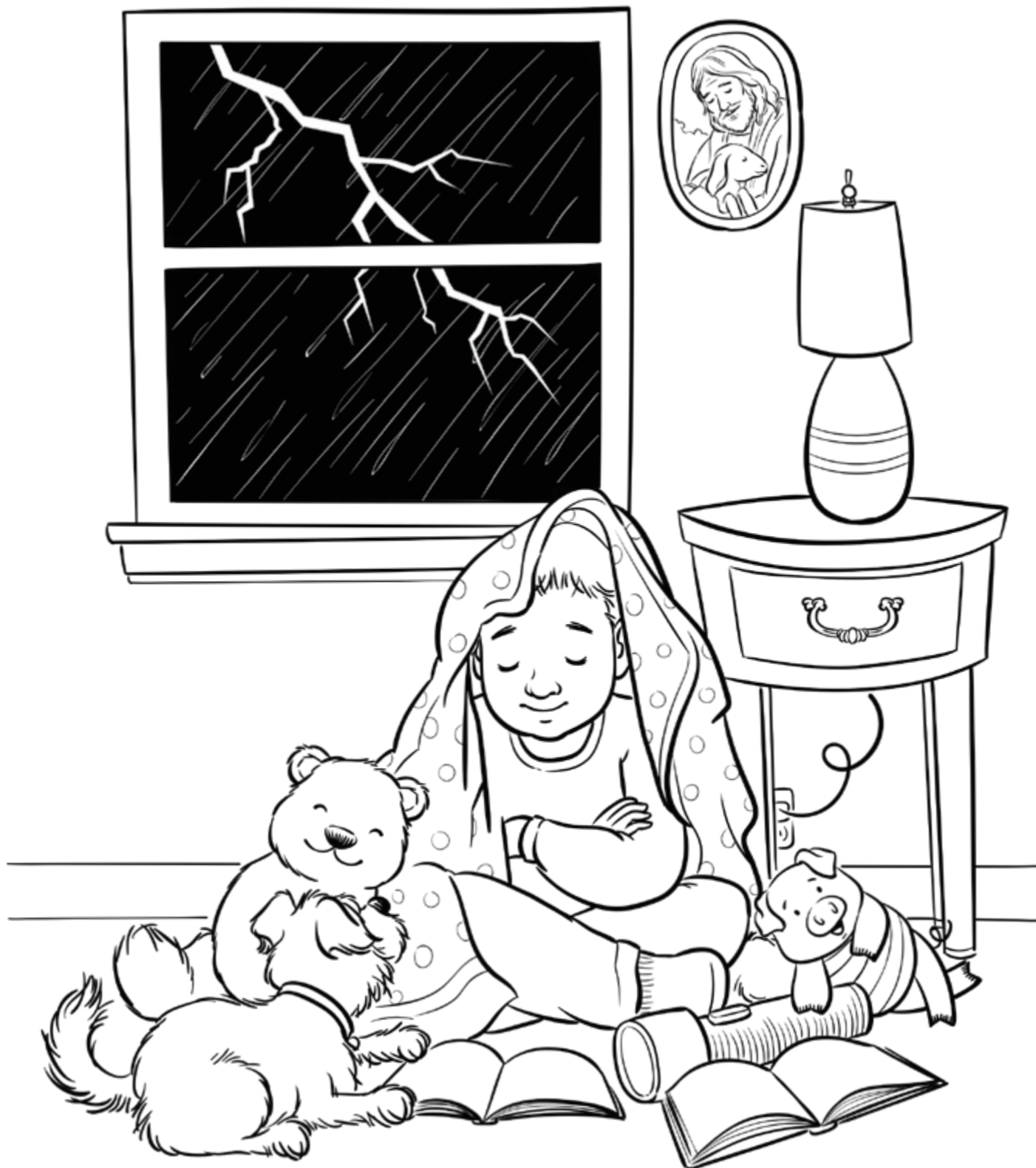

De Pálnak a sok nehézség ellenére is volt hite. Ezt mondta: „Mindenre van erőm a Krisztusban.” Tudta, hogy Jézus segítségével erős lehet.

Jézus Krisztus segítségével én is erős lehetek.
Ő szeret engem, és én is szeretem Őt! ●

Jézus segíthet nekem nehéz dolgokat megtenni

Kedves Szülők!

Az Újszövetség egyik fő üzenete az, hogy békességre és öröme lelhetünk Krisztusban, bármilyen legyen is az életünk. Az e havi lapszám hasonló bizonyosságot közvetít.

- A J4. oldalon egy rosszat álmodó fiú talál megnyugvást.
- A J8. oldalon egy Down-szindrómás lányt emlékezteti Mennyei Atya arra, hogy szereti.
- A J15. oldalon lévő poszter azt tanítja, hogy Jézus Krisztus segítségével minden lehetséges.
- A J20–23. oldalon Pál mutat példát a hitre.

A lapszám közös olvasása közben keressétek meg, miként segített az embereknek Jézus és Mennyei Atya az egyes történetekben. Alá is húzhatjátok azokat a szavakat, amelyek leírják az őket fenyegető kihívásokat. Azután karikázzátok be azokat a szavakat, amelyek leírják a kapott segítséget. A családokkal közösen beszélgetsetek arról, hogy a próbatételek néha elvételnek, máskor pedig mi kapunk több erőt ahhoz, hogy túljussunk rajtuk. Akár így, akár úgy, de Jézus és Mennyei Atya szeret minket és ott van mellettünk!

Örömteli hónapot kívánva:

A Jóbarát

Hogyan küldjétek be a gyermeketek műveit vagy történeteit a *Liahónának*?

Menjétek a liahona.ChurchOfJesusChrist.org oldalra, és kattintsatok a Submit an Article or Feedback felíratra. Vagy pedig küldjétek el ímélben a liahona@churchofjesuschrist.org címre a gyermeketek nevével, életkorával, lakhelyével (település) és a következő engedélyezési nyilatkozattal együtt: „Alulírott, [a te neved], engedélyezem, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza felhasználja a gyermekem által beküldött anyagot az egyházi folyóiratokban, egyházi weboldalakon és közösségimédia-felületeken.” Már nagyon várjuk, hogy halljunk felőled!

Találd meg a belül elrejtett Liahónát!

TARTALOMJEGYZÉK

- J2** Úgy szeretni másokat, ahogy Jézus szeret minket
- J4** Csak egy imányi távolságra
- J6** Üdvözet a Kongói Demokratikus Köztársaságból!
- J8** Nem akarok másmilyen lenni!
- J10** Apostolok világszerte: Stevenson elder Chilében járt
- J11** Apostolok világszerte: Renlund elder a gyermekek között
- J12** Florence fehér fityulája
- J14** Olvassak tovább?
- J15** Ragyogó ötlet: Mindenre van erőm Krisztusban
- J16** A templomi kihívás
- J17** Mutass és mesélj!
- J18** Bátor példák: Spanyolul szolgálni az Urat
- J20** Történetek a szentírásokból: Pál misszionáriusi útjai
- J23** Kifestő: Jézus segíthet nekem nehéz dolgokat megtenni

A JÓBARÁT BORÍTÓJÁN:
Illusztrálta: Macky Pamintuan